

Lê Duy Phương Thảo

ÂN TÌNH

Chương 1

Cô bé vẫn đứng nép sau rèm cửa lặng nghe câu chuyện của người lớn ở phòng khách . Cô lơ mơ hiểu được là cha mẹ mình đang cố gắng xin hai người khác gia hạn nợ . Chừng như họ không đồng ý, cô bé mỉm lòng khi thấy mẹ vừa khóc vừa nói :

- Chị Ngọc ! Xin chị nói với anh Sĩ Đông giùm một tiếng . Ôn nghĩa của chị, vợ chồng chúng tôi suốt đời không bao giờ quên đâu.

Người đàn ông không biểu lộ chút xúc động nào trước vẻ thống khổ của mẹ cô bé . Bà ta lạnh nhạt :

- Chúng tôi làm việc có nguyên tắc của mình và không bao giờ thay đổi . Hai người có nói, có khóc bao nhiêu cũng vô dụng mà thôi.

Cô bé nghe thấy giọng nói của người đàn ông, vết sẹo dài vắt ngang cằm ông ta khẽ động đậy :

- Thời hạn cuối cùng là ngày kia, nếu ông ba không trả hết nợ thì buộc lòng chúng tôi sẽ lấy đi công ty Hoàng Gia và cả ngôi nhà này để trừ nợ . Nếu quý vị có khả năng thì một tháng sau tới phòng bán đấu giá mau lại tài sản của mình

Tiếng cha cô :

- Một tháng... chẳng khác gì anh chị đưa vợ chồng chúng tôi vào con đường chết rồi.

- Không cần phải nói dông dài nữa, hai người hãy tự mà thu xếp lấy . -

Người đàn ông có vết sẹo dài trên cằm đứng dậy - Ánh Ngọc ! Mình về.

Cô bé thấy mẹ hốt hoảng kêu lên :

- Chị Ngọc ! Xin anh chị...

- Hạ Quyên ! Em không cần phải xin xỏ họ nữa.

- Nhưng mà chúng ta...

- Bọn người đó không có tình cảm đâu, chúng ta có nói nhiều cũng vô ích mà thôi.

Có tiếng xe máy nổ bên ngoài, hai vị khách khó chịu đã ra đi rồi . Thiếu phụ gục trên tiếng khóc nghẹn ngào . Bên trong, cô bé khoát rèm cửa bước ra. Cô rụt rè nhìn mẹ rồi nhìn cha, vẻ thống khổ hằn sâu trên gương mặt hai con người thân yêu ấy

Từ hơn một tháng nay, cô bé cứ thấy cha mẹ âu sầu, thỉnh thoảng lại khóc .

Cô không hiểu rõ chuyện gì, nhưng cũng biết rằng có một món nợ cha mẹ buộc lòng phải trả, nếu không thì tình cảnh sẽ bi đát lắm.

- Mẹ ! - Cô bé khẽ khàng nắm lấy tay thiếu phụ - Mặc họ đi ! Mẹ cứ khóc hoài, con... con khóc theo bây giờ

Và cô bé bật khóc thật . Mẹ cô vùng dậy ôm con vào lòng . Cả hai mẹ con cùng khóc, còn người đàn ông thì ngồi im như một pho tượng, gương mặt thống khổ càng thêm thống khổ.

- Anh Thanh ! - Mẹ cô nói khi nước mắt đã rơi thật nhiều - Chúng ta phải làm gì đây ? Còn tương lai của Tiểu Vân nữa, mình đâu thể để mất đi công ty và ngôi nhà này.

- Xin lỗi . - Tiểu Vân thấy cha cô đứng lên - Anh xin lỗi em, Hạ Quyên và cả Tiểu Vân nữa . Hai người đã chọn lầm một người chồng, một người cha.

Sau đó, người đàn ông hãy còn rất trẻ bỏ đi, dáng đi và gương mặt trong phút chót bỗng già như năm, sáu mươi tuổi

Hạ Quyên chỉ hỏi như vậy thôi chứ bản thân nàng, nàng hiểu rất rõ ràng họ chẳng còn con đường nào khác nữa . Đưa con gái bé bỏng trong vòng tay này khẽ cựa cựa rồi nói :

- Mẹ Oi ! Thật ra là chuyện gì thế mẹ ? Từ xưa tới giờ, đâu có khi nào con thấy ba lạnh lùng như lúc này

- Tiểu Vân ! Con không hiểu được đâu.

- Dĩ nhiên rồi . - Con bé phụng phịu - Bởi mẹ có bao giờ nói với con đâu.

Bình thường . Hạ Quyên đã ôm con và cười bởi cái vẻ trách móc ngây thơ kiểu trẻ con ấy rồi, nhưng lúc này thì không thể:

- Mẹ không nói là bởi vì con còn quá nhỏ . Thôi được rồi, bây giờ mẹ đưa con vào ngủ.

- Nhưng còn ba ? Trời tối thế này mà ba còn bỏ đi đâu vậy mẹ ?

- Ba có công việc, mẹ con mình không nên thắc mắc làm gì.

Nói rồi mẹ đứng lên đưa Tiểu Vân vào phòng ngủ . Phải rất lâu sau đó, cô bé mới từ từ khép kín đôi mi.

Trước đó, cô cứ nghĩ miên man xem làm thế nào để cha mẹ trả hết nợ . Cuối cùng cô quyết định ngày mai sẽ lấy tiền từ con heo đất của mình trao cho cha mẹ . Tiểu Vân chỉ ngủ sau khi đã quyết định như thế.

Hạ Quyên ngắm con gái của mình, bất giác nước mắt lại đổ dài trên má :

- Tiểu Vân ơi ! Ánh mây nhỏ của ba mẹ... rồi đây không biết con phải sống ra sao ?

Nàng chợt nhớ tới chồng . Tội nghiệp ! Giờ đây chắc hẳn anh đang đau khổ lắm.

Quyên bắt gặp đốm sáng lập lờ của khói thuốc được cội mai già . Nàng từ từ bước đến bên chồng, khẽ khàng nói :

- Cứ mỗi lần có chuyện gì buồn, anh lại ra đây.
- Bởi vì nơi này lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.
- Anh nhớ kỹ đến thế à ?
- Nhớ chứ ! Tất cả những gì thuộc về kỷ niệm của chúng ta, anh đều nhớ .
Lần đầu tiên anh đến đây với cương vị một người xin việc làm . Sau đó chúng ta yêu nhau và rồi ba mẹ em đã tin tưởng, giao cho anh đưa con gái duy nhất của mình và cả cơ nghiệp này . Nhưng tiếc thay, hai người đã chọn nhầm kẻ bắt tài.
- Có thể trên phương diện doanh nghiệp, anh đã không thành công, nhưng ba mẹ có quyền tự hào vì đã chọn cho con gái của mình một người chồng xứng đáng.

Trong bóng tối, gương mặt Thanh xúc động :

- Cho đến bây giờ, em vẫn còn tin tưởng anh sao ?

Quyên nói bằng giọng chắc nịch :

- Em lúc nào cũng tin và yêu anh, bây giờ và vĩnh viễn.

Thanh ồm chồm lấy vợ vào lòng, khẽ gọi :

- Quyên ơi !

Và lần đầu tiên chàng rơi nước mắt :

- Anh hại chết em và con mất rồi.

Quyên cũng khóc, tiếng nàng hòa lẫn nước mắt :

- Anh Thanh ! Nếu có chết, chúng ta cùng chết.

- Nhưng còn Tiểu Vân ?

- Tiểu Vân ư ?

Họ buông nhau ra. Trong bóng tối, hai gương mặt nhìn nhau bản thân.

Thanh quỳ trước mộ cha mẹ vợ, bên cạnh chàng là Hạ Quyên. Thanh nhìn di ảnh hai con người mà chàng rất quý mến ấy :

- Ba mẹ ! Đứa con bắt tài này hôm nay quỳ trước mặt hai người... để tạ tội .

Ngày mai đây, người ta sẽ lấy đi sản nghiệp suốt mấy mươi năm khó nhọc gầy dựng của ba mẹ . Và cũng chỉ ngày mai này thôi, dưới tuổi vàng con sẽ quỳ trước mặt ba mẹ để mà nhận lấy lỗi lầm của mình.

Quyên cũng nói :

- Ba mẹ đã gả con cho anh Thanh, chúng con là vợ chồng của nhau dù sống hay chết, ngày mai này... cả gia đình chúng ta sẽ đoàn tụ.

Sau đó họ đứng lên quay trở về nhà, lòng đã quyết định chọn cho mình một con đường.

Tiểu Vân đếm lại một lần nữa . Cô bé biết rằng mình đang có trong tay 72 nghìn đồng . Cô bé đặt chú heo đất xinh xắn trở lại bàn học, thì thầm :

- Heo con ! Xin lỗi bạn nhạ Bởi vì ba mẹ đang gặp khó khăn, số tiền này ta mượn tạm của bạn, sau này sẽ trả lại

Cô bé đứng lên đi ra phòng khách, cũng vừa lúc cha mẹ cô trở về . Vân nhìn thấy đôi mắt thâm quầng của cha mẹ, cô bối rối :

- Ba mẹ...

Mẹ Ôm cô vào lòng, Tiểu Vân như cảm thấy bàn tay mẹ run rẩy, và cả giọng nói cũng thế, nó run run làm sao ấy :

- Tiểu Vân ! Sao con thứ sớm thế ?

- Ba mẹ còn dậy sớm hơn cả con nữa mà

Thanh đau xót nhìn con, đưa con gái rất xinh đẹp và thông minh của vợ chồng chàng...

- Ba mẹ.

Hạ Quyên dịu dàng hỏi, chính cái vẻ dịu dàng rất ở bất cứ hoàn cảnh nào của nàng đã làm cho Thanh yêu đắm đuối :

- Con có chuyện gì muốn nói với ba mẹ ư ?

- Con... con biết là ba mẹ đang gặp khó khăn. Ngày mai, cái ông mặt sẹo kia sẽ lại tới đây. - Con bé dúi tiền vào tay mẹ - Tiền này con lấy từ con heo đất

của mình, mẹ hãy trả nợ cho người ta, mẹ nhé.

Vợ chồng Thanh sững sờ nhìn đứa con gái mười ba tuổi đầu của mình, Hạ Quyên xúc động bật khóc, còn Thanh thì đau khổ quay mặt đi.

Tiểu Vân hốt hoảng :

- Mẹ ! Mẹ làm sao thế ? Hay là con không đúng ?
- Không phải đâu Tiểu Vân. - Quyên siết con vào lòng, nước mắt đổ dài trên má nàng - Con ngoan lắm ! Ba mẹ không trách con đâu.
- Vậy thì mẹ đừng có khóc nữa, cả ba cũng vậy . Nhìn ba mẹ khóc, con... con cứ muốn khóc theo.

Theo đột ngột quay lại, giọng chàng rần rỗi, bởi trong lòng Thanh đã có một quyết định :

- Tiểu Vân ! Con theo ba.

Ba người đi ra vườn, Thanh dừng lại dưới cội mai già, chàng từ từ nói :

- Con có biết vì sao ba mẹ đặt tên cho con là Tiểu Vân không ?

Cô bé tròn mắt hỏi :

- Con không biết . Thế vì sao vậy ba ?
- Tiểu Vân là áng mây nhỏ . Con là ánh mây nhỏ của ba mẹ . Con nhìn xem, mây thì ở tít trên cao, dịu dàng và thanh khiết . Ba mẹ muốn con sau này cũng vậy, sống một cuộc sống thanh cao như những ánh mây trên trời.
- Nếu ba mẹ đã muốn thì nhất định con sẽ làm được.
- Vậy thì con hãy ghi nhớ những gì ba vừa nói.
- Anh Thanh ! Chúng ta...
- Anh và em không có quyền bóp chết tuổi thơ của con. Hãy để giọt máu của chúng ta lại . Đứa bé thông minh thế này, chắc là không có kết cục bị thảm như cha mẹ nó đâu.
- Nhưng mà con chúng ta còn nhỏ quá, em sợ là nó sẽ khô?
- Còn anh thì tin tưởng Tiểu Vân. Anh tin tưởng con chúng ta sẽ có một

tương lai tốt đẹp ngay từ khi đặt tên cho nó.

Tiểu Vân ngơ ngác nhìn cha mẹ nói . Cô bé không hiểu, nhưng cô ghi nhớ tất cả vào lòng.

o00o

Chưa bao giờ Tiểu Vân thấy mẹ làm thức ăn sáng nhiều như thế này . Thế mà mẹ cứ mãi ngồi nhìn cha rồi lại nhìn Vân, không màng để ý đến việc ăn uống.

Bữa ăn rồi cũng trôi qua, cha gọi Tiểu Vân ra phòng khách, người nói :

- Con ra phố mua cho 3 cái dao cạo, Tiểu Vân nhé.
- Dao cạo của ba còn mà, nó để trong tủ, để con đi lấy cho ba.

Tiểu Vân nhận tiền từ tay cha, ngạc nhiên khi thấy mẹ rơi lệ.

- Mẹ có sao không mẹ ?
- Ồ không ! Mẹ đâu có sao.

Tiểu Vân ngập ngừng :

- Con đi mua dao cạo cho ba đây.
- Ừ, con đi đi.

Mẹ chợt gọi khi Vân đã ra đến cửa :

- Tiểu Vân ! Lại mẹ dặn nè.

Vân quay lại, mẹ Ôm cô vào lòng, giọng mẹ nghẹn ngào :

- Sau này con phải tự lo cho mình nha.

Tiểu Vân ôm cổ mẹ :

- Có phải là con đã làm gì cho ba mẹ buồn lòng không ?

Hạ Quyên xúc động ôm chặt con vào lòng rồi bật khóc

Giờ phút chia ly này, nàng dù cố gắng vẫn không ngăn được lệ . Đức con bé bồng lại thủ thi bên tai nàng :

- Mẹ đừng có khóc nữa . Tiểu Vân hứa từ nay sẽ ngoan ngoãn nghe lời ba mẹ . Nếu con có làm điều gì sai trái, mẹ cứ đánh đòn, Tiểu Vân nhất định là

không khóc.

- Con ngoan lắm, nhưng mà...

Cha bỗng chen vào :

- Hạ Quyên ! Em hãy để con đi mua dao cạo cho anh.

Hạ Quyên cố ngăn lệ :

- Cần thận nghe con.

Rồi nàng từ từ tháo sợi dây chuyền trên cổ đeo vào cho con. Hạ Quyên vuốt tóc con âu yếm :

- Vật này ông ngoại con cho mẹ lúc mẹ vừa tròn mười tám tuổi . Con hãy giữ nó, có cả ảnh ba mẹ trong cái mặt này.

Dừng lại một chút, mẹ tiếp :

- Còn đây là tiền của ba mẹ cho con, hãy để dành mà mau sắm.

Vân nhận tiền từ con heo đất của mình và còn rất nhiều tiền khác nữa . Cô bé linh cảm như có điều gì khác lạ Ở đây.

- Sao mẹ lại cho con nhiều tiền đến như vậy ?

- Con cứ giữ lấy, đừng có hỏi mẹ nữa.

Quyên ôm con, khẽ hôn lên vàng trán thanh cao của nó

- Thôi, con đi đi.

Cha bỗng bước lại gần, người cũng ôm hôn Vân. Cô bé nhìn thấy điều khác thường hiện rõ trong mắt cha.

Tiểu Vân ngập ngừng bước đi, chợt cô bé quay lại :

- Sao mẹ không để tiền này trả cho ông mặt sẹo ?

Lúc này đây, bất cứ lời nói nào của con cũng có thể làm Quyên bật khóc .

Phải cố gắng lắm, nàng mới kiềm chế được :

- Ba mẹ đã có tiền rồi, tiền ấy là để cho con.

- Hay là con gởi mẹ, sau này cần gì, con sẽ xin mẹ.

Quyên quay mặt đi chỗ khác, nàng giấu lệ :

- Con đi đi, về rồi hẵng tính.

Tiểu Vân đi, lần này cô bé đi thật sự, tuy nó ngập ngừng, nhưng rồi bóng cô cũng khuất dần rồi mất hút.

Vợ chồng Hạ Quyên nhìn theo con gái cùng khóc . Hạ Quyên ghen ngào gọi tên con

- Tiểu Vân ơi... Anh Thanh ! Em sợ để con lại rồi nó sẽ khổ.

- Em hãy tin anh. Con chúng ta, nó không phải là đứa trẻ bình thường đâu.

Quyên úp mặt vào ngực chồng nức nở.

oOo

Tiểu Vân không biết mình tỉnh dậy khóc rồi ngất xỉu cho đến lần thứ mấy .

Cô chỉ nhớ là cuối cùng cô đã lê gót ra khỏi khu vườn chết chóc của mình, đi một đoạn rồi lại ngất xỉu, mệt nhọc, đói khát . Vân còn nhớ là dường như cô không còn khóc thành tiếng được nữa

Chiếc xe du lịch dừng lại cạnh cô bé . Từ trên xe, một người đàn ông và một người thiếu phụ bước xuống . Họ vội vàng chạy đến, quỳ xuống cạnh cô bé, giọng người thiếu phụ thương cảm :

- Trời ơi ! Sao lại ra nông nỗi này chứ ?

Ông ta ôm xốc Tiểu Vân lên, người vợ vội vàng mở cửa sau rồi giúp chồng đưa cô bé đáng thương vào xe. Trong xe còn một cô bé khác, ăn mặc sang trọng và suýt soát như tuổi Tiểu Vân. cô bé dịch người ra xa, vẻ không hài lòng :

- Ai thế mẹ ?

Thiếu phụ đùa :

- Là em gái con đây, Thảo Nhi a.

- Con không thích có em.

Chiếc xe lăn bánh, hai con người tốt bụng không để ý giọng nói hằn học của con mình

oOo

Trong bệnh viện, Tiểu Vân lúc này đã được thay đồ và lau rửa cẩn thận . Hai vợ chồng đã cứu cô bé lúc này đang đứng ngắm Tiểu Vân. Người chồng quay sang vợ :

- Em xem, có phải là con bé rất xinh đẹp không ?

Thiếu phụ đồng tình :

- Dạ, nó rất đẹp . Đeo nhiều đồ trang sức và mang theo nhiều tiền thế này, chắc hẳn là con nhà giàu.

Người đàn ông chép miệng :

- Em không còn sinh nở được nữa . Giá như mà có thêm một đứa con dễ thương như thế này thì hay biết mấy.

Thiếu phụ lườm chồng :

- Anh lại tìm cách trách móc em nữa rồi

Người đàn ông xua tay :

- Anh thật lòng mà nói như vậy . Không hề có ý trách em đâu.

Cửa mở, y tá và bác sĩ cùng nhau bước vào . Ông Tùng, người đàn ông đưa Tiểu Vân vào viện nói :

- Nhờ bác sĩ xem xét giùm con bé.

- Dường như hai vị còn một đứa con ở bên ngoài, phải không ? Cô bé đang khóc đấy

- Chết ! Chúng ta quên mất con của mình rồi

Ông Bách Tùng bảo vợ :

- Em ra với Thảo Nhi đi, mình anh ở đâu được rồi.

Ngoài hang lang, Thảo Nhi đang khóc thật . Cô bé giận hờn hất tay mẹ ra khỏi vai mình :

- Ba mẹ lo cho người ta mà hông có thương con.

- Thôi nào Thảo Nhi Sao con lại ganh tị với người ta ? Cô bé đó mắc nạn,

hoàn cảnh đáng thương lắm mà.

- Con không biết . Con không có muốn ba mẹ thương ai ngoài con.

Bích Lâm chiều con :

- Thôi được rồi, dĩ nhiên là ba mẹ chỉ thương có mỗi mình con thôi.

Trong phòng, bác sĩ sẽ khám cho Tiểu Vân. Ông ngẩng lên nói trước có vẻ chờ đợi của Bách Tùng :

- Không sao, con bé chỉ ngất xỉu vì quá mệt mỏi và đói khát . Ông bà là cha mẹ của cô bé ?

Bách Tùng đáp :

- Cảm ơn bác sĩ . Con bé này, chúng tôi nhặt ở ngoài đường trong lúc nó ngất xỉu.

- Vậy thì chúng ta phải chờ con bé tỉnh dậy để mà hỏi.

- Đành phải vậy thôi.

Họ cùng nhau ra ngoài . Bách Tùng bước đến bên vợ và con.

- Bích Lâm ! Bây giờ chúng ta giao con bé cho bệnh viện hay là chờ nó tỉnh dậy ?

Bích Lâm nhìn chồng, nàng cười :

- Dường như anh vẫn có ý định nhận con nuôi ?

Bách Tùng gật đầu :

- Nếu có thể.

- Vậy chúng ta hãy chờ cho đến khi nó tỉnh lại.

oOo

Cô bé mở mắt nhìn khung cảnh quanh mình . Cô nhận ra đây là bệnh viện, bởi trước đó, ngày cha mẹ còn sống, cô từng bị bệnh và đã tới một nơi tương tự như thế này . Nghĩ đến cha mẹ, Tiểu Vân lại thương tâm bật khóc . cô ngạc nhiên khi thấy tiếng khóc và cả tiếng gọi mẹ của mình tắc nghẹn trong cổ.

Hình ảnh kinh hoàng và cái chết thảm thương của cha mẹ hiện về làm Tiểu Vân hoảng loạn . Cô bé vùng dậy, loạng choạng té quỵ để rồi nhận ra mình quá yếu đuối . Tiểu Vân ôm mặt khóc, không có tiếng nấc nghẹn nào, chỉ có những giọt lệ long lanh lăn đều trên má.

Cửa mở, vợ chồng Bách Tùng và đứa con gái bước vào . Bích Lâm dịu dàng nói :

- Cháu tỉnh rồi à ?

Tiểu Vân gật lệ nhìn họ, cô bé mấp máy môi, kinh hoàng khi nhận thấy giọng nói quen thuộc của mình không tài nào thốt ra khỏi cô?

- Sao, cháu muốn nói gì ?

Môi Vân lại mấp máy, Thảo Nhi đột nhiên nói :

- Nó bị câm, ba mẹ a.

Câm ư ? Tiểu Vân hoảng hốt khi thấy dường như mình không thể nói thành lời được.

- Cháu không thể nói được à ?

Bách Tùng lại hỏi, Tiểu Vân muốn nói là không phải, nhưng cuối cùng cô bé đành lắc đầu để biểu thị ý nghĩ của mình.

- Cháu nói được, vậy cháu tên gì ?

"Tiểu Vân" - Tiếng nói ấy nghẹn trong cổ . Tiểu Vân bắt đầu khóc vì sợ hãi .

Bích Lâm nói với chồng :

- Anh đi gọi bác sĩ đi.

Bách Tùng đi, lát sau ông trở về với nhân viên y tế . Người đàn ông mặc áo trắng khám cho Tiểu Vân rồi chăm chú nhìn cô bé, hỏi :

- Tại sao cháu không nói ?

Tiểu Vân chỉ vào cổ họng mình, mặt hiện rõ nét lo âu.

- Cháu bị bệnh à ?

Tiểu Vân lắc đầu, vị bác sĩ hỏi tiếp :

- Thế cháu có viết được không ?

Cô bé vội vàng gặt đầu . Lát sau, giấy bút được đặt trước mặt cô, trên một cái bàn viết . Bác sĩ hỏi :

- Cháu không nói được từ bao giờ ?

Tiểu Vân cầm viết, nước mắt rơi trên má cô :

- Ba mẹ cháu chết cả rồi, hai người chết rất thê thảm.

Vợ chồng Bách Tùng nhìn nhau, có một chút thương cảm trong lòng họ .

Bách Tùng đặt câu hỏi :

- Thế cháu không nói được từ bao giờ ?

- Cháu không biết . Cháu chỉ cảm thấy có cái gì nghẹn trong cổ, giọng nói không thể phát ra được.

- Có phải trước đây, lúc ba mẹ còn sống, cháu vẫn nói chuyện bình thường ?

- Dạ, vâng.

Vị bác sĩ đứng lên giải thích với vợ chồng Bách Tùng :

- Cô bé này có thể vì chứng kiến cái chết thương tâm của cha mẹ ruột, kinh hoàng quá độ nên làm thương tổn đến thanh quản hay một hệ thần kinh nào có liên quan đến giọng nói . Vấn đề này, chúng ta cần phải có bác sĩ chuyên khoa. Ông bà nghĩ sao ?

Bách Tùng chưa vội trả lời, ông tiếp tục hỏi Tiểu Vân :

- Cháu có còn thân nhân nào khác không ?

Tiểu Vân lắc đầu, những giọt nước mắt trên má cô bé làm Bích Lâm xúc động . Bà quay sang chồng :

- Có lẽ giờ đây chúng ta là người thân duy nhất của con bé này, anh Tùng à.

Bách Tùng hiểu ý vợ, ông nói với bác sĩ :

- Thôi được, chúng tôi sẽ lo lắng cho nó

Thảo Nhi nắm tay mẹ :

- Mình về đi mẹ, con đói bụng quá đi !

Hai vợ chồng dẫn dò Tiểu Vân ở lại bệnh viện nghỉ ngơi. Trước khi về, họ còn trao cho cô bé gói tiền của cô và mấy lưỡi dao cạo, trong đó có một lá thư Tất cả những thứ ấy trở thành kỷ vật thiêng liêng suốt đời của Tiểu Vân cùng với sợi dây chuyền có lồng ảnh của cha và mẹ cô.

Sau buổi ăn tối, Thảo Nhi đã đi ngủ, vợ chồng họ ngồi lại nói chuyện với nhau ở phòng khách . Bách Tùng hỏi vợ :

- Ý em định thế nào, chuyện của con bé Tiểu Vân ấy ?
- Thế còn anh ?

Bách Tùng suy nghĩ một chút rồi nói :

- Thảo Nhi nó chỉ có một mình, em thì không thể sinh được nữa
- Nhưng không thể vì vậy mà chúng ta nhận một đứa con nuôi có khuyết tật.
- Con bé đáng thương quá !
- Đồng ý là nó đáng thương thật . Nhìn nó khóc, em cũng muốn khóc theo vậy

Bách Tùng nắm lấy cơ hội :

- Vậy thì chúng ta hãy nuôi nó, cương vị là một người bạn hay là một người thân để giúp đỡ, săn sóc cho Thảo Nhi của chúng ta và để làm phước nữa . Em cũng thấy đó, Thảo Nhi càng ngày càng tỏ ra cô độc, có con bé làm bạn với nó cũng là một điều tốt

Bích Lâm vẫn còn băn khoăn :

- Em chắc chắn sẽ không phải đối, nếu như...
- Anh thấy rằng Tiểu Vân là một con bé rất thông minh, xinh đẹp và ngoan ngoãn nữa . Bấy nhiêu đó cũng đủ để bù đắp khuyết tật của nó.

Bích Lâm buông xuôi :

- Thế thì em không ngăn cản anh nữa
- Nhưng mà em không hề cảm thấy gượng ép chứ ?
- Anh hỏi vậy là sao ?

- Có nghĩa là sau này... - Ông Tùng ngập ngừng một chút rồi đáp - Em chắc chắn là mình sẽ thương yêu con bé chứ ?

Bích Lâm lườm chồng một cái :

- Anh coi tướng em giống một bà mẹ ghẻ khắc nghiệt lắm sao ?

Bách Tùng cười giòn :

- Cho anh xin lỗi vậy . Bắt đầu từ ngay mai, Tiểu Vân sẽ là thành viên trong gia đình của chúng ta.

Chẳng hiểu sao Bách Tùng cảm thấy rất hứng thú trong chuyện này, có lẽ hoàn cảnh của cô bé làm ông xúc động.

oOo

"Tiểu Vân thương yêu !

Mẹ đoán rằng lúc này đây, con đang khóc vì thương nhớ mẹ cha, vì nỗi trống vắng cô đơn, vì những khó nhọc mà con đang trải qua, có phải không ?

"

Nước mắt cô bé rơi theo từng dòng chữ . Mẹ Ơi ! Có một điều mẹ đâu thể nào biết được là con gái của mẹ đã không còn nói được nữa.

Vân đọc tiếp, những dòng chữ thân thương của mẹ :

"... Con có biết vì sao ba mẹ ra đi mà để con ở lại không ? Bởi vì ba thường nói, con là áng mây nhỏ của ba mẹ, là niềm hy vọng, là giọng máu cuối cùng của dòng họ chúng ta.

Ba mẹ biết những ngày tháng sắp tới đối với con sẽ rất là khó nhọc . Nhưng Tiểu Vân thương yêu ! Vì niềm tự hào của ba mẹ, con hãy ngẩng cao đầu mà sống, hãy đoạt lấy tương lai và làm chủ định mệnh của mình . Ba mẹ hoàn toàn tin tưởng ở con, Tiểu Vân a.

Ba mẹ ra đi không để lại tài sản gì cho con bởi vì tất cả sản nghiệp đã bị người ta gán nợ hết rồi . Tiểu Vân ! Xin lỗi con, cả ba và mẹ cùng xin lỗi con... Cầu chúc con gái yêu gặp nhiều may mắn...

Ba và mẹ "

Mẹ Oi, ba oi ! Hai người sao không cho con theo với chứ ?

Cô bé ép thư vào ngực khóc thật nhiều, khóc như chưa từng được khóc bao giờ . Chỉ có những giọt nước mắt câm lặng . Nỗi đau khổ tận cùng đã bóp chết giọng nói thơ trẻ của cô mất rồi

Tiểu Vân khóc đến mệt mỏi rồi thiếp đi lúc nào không biết . Khi tỉnh dậy, cô thấy hai người đã cứu mình đứng bên giường bệnh . Người đàn ông nhìn cô với ánh mắt dịu hiền:

- Chúng ta đã xem thư của ba mẹ cháu, cháu không giận chứ ?

Vân gật đầu, ánh mắt biểu lộ cho biết là cô không hề giận họ . Người đàn ông từ từ nói tiếp :

- Theo như trong thư thì ba mẹ cháu bị phá sản ?

- Vâng.

Cô bé tiếp tục nói bằng ngôn ngữ của mình...

- Và cháu không còn thân nhân nào khác để nương tựa ?

- Vâng ạ - Mắt cô rướm lệ.

- Đừng khóc nữa, cháu ạ.

- Vậy cháu nghĩ sao nếu chúng tôi đề nghị cháu cùng sống chung ? Cháu có thích làm con nuôi của chúng tôi không ?

Tiểu Vân bất ngờ trước lời đề nghị tốt đẹp này . Thiếu phụ đặt giấy bút vào tay Tiểu Vân :

- Tôi tên là Bích Lâm. Cháu hãy viết những gì mình muốn nói.

Phân vân một chút rồi Tiểu Vân viết :

- Có phải cháu đã cảm thật sự rồi ?

Bách Tùng phân vân, ông quyết định phải an ủi cô bé đáng thương này, không nên để cho nó quá tuyệt vọng :

- Vấn đề này chưa chắc chắn, sau này chúng tôi sẽ tìm bác sĩ chạy chữa cho

cháu.

- Sao hai bác tốt với cháu như vậy ? Cháu biết rằng hỏi như vậy là không phải, nhưng mà...

ÂN TÌNH

Chương 2

- Không sao. Cháu thắc mắc cũng đúng thôi. Đơn giản là vì chúng tôi hiếm hoi và thương cảm cho hoàn cảnh của cháu

Nước mắt ứa trên mi cô bé, cô viết :

- Cháu cảm ơn hai bác.

Bách Tùng nhìn vợ như muốn nói rằng :

"Em thấy chưa ? Anh đâu có quyết định sai bao giờ ". Ông cười hiền hòa nói :

- Thế cháu có nhận lời chúng tôi không ?

- Cháu muốn về thăm nhà cũ.

- Được, nhưng cháu cần phải nghỉ ngơi một thời gian nữa . Thế cháu có biết đường về nhà không ?

- Cháu nghĩ là mình sẽ tìm được.

- Vậy thì hai ngày sau, chúng ta sẽ cùng đi.

oOo

Tiểu Vân đứng chết lặng nhìn khung cảnh điêu tàn của gia đình mình . Từng mảnh cháy nham nhở xoáy và lòng cô gái đau buốt, nước mắt rơi lả tả trên má Tiểu Vân. Bên cạnh cô, ông Bách Tùng nói khẽ với vợ :

- Thảo nào cô bé thương tâm đến không nói được nữa

Bích Lâm cũng xúc động :

- Tội nghiệp quá ! - Rồi thiếu phụ bước lên ôm lấy vai cô bé - Con đã khóc nhiều quá rồi, Tiểu Vân ạ . Nếu con bằng lòng thì từ nay có thể gọi chúng ta là ba mẹ.

Cô bé viết vào tấm bảng mà Bách Tùng vừa sắm cho cô :

- Con cảm ơn ba mẹ.

- Bây giờ con theo ba mẹ về nhà mới của mình chứ ?

Cô bé lưu luyến nhìn cảnh cũ một lúc rồi ra xe theo vợ chồng Bách Tùng .

Từ đây, cô bắt đầu cuộc đời mới của mình với những con người mới . Phải chăng tất cả đều tốt với cô ?

Xe vừa dừng lại, Thảo Nhi đã từ trong nhà chạy ủa ra . Cô bé ríu rít :

- Ba mẹ về, ba mẹ về rồi . - Cô nắm ngay lấy tay ông Bách Tùng vừa trong xe bước ra - Ba có mua quà cho con không ?

Bách Tùng xoa đầu con gái :

- Ba không có mua, nhưng đem về cho con một món quà vô giá . Thảo Nhi ! Con nhìn xem ai trong xe kia.

Ánh mắt họ nhìn nhau, ngay lập tức Thảo Nhi khó chịu :

- Ba đem người câm về nhà à ?

- Thảo Nhi ! - Bách Tùng nghiêm khắc - Tại sao con lại ăn nói bừa bãi như vậy chứ ? Tiểu Vân từ nay ở trong gia đình chúng ta và nó sẽ là em của con. Thảo Nhi giậm chân :

- Nhưng con không thích có em. Con chỉ thích ba mẹ có mỗi mình con và thương một mình con mà thôi.

Tiểu Vân đã cùng mẹ nuôi của mình bước ra xe. Cô bé hý hoáy viết rồi chia tấm bảng cho Thảo Nhi :

- Chị Thảo Nhi hãy yên tâm. Em không dám tranh giành tình thương của ba mẹ chị đâu.

Thảo Nhi đọc, lờ mắt nhìn Tiểu Vân rồi giậm chân ùng ùng trở vào nhà .

Bách Tùng than :

- bấy lâu nay cưng chiều nó quá rồi hư hỏng . Từ nay có Tiểu Vân, để nó biết không phải chỉ có nó là tuyệt đối

Tiểu Vân chùng như xúc động lắm . Cô bé đâu thể ngờ được trên đời này ngoài tình thương của cha mẹ dành cho cô lại còn có thứ tình cảm bao la, kỳ diệu của những con người không ruột thịt này...

oOo

Ba mẹ nuôi dành cho Tiểu Vân căn phòng rộng và đẹp không thua gì phòng của cô ở nhà cũ . Gia đình còn có thêm một người giúp việc lo nấu nướng và quét dọn trong nhà . Khi đã quen với nếp sinh hoạt ở đây, Tiểu Vân ngày ngày thường dành nhiều thời gian chăm sóc vườn hoa, học nấu ăn, may vá và thuê thửa ở ngoài giúp việc thường gọi là chị Hai.

Cô bé vốn hiền lành, nết na và chăm chỉ nên nhanh chóng chiếm được tình cảm của người thành viên trong gia đình . Chỉ có Thảo Nhi là không hài lòng, bởi lẽ từ khi có Tiểu Vân, tình cảm của cha mẹ dành cho Nhi bị san sẻ, cô bé ganh tỵ rồi sinh ra ác cảm với Tiểu Vân.

Ông Bách Tùng là một doanh nghiệp, thường hay vắng nhà đi công tác ở xa. Lần nào cũng vậy, lúc trở về ông luôn có quà cho các con của mình.

Thảo Nhi nhảy hai nấc một xuống thanh lầu, cô bé ôm chầm cổ cha :

- Ba mới về ! Ba có mua quà cho con không ?

- Cái con bé này, không hỏi thăm sức khỏe của ba mà đã vùi vịnh rồi

Tiểu Vân bước ra, cô bé đặt ly đá lạnh vào tay cha rồi ra dấu bằng tay. Cô bé đã quen dần với cách nói chuyện bằng cử chỉ của mình.

- Mời ba uống nước
- Sao rồi, ở nhà có vui không Tiểu Vân ?
- Dạ vui, thưa ba.
- Mẹ các con đâu rồi ?

Thảo Nhi đáp :

- Mẹ đi làm tóc rồi ba.

Bách Tùng mở va li lấy ra mấy xấp vải :

- Cái này ba mua cho Tiểu Vân. Con đưa mẹ để mẹ dẫn đi may vài bộ đồ mới mà mặc

Thảo Nhi xịu mặt :

- Còn con, ba không có mua quà cho con à ?
- Có chứ . Phần của con là đĩa băng video để học tiếng Anh đây này.
- Tại sao ba mua quần áo cho Tiểu Vân, còn con lại phải nhận cái của nợ này ?
- Con ăn nói cái gì vậy Thảo Nhi ? Chẳng phải là con đã có quá nhiều quần áo đẹp rồi sao ?

Thảo Nhi hờn giận :

- Con không biết, con chỉ thấy là ba không công bằng mà thôi.
 - Thôi được rồi, lần sau ba sẽ mua cho con hai tá vải, tha hồ mà mua sắm
- Thảo Nhi vẫn không hài lòng, cô nhìn Tiểu Vân bằng ánh mắt ganh tỵ :
- Con không chịu - Nhi giậm chân - Con muốn có ngay bây giờ.

Tiểu Vân bỗng cầm tay Thảo Nhi, đặt xấp vải của mình cho Nhi Tiểu Vân ra dấu :

- Chị hãy giữ lấy, mấy thứ này em không cần đâu.

Thảo Nhi vớ lấy xấp vải định bỏ đi, ông Tùng gọi lại :

- Thảo Nhi !

Ánh mắt người cha nghiêm khắc :

- Con hãy trả vải cho em con !

Tiểu Vân xua tay, cô bé không muốn làm mất lòng Thảo Nhi.

- Đừng ba, quần áo mẹ đã may cho con rồi . Chị Thảo Nhi thích thì ba cứ để chị ấy may sắm.

- Không được . Con tưởng ba không biết là Thảo Nhi có quá nhiều quần áo rồi sao ?

Thảo Nhi giậm chân rồi khóc :

- Nhưng mà con thích loại vải này.

- Con đừng có viện cớ . Con chỉ là muốn tranh với Tiểu Vân mà thôi. Hãy trả vải lại cho em đi con.

Thảo Nhi khóc lớn hơn :

- Con không trả.

Ông Tùng thét :

- Con dám cãi lời ba sao ?

Thảo Nhi sợ hãi nhìn cha, cô bé cảm thấy tức tối trong lòng . Rõ ràng là ba không còn thương Nhi nữa mà . Ném xấp vải vào ghế xa lông, Nhi chạy nhanh ra ngoài, vừa gặp lúc Bích Lâm trở về, bà giữ lấy con gái :

- Chuyện gì vậy ? Chuyện gì mà khóc tức tưởi thế này, hử Thảo Nhi ?

Được thế, Thảo Nhi khóc lớn hơn :

- Mẹ xem đó, ba không có thương con, ba bênh vực con nhỏ cam ải rồi mắng con.

- Thảo Nhi ! Im miệng lại !

Bách Tùng hét lớn, ông trừng mắt giận dữ nhìn con gái . Lúc ấy ở góc phòng, Tiểu Vân quay mặt nhìn đi nơi khác, vài giọt nước mắt rơi trên má cô bé.

Bà Bích Lâm nhẹ nhàng hơn :

- Tại sao con lại ăn nói hồ đồ như vậy chứ Thảo Nhi ?

- Mẹ cũng mắng con nữa ư ?

Nhi vùng vằng khỏi tay mẹ:

- Bởi vì con ăn nói hư hỏng quá mà.

Nhi bùng mặt khóc lớn :

- Được rồi, ba mẹ cứ thương người ta đi, mặc kệ con. Từ nay không cần lo cho con nữa.

Sau đó, Thảo Nhi chạy về phòng của mình . Còn lại ba người, ông Bách Tùng thở dài :

- Con cái được nuông chiều thái quá nên đã hư hỏng mất rồi.

Ông nhìn sang đứa con nuôi :

- Con làm sao vậy Tiểu Vân ?

- Không có, bụi bay vào mắt con. Ba vừa mới đi xa về, hãy nghỉ ngơi cho khỏe, đừng lo cho con.

Vân gom mấy xấp vải lên tay, cúi chào cha mẹ rồi mới trở về phòng riêng.

Ông Bách Tùng nhìn vợ :

- Em thấy đó, có muốn cũng không thể nào ghét đứa bé này được.

- Nhưng anh đừng có vì thế mà ghét bỏ con ruột của mình đấy nhé.

- Em nói vậy . Tuy nhiên, chúng ta cần phải dạy dỗ Thảo Nhi trở lại mới được.

- Khó lắm ! bấy lâu nay chúng ta có mỗi mình Thảo Nhi, bao nhiêu tình thương dành hết cho nó . Bây giờ có thêm Tiểu Vân, chẳng trách gì con mình nó ganh tỵ.

- Anh sẽ nói chuyện với chúng nó về vấn đề này.

- Chúng ta phải khéo léo xử sự, nếu không thì tai họa sẽ xảy ra đó . Thôi được rồi, anh không cần phải lo lắng nữa, hãy nghe lời đứa con gái nuôi cưng yêu mà đi nghỉ ngơi đi.

Tiểu Vân gõ cửa rồi bước vào phòng . Trên giường, Thảo Nhi đang úp mặt vào gối, giọng cô bé vẫn còn ướt nước . Rõ ràng là Thảo Nhi tức tưởi lắm

- Con không thèm đâu, mẹ đừng có vào đây.

Vân rút rè bước lại gần, đặt tay lên vai Thảo Nhi Có bé hất ra :

- Mẹ đâu có thương con thì vào đây làm gì

Vân lắc vai mạnh hơn. Thảo Nhi ngạc nhiên quay lại và biết mình đã lầm .

Tức giận lẫn xấu hổ, mắt Nhi trợn tròn thét :

- Vào đây làm gì ?

Tiểu Vân đặt tất cả vải vào tay con bé rồi viết lên tấm bảng lúc nào cũng đeo theo bên mình :

- Nếu chị thích thì hãy giữ lấy

Nhi giăng tất cả vào tay mình :

- Vải này là của ba mẹ tôi mua, người ngoài không có quyền giữ lấy - Rồi Nhi ngẩng cao mặt nói - Cô tưởng được ba tôi bênh là tốt lắm sao ? Nói cho cùng, cô cũng chỉ là người dưng khác họ mà thôi.

Đôi mắt tròn đen láy của Tiểu Vân ướt lệ, cô bé lặng lẽ quay bước ra ngoài, đáng buồn thiếu nảo:

- Nè...

Thảo Nhi bỗng gọi, con bé dường như có một chút hối hận trong lòng khi thấy Tiểu Vân khóc . Thật ra Thảo Nhi đâu có cố ý, chỉ vì nghĩ cha đối xử không công bằng mà thôi.

Nhi chọn một xấp vải rồi ấn vào tay Tiểu Vân :

- Cái này tôi không thích, hãy đem về mà xài đi.

Tiểu Vân mỉm lòng, người ta hành động như một sự bố thí . Cuối cùng, cô bé đã không nhận món quà từ "lòng hảo tâm" ấy.

Mọi người chỉ nhận ra Tiểu Vân mất tích khi đến giờ ăn tối mà không thấy cô bé . Ông Bách Tùng hốt hoảng tìm kiếm khắp nơi, trong nhà ngoài vườn nhưng không gặp . Ông càng lo âu hơn khi nghe chị giúp việc nói :

- Lúc năm giờ, tôi còn thấy Tiểu Vân... dường như cô ấy khóc.

- Thôi chết rồi ! Con bé nào có họ hàng gì đâu chứ.

Bích Lâm cũng từ ngoài vườn trở về :

- Sao rồi, có tìm được không anh ?

- Anh không thấy . Còn em ?

Bích Lâm lắc đầu, ánh mắt bà dường như muốn khóc :

- Không lẽ con bé nữ lòng bỏ mình đi sao chứ ? Tội nghiệp nó ! Một thân một mình trơ trọi, lại tật nguyên nữa, biết làm gì để mà sống chứ ?

- Tất cả chỉ tại con bé Thảo Nhi hư hỏng mà ra. Thảo Nhi đâu rồi ? Ra đây ba bảo coi.

- Đừng anh, đừng làm con nó sợ.

- Em chiều chuộng quá đáng nên bây giờ con nó hư hỏng mất rồi . Thảo Nhi

!

Cô bé bước ra, nhìn cha rụt rè :

- Dạ, ba kêu con.

Nhìn gương mặt sợ hãi của con, giọng Bách Tùng dịu lại, cơn giận cũng vơi đi :

- Bây giờ con có thấy lỗi lầm của mình chưa ?

Thảo Nhi thút thít khóc, sợ hãi, thẹn thùng và cả tức uất nữa . Giá như không có Tiểu Vân thì cô đâu mỗi lúc mỗi bị mắng thế này . Nhưng mà nghĩ lại cũng tội, trời tốt thế này, không biết là Tiểu Vân đi đâu ? Bỗng một ý nghĩ loé lên trong đầu cô bé :

- Sao ba mẹ không đi tìm ở nhà cũ của Tiểu Vân ?

- Ủ nhỉ - Bách Tùng vỗ lẽ - Sao mình lại đăng trí như vậy chứ . Bích Lâm !

Em ở nhà với con, anh đi tìm Tiểu Vân đây.

- Không, em cũng muốn đi nữa . Thảo Nhi ! Con ở nhà với chị hai nhé

Thảo Nhi gật đầu, cô bé mỉm lòng đến phát khóc . Khi cha mẹ tắt bật ra đi, Thảo Nhi không kềm được lòng :

- Mẹ... con cũng muốn đi nữa

Bích Lâm nhận ra mình thật vô lý khi để con ở nhà một mình, thiếu phụ đang tay đón Thảo Nhi :

- Được rồi . Cả ba chúng ta cùng đi vậy.

Trong người không có tiền, Tiểu Vân phải cuộc bộ hết sức vất vả mới trở về được nhà cũ của mình . Vẫn là khung cảnh hoang tàn sau vụ cháy, và dường như cỏ dại bắt đầu mọc len lỏi vào thế giới đầy ắp kỷ niệm tuổi thơ này của cô bé

Tro tàn của cha mẹ cô đã được đưa vào chùa, ở đây chỉ có gốc mai già là kỷ niệm sống động, là nơi cha cô đã đưa cô ra đó với những lời dặn dò sau cuối . Tiểu Vân vẫn còn nhớ rõ mồn một từng lời của cha.

"Tiểu Vân là áng mây nhỏ . Con là áng mây nhỏ của ba mẹ . Con nhìn xem, mây thì ở tít trên cao, dịu dàng và thanh khiết . Ba mẹ muốn con sau này cũng vậy, sống một cuộc sống thanh cao như những áng mây trên trời...

... Anh và em không có quyền bóp chết tuổi thơ của con... "

Bây giờ thì Tiểu Vân đã hiểu những lời nói của cha lúc ấy rồi . Thì ra cha quyết định ra đi để Tiểu Vân một mình trên cõi đời này ngay từ lúc đó

- Ba ơi, mẹ Ơi ! - Tiểu Vân ôm mặt, nước mắt luôn qua kẽ tay cô bé - Áng mây nhỏ của hai người không biết rồi đây sẽ sống ra sao ? Ở tít mãi trên cao hay rồi sẽ tan như bọt biển

cô nhớ giọng nói của Thảo Nhi :

"Cô tưởng được ba tôi bệnh vực là tốt lắm sao ? Nói cho cùng, cô cũng chỉ là người dung khác họ mà thôi".

Và còn cái cử chỉ bố thí của Thảo Nhi nữa chứ . Tất cả đang là áp lực tâm lý

nặng nề bóp nghẹt tâm hồn thơ trẻ của cô bé. Tiểu Vân tức uất muốn hét lên thật to, nhưng cuối cùng cô cũng không làm được cái điều đơn giản ấy . Thế mới biết người ta không nói được là khổ sở đến ngần nào

Bây giờ đây, Tiểu Vân chỉ có khóc, những giọt nước mắt không thành tiếng càng làm cô đau khổ hơn gấp ngàn vạn lần của sự đau khổ.

Trăng đã lên cao, vệt sáng kéo dài trên thảm cỏ, loang lổ lổ ở nền nhà điêu tàn, soi lên mặt Tiểu Vân, phản chiếu những giọt lệ lấp lánh như châu ngọc, đẹp đến vô ngần nhưng sao mà thê lương, u uất quá !

Có bàn tay ai đó đặt lên vai Tiểu Vân. Cô bé ngẩng lên nhìn, nhận ra những giọt châu dưới ánh trăng :

- Ba mẹ... - Trong thâm tâm Tiểu Vân gọi như thế

Giọng Bích Lâm nghẹn ngào :

- Con làm cho mẹ khóc lây rồi đây này Tiểu Vân. Tại sao lại tới đây ngồi một mình chứ ?

Dưới ánh trăng mờ ảo . Tiểu Vân không thể viết được . Cô bé đành lấy mắt nhìn cha mẹ nuôi.

Bách Tùng nói :

- Có phải con muốn nói xin lỗi ba mẹ không ?

Tiểu Vân gật đầu :

- Con không cần phải áy náy bởi vì ba thành thật nói với con rằng . Ba đã xem con như là đứa con ruột thịt của mình

Tiểu Vân cảm động đến rơi lệ . Phải rồi, chỉ có tình thương sâu đậm và chân thành mới khiến người đọc được ý nghĩ trong mắt cô.

- Cám ơn ba - Vân biểu thị bằng ánh mắt và cử chỉ - con rất đội ơn ba.

- Thôi được rồi - Bích Lâm gạt nước mắt, tươi cười, nói - Chúng ta không nên đứng đây thi gan cùng sương đêm, không khéo ngày mai cả bốn người cùng nhau ngã bệnh nữa đây.

Trên đường về, Bách Tùng nói :

- Tiểu Vân con xem, Thảo Nhi nó lo lắng cho con và nặng nề đòi theo cho bằng được đây

Ánh mắt hai đứa trẻ chạm vào nhau. Dường như cái tình thương chất ngất của cha mẹ nuôi dành cho Vân đã xóa đi sự đố kỵ.

oOo

Mẹ nuôi chăm sóc Vân rất tận tình khi về nhà . Người pha nước nóng cho cô tắm, người chọn áo quần rồi lấy khăn lông đặt vào tận tay cô :

- Con đừng có khóc nữa . Hãy vui vẻ lên để mà sống, con có biết chưa ?

Tiểu Vân chỉ biết cảm động đón nhận tình thương bao la ấy . Cuối cùng, họ quây quần bên bàn ăn tối . Dường như ánh mắt Thảo Nhi nhìn Tiểu Vân đã dịu đi, không còn vẻ hằn học và đố kỵ nữa

Bách Tùng không giấu tình thương của mình, dù là trước mặt Thảo Nhi Ông

nói :

- Thảo Nhi, Tiểu Vân ! Các con đâu là những đứa con bé bỏng thương yêu của ba mẹ - Ánh mắt ông nhìn từ đứa này sang đứa khác - Thảo Nhi may mắn sinh ra trong sự đầy đủ vật chất và cả tình thương của ba mẹ nữa, riêng Tiểu Vân thì ngược lại

Dừng một lúc, ông tiếp :

- Vừa rồi đi nước ngoài, ba có trình bày và đưa cả hồ sơ bệnh án của Tiểu Vân cho một bác sĩ nổi tiếng xem xét . Cuối cùng, ông ta nói là trường hợp của con cần phải chờ đợi... một kỳ tích.

Đôi mắt Tiểu Vân sụp xuống, nhưng cô bé không khóc . một bàn tay mẹ nuôi đặt lên vai cô an ủi, động viên.

Ông Tùng tiếp tục nói :

- Thảo Nhi ! con thấy đó, em con nó có quá nhiều bất hạnh, đến độ không tưởng là Tiểu Vân sẽ chịu đựng được, vậy mà em con nó đã vượt qua Tuy rằng Tiểu Vân nó có nghị lực, nhưng mà nếu gia đình chúng ta ngược đãi thì chắc chắn là em con nó sẽ vô cùng bất hạnh . thảo Nhi ! Tất cả những lời ba vừa nói là mong muốn con từ nay vì những bất hạnh của Tiểu Vân đã chịu đựng, con, ba và mẹ... ba người chúng ta phải đối xử tốt, thật tốt với Tiểu Vân, không phải vì lòng thương hại mà vì tình thương ruột thịt, con có hiểu không ?

Thảo Nhi cúi đầu, những lời nói của cha làm cho Nhi xúc động . Cô chưa kịp nói gì thì giọng cha lại vang lên :

- Con Tiểu Vân, làm người không nên ảo vọng . Sở dĩ hôm nay ba nói chứng bệnh của con khó chữa là vì ba muốn con nhận thức được sự thật ngay từ bây giờ, lập tức chuẩn bị cho mình một tâm lý để thích ứng với hoàn cảnh của mình . Có thể những điều ba vừa nói, nó cao xa quá với lứa tuổi các con, nhưng rồi một hai năm sau, những lời nói vừa rồi sẽ giúp ích cho các con. Gian phòng ngập chìm trong bầu không khí ấm áp của tình thương bao lạ Vợ chồng Bách Tùng nhìn hai đứa con âu yếm, Thảo Nhi cảm thấy ân hận và Tiểu Vân thì xúc động đến rơi lệ . Lúc chia tay, Thảo Nhi bỗng nói :

- Tiểu Vân có muốn vào phòng của chị chơi không ?

Thế rồi hai đứa trẻ nắm tay nhau cùng đi, vẻ thân thương như là chị em ruột thịt . Bích Lâm có vẻ tự hào :

- Anh nhìn xem, thảo Nhi nó cũng ngoan lắm đấy chứ

- Thì ngoan, nhưng mà phải tội hơi ích kỷ, ganh tỵ và dường như có một chút cao ngạo

Khi hai đứa đã ở trong phòng, Thảo Nhi muốn nói một tiếng xin lỗi, nhưng không hiểu sao cô bé lặng thinh luôn. Nhi cầm tất cả vải đặt vào tay Tiểu Vân :

- Vân đem về may sắm đi, bây giờ tôi không thích chúng nữa

Tiểu Vân viết lên bảng :

- Nếu chị thích thì cứ giữ lấy đi.

Thảo Nhi kéo tay Vân đi về phía tủ quần áo của mình, mở cửa ra, cô bé nói :

- Vân thấy không ? Tôi đã có quá nhiều rồi.

Cô bé nghĩ dù cho Tiểu Vân có may hết số vải này cũng không thể nào sánh được với tủ quần áo đồ sộ của mình . Thảo Nhi đóng cửa lại rồi nói :

- Thôi, Vân về nghỉ đi, chắc là đã mệt lắm rồi

Phải rất lâu sau đó Vân mới chợp mắt được . Trước đó, cô mân mê mặt sợi dây chuyền của mẹ cô, trên đó là hình ảnh của cha và mẹ . Đường như hai người đang nhìn Vân mỉm cười

- Ba mẹ Ồi ! hai người có nhìn thấy con lúc này không ? Tiểu Vân của ba mẹ đang cầu chúc cho hai người ở thế giới xa xôi kia được nhiều hạnh phúc oOo

Mùa hè

Bởi vì Thảo Nhi học rất kém nên Bách Tùng phải thuê thầy về dạy kèm cho con. Lúc đầu Tiểu Vân chỉ đứng nhìn thôi, nhưng sau đó cô bé tham gia vào lớp học . Ngày xưa Tiểu Vân vốn là một cô học trò thông minh và bây giờ cũng vậy . Vân tỏ ra xuất sắc hơn hẳn Thảo Nhi, mặc dù cô bé không nói được . Kể từ đó, Bách Tùng thuê hẳn một giáo viên ở trường dành cho trẻ khuyết tật về dạy cho Tiểu Vân kiến thức và cử chỉ biểu thị ngôn ngữ của người câm, và Tiểu Vân tỏ ra rất xuất sắc trong việc học

Mùa thu năm sau, Bách Tùng thuê về một thầy giáo dạy đàn cho cả hai đứa, dường như ông trời rất công bằng . Ông đã cướp đi giọng nói thanh tao của Tiểu Vân, bù lại cho cô bé một bộ Óc thông minh tuyệt vời và đôi bàn tay ngà ngọc . Chẳng bao lâu sau đó, Tiểu Vân đã có thể đàn được rất nhiều loại nhạc cũ và đàn rất hay.

Sau đó Tiểu Vân còn tập vẽ . Thấy con mình có khiếu, Bách Tùng khuyên con đi học ở trường mỹ thuật, nhưng vì mặc cảm, Tiểu Vân không đồng ý . Mặc dù vậy, cô bé cũng vẽ khá đẹp . Chân dung của cha mẹ ruột được cô phác họa qua trí nhớ, hình ảnh ấy lúc nào cũng được đặt trên đầu giường ngủ của cô và cả chân dung của cha mẹ nuôi nữa.

Tiểu Vân bây giờ biết thêu, biết may, biết đàn, biết vẽ... và rất đỗi dịu hiền . Giá như mà cô có thể nói được thì có lẽ trên thế gian này không có người phụ nữ nào đẹp hoàn thiện hơn thế nữa

Thảo Nhi lớn lên cũng rất xinh đẹp . Tuy không còn ác cảm với Tiểu Vân một cách rõ rệt nữa, nhưng dường như Thảo Nhi không thích lắm sự có mặt của đứa em nuôi ở bên cạnh mình . Cũng phải thôi, bởi vì Tiểu Vân luôn luôn vượt qua Thảo Nhi về mọi mặt . Nếu như sau này vợ chồng Bách Tùng không khéo léo xử sự, thì có lẽ mọi chuyện đã không êm thấm như cho đến

bây giờ

Họ không bao giờ khen Tiểu Vân mà bỏ quên Thảo Nhi, không bao giờ cho Vân món đồ gì mà Nhi không có . Nói tóm lại, trong suốt thời gian sau đó, Thảo Nhi không có cơ hội biểu lộ sự ganh tỵ của mình . Và như thế, cuộc sống cứ bình lặng trôi qua

Có một điều đáng buồn là Tiểu Vân sống rất khép kín, vì mặt cảm khuyết tật của mình, cho nên Vân không bao giờ đi ra ngoài hay tham gia những buổi tiệc trong gia đình

Thời gian sau đó, Bích Lâm thường hay bệnh, hậu quả của lần sinh Thảo Nhi khó khăn và là nguyên nhân sự có mặt của Tiểu Vân trong gia đình này. Có một điều không thể phủ nhận được là vợ chồng Bách Tùng rất mực thương yêu Tiểu Vân, đứa con nuôi của mình.

oOo

Tội nghiệp cha nuôi, người lúc nào cũng muốn Vân hòa nhập vào thế giới sôi động của loài người . Và Vân, bản thân nàng nào muốn sống cách biệt đâu. Nhưng khổ nỗi, ở thế giới tươi đẹp ấy, đâu có ai dùng cử chỉ thay lời nói như nàng.

Hai mươi một tuổi, lứa tuổi có rất nhiều ước mơ dệt thành mộng đẹp . Tiểu Vân thêm khát khi thấy bạn bè vây quanh Thảo Nhi, đau khổ khi thấy trong số họ, không ai muốn gần gũi, thân thiện với người con gái câm như nàng. Đường như mẹ hiểu rất rõ tâm trạng của Tiểu Vân. Có lần người nói :

- Con là niềm tự hào của ba mẹ, ở con có tất cả những ưu điểm mà những cô gái tầm thường không có được . Và không phải ai cũng nhìn thấy ưu điểm của con. Rồi sẽ có lúc con gặp được hoàng.

- Con là niềm tự hào của ba mẹ, ở con có tất cả những ưu điểm mà những cô gái tầm thường không có được . Và không phải ai cũng nhìn thấy ưu điểm của con. Rồi sẽ có lúc con gặp được hoàng tử của mình . Người đến với con chắc chắn sẽ là một chàng trai xuất sắc, bởi vì cậu ta đã nhìn thấy ưu điểm thầm kín của con.

Mẹ quả thật là một người mẹ đáng kính nhất trên đời này . Kể từ đó, Tiểu Vân sống bình lặng . Không còn nhìn bạn bè Thảo Nhi với vẻ thèm khát nữa và phớt lờ khi họ không muốn gần gũi . Nhưng hình như mỗi lúc, Tiểu Vân càng sống khép kín hơn.

ÂN TÌNH

Chương 3

Hôm nay, cha nói là cả nhà sẽ dự mừng thọ một người bạn . Cả buổi chiều, ông cố công thuyết phục Tiểu Vân, nhưng nàng vẫn nhất định từ chối, không tham dự . Cho đến khi chuẩn bị ra xe, cha nhìn Tiểu Vân nghiêm túc nói :

- Ba biết con vì mặc cảm nên không muốn xuất hiện trước đám đông. Nhưng mà Tiểu Vân, ba nói cho con biết là ba mẹ sẽ rất lấy làm tự hào nếu như được giới thiệu con với bạn bè . Sở dĩ ba nói như thế là để con hiểu rằng, con hoàn toàn có quyền tự hào về mình

- Con xin lỗi ba - Tiểu Vân có vẻ rất buồn - Nhưng mà con không biết rằng những con người xa lạ Ở đó, họ có hiểu được khi mà con hươ tay múa chân không ? Hay là họ sẽ cười ầm lên khiến ba mẹ phải xấu hổ vì con ?

- Tại sao con lại tự xem thường mình như vậy chứ ? Con hãy tin ba đi, vẻ đẹp thánh thiện của con khiến người đứng trước mặt sẽ không dám nói, dù là một câu chữ khiếm nhã nào

Thảo Nhi cũng nói :

- Đi đi Tiểu Vân. Tôi không có để cho Tiểu Vân thiệt thòi đâu mà sợ.

Tiểu Vân bối rối, cuối cùng nàng nói :

- Xin cho con khát một lần đi ba ạ.

- Thôi được, ba nghĩ rằng con cần phải chuẩn bị tâm lý . Lần sau con không có quyền khát nữa đâu nhé.

Bích Lâm dặn dò :

- Con ở nhà với chị hai, có mệt thì ngủ trước, không cần phải chờ ba mẹ.

Vân đưa họ ra cửa, ánh mắt nàng nhìn theo thật buồn . Tiểu Vân ước ao biết bao tiếng nói của con người . Thứ tiếng nói mà ngày xưa, Tiểu Vân vẫn còn nhớ rất rõ là nàng thường hay gọi mẹ.

Cô trở vào nhà, nắm tay người giúp việc ra đầu :

- Chị hai dạy em đan nốt chiếc khăn lên cho mẹ quàng cổ, mùa đông sắp đến rồi.

oOo

Đình Kha dịu mẹ ngồi xuống chiếc ghế xa lông dài ở một góc khuất trong phòng, không khí sôi động ở đây làm mẹ chàng không được khỏe . Kha ân cần hỏi :

- Hay là để con đưa mẹ về nghỉ nha mẹ ?

Bà Ngọc Phượng vỗ lên tay con, nhẹ giọng :

- Mẹ không sao đâu. - rồi bà thở dài - Giá như ba con còn sống, hôm nay cũng là thọ lục tuần của ông ấy

Đình Kha nhìn mẹ mỉm cười :

- Con nghĩ mẹ là người vợ chung thủy nhất trên thế gian này, không lúc nào mẹ quên ba cả.

Thiếu phụ thở dài

- Ta không chết theo ba con đã là hành vi phản bội người rồi

- Sao mẹ lại nói vậy ? Không lẽ những người đàn bà chung thủy đều phải chết theo chồng hết sao ?

- Con không hiểu đâu, mẹ và ba không thể nào sống thiếu nhau được . Nếu như mà không có con, chắc là mẹ không thiếu sống nữa . Con là hiện thân của Đình Văn ngày xưa đó

Đình Kha cười, nụ cười đôi môi dày gợi cảm và rất đàn ông

- Cũng may là như vậy

Bà Phượng nhìn ra trung tâm của buổi tiệc . Ở đó, các cặp nam nữ đang diu nhau nhảy, rất sôi động và vui vẻ . Bà bỗng nhớ đến con trai của mình

- Sao con không ra ngoài đó với người ta, Đình Kha ?

Kha đùa :

- Bởi vì con là hiện thân của ba mà . ngày xưa có bao giờ ba bỏ mẹ ngồi một mình đâu, có phải không ?

Bà Ngọc Phượng vẫn không vui :

- Nhưng rồi có lúc con sẽ bỏ ta mà thôi.

- Không bao giờ đâu mẹ.

- Thế con không muốn cưới vợ à ?

Đình Kha bật cười lớn :

- Xem kìa ! Con chỉ là hiện thân của ba thôi đấy nhé . Nhưng mà yên tâm đi, ít ra là trong lúc này, con chưa chọn được cô nào vừa lòng

Dường như bà Phượng rất không vui khi nói về chuyện hôn nhân của con.

- Nhưng rồi cũng đến khi con chọn được người vừa ý

- Người con vừa ý, sẽ là người đầu tiên biết lo lắng và thương yêu mẹ như là con thương mẹ vậy.

Bà Ngọc Phượng thở dài :

- Trên thế gian này, không có chuyện con dâu thương mẹ chồng như ruột thịt đâu con à.

- Để rồi mẹ xem, con sẽ tìm được một người như thế

Câu chuyện của mẹ con họ bị cắt đứt bởi hai người khách - Đó là vợ chồng Bách Tùng, Bích Lâm - Họ nhìn người đàn bà vui vẻ nói :

- Chị Ngọc Phượng ! Lâu quá rồi chúng ta không gặp nhau.

Bà Phượng đứng lên xã giao :

- Phải, lâu lắm rồi . Thế hai người có khoẻ không ?

- Chúng tôi vẫn bình thường . Vị này là...

- Nó là con trai của tôi, tên Đình Khạ Nó thay thế ba nó làm việc ở công ty từ này ông ấy mất

Đình Kha cúi đầu :

- Chào hai bác

Bách Tùng khen :

- Rất giống anh Đình Văn ngày xưa, đẹp trai và phong độ . Hèn gì mấy năm nay công ty Đại Lộc của chị phát triển rất tốt

Bà Ngọc Phượng không giấu vẻ tự hào :

- Nó là niềm tự hào của tôi đấy

Bất giác Bách Tùng nghĩ đến Tiểu Vân cũng là niềm tự hào của ông. Nhưng mà khổ nỗi, con bé không vươn lên được vì mặc cảm

Sau đó họ trao đổi với nhau về công việc làm ăn, về kinh nghiệm thương trường . Bách Tùng nhận ra chàng trai 27 tuổi trước mình rất thông minh, hiểu biết và khiêm tốn:

- Mong là từ nay, bác Tùng chỉ vẽ cho cháu nhiều hơn.

Ông Tùng quay sang bà Phượng :

- Chị có một đứa con rất là đích đáng đấy chị Phượng a.

Thảo Nhi tách khỏi đám đông chạy về phía họ làm cắt đứt câu chuyện . Cô gái ăn mặc rất sang trọng và cũng rất đ.p . Giọng Thảo Nhi liền thoảng :

- Ba mẹ không nhảy với nhau một bữa à ?

Bách Tùng nghiêm trang :

- Thảo Nhi ! Con không thấy ba đang bận nói chuyện với người lớn sao ? -

Ông quay sang thiếu phụ - Chị Phượng ! Xin lỗi chị, đứa con của tôi nó rất là hời hợt

- Ô ! đâu có sao. Nó xinh đẹp và dễ thương lắm đấy chứ . Thế cháu tên gì ?

Thảo Nhi nhanh nhẩu :

- Dạ, cháu tên là Thảo Nhi Bác biết không ? Ba lúc nào cũng mắng cháu là cháu hư hỏng, thế nhưng cháu thấy mình có hư hỏng gì đâu.

Bà Ngọc Phượng và Đình Kha cùng cười . Lúc này Thảo Nhi mới nhìn thấy Đình Kha, cô sững sờ vì vẻ đẹp quá ư là đàn ông của Kha Đôi mày rậm, đôi môi dày gợi cảm, sống mũi cao, và cái cằm cương nghị, vàng trán thanh thoát biểu lộ sự thông minh và đôi mắt sâu đậm đa tình cảm . Kha đẹp, đẹp hơn bất cứ người bạn nào của Nhi trong đám bạn hàng mấy mươi người

Thảo Nhi đã đọc nhiều tiểu thuyết, và cô biết đây chính là tiếng sét ái tình

- Tôi tên Đình Kha - chàng trai chìa tay ra vẻ thân thiện - rất hân hạnh được biết cô Thảo Nhi.

Lần đầu tiên Thảo Nhi thấy mình bối rối trước đàn ông. Bàn tay nàng rút rề bắt lấy tay Kha Chàng trai tiếp tục nụ cười quyết rũ của mình . Kha thấy

Thảo Nhi cũng xinh đẹp lắm

- Cô Thảo Nhi dễ thương và không có hư hỏng chút nào

Nhi trở lại vẻ hồn nhiên của mình :

- Đó ! Ba thấy chưa ? Có mỗi mình ba là bảo con hư hỏng mà thôi.

- Thôi được rồi, được rồi... Con thì không có hư, nhưng mà bây giờ hãy để cho người lớn trò chuyện.

- Ba...

Bích Lâm chen vào :

- Con đừng có mà vùi vĩnh ở đây đó nha, Thảo Nhi.

Đình Kha lên tiếng, giọng nói rất nhã nhặn :

- Xin được mời cô Thảo Nhi bản nhạc này . Ở đây không có đề tài của chúng ta đâu.

Chốt lát sau, họ đã dìu nhau trên sàn nhảy, Thảo Nhi nhận ra chàng trai nhảy điêu luyện như một vũ công vậy . Cô gái thấy mình không còn có thể tự chủ được nữa

Giọng Đình Kha lại êm đềm vang lên :

- Cô Thảo Nhi hiện đang làm gì, hay là còn đi học ?

- Em học ở đại học Kinh tế

- Cô định nối nghiệp cha à ?

- Có lẽ, bởi vì cha mẹ em không có con trai.

- Thế cô...

- Anh có thể bỏ tiếng "cô" ấy được không ? Nghe nó có vẻ tây phương quá

- Được chứ, Thảo Nhi.

Nhi mỉm cười hài lòng . Còn Kha, chàng thấy rằng cô gái này rất dễ thương nhưng có vẻ bông bột và hơi xốc nổi, hình như có một chút ương bướng nữa . Kha thì thích một thiếu nữ dịu dàng, hiền thực hơn.

- Còn anh ? - Thảo Nhi bước gần đến sự thân thiện - Anh cũng phải nói về mình chứ

- Tôi...

- Khoan đã !

- Chuyện gì vậy Thảo Nhi ?

- Em muốn xin luôn tiếng "tôi" đó của anh, được chứ ?

Kha cười xoà, rồi nghiêm nghị nói :

- Anh đã ra trường và hiện đang làm việc công ty của ba anh.

Nhi các có hỏi :

- Thế anh làm đến chức gì lận ?

Kha cũng trả lời một cách lập lờ :

- Anh chuyên ký giấy tờ

- Thế ba anh, nhiệm vụ ấy không phải là của người sao ?

- Ba anh đã qua đời rồi

- Xin lỗi... - Nhi bối rối - Em không biết là chuyện đáng buồn như vậy

- Không có gì . Thỉnh thoảng anh cũng muốn có người nhắc đến ba để mà tự hào

Thảo Nhi lập tức tươi tỉnh trở lại, cô gái thấy là chàng trai này ngoài vẻ hào hoa ra, còn có cách nói chuyện rất có duyên và lời cuốn

Bản nhạc chấm dứt, Nhi còn muốn nhảy nữa, nhưng Đình Kha đã nói :

- Xin lỗi Thảo Nhi, anh phải trở lại, kéo mẹ anh mong.

Có một chút luyến tiếc trong mắt Nhi, rồi nàng nói :

- Anh có thích đến chơi nha em không ?

Kha bằng lòng :

- Được rồi, anh sẽ sắp xếp thời gian để tới thăm nhà em.

Họ cùng nhau trở lại chỗ cũ . quả thật bà Phượng đang mong con trai của mình, đứa con chưa bao giờ xa bà từ khi chồng cùng hai đứa con lớn chết đi trong một lần tai nạn . Và cũng chưa bao giờ bà nghĩ là nó sẽ xa bà, sẽ san sẻ tình cảm cho bất cứ một con người nào khác, ngoài bà.

Trên đường trở về nhà, bà Phượng có vẻ không vui. Đình Kha ân cần hỏi :

- Mẹ làm sao vậy ? Không được khỏe ư ?

- Không có . - Rồi bà hỏi, làm ra vẻ như vô tình - Con và con bé gì đó, có vẻ hợp nhau lắm hả ?

- Mẹ muốn nói Thảo Nhi ?

- Ừ, Thảo Nhi.

- Chúng con chỉ nhảy với nhau một bản nhạc thôi mà

- Vậy mà mẹ cứ tưởng...

Thiếu phụ giấu tiếng thở dài . Đình Kha tinh ý :

- Mẹ không thích con có bạn gái à ?

- Sao con lại hỏi vậy ?

Thiếu phụ nhún mày, bà tự hỏi :

"Chẳng lẽ ta không thích thật ư ? Không phải . Ta đâu có ích kỷ như vậy chứ

" Bà tự bào chữa :

- Chỉ vì thấy con bé ấy không được đứng đắn lắm

- Nói như vậy thì có vẻ nặng nề quá mẹ ạ . Cô ta chỉ hơi sôi nổi một tí.

Ngọc Phượng thở dài, cảm thấy rằng mình không thể giữ con trai cho riêng mình lâu hơn được nữa.

oOo

Không có gì làm Thảo Nhi vui hơn lúc này . Hình ảnh thần tượng vừa gặp cứ lớn vồn trong đầu nàng không tài nào xốt đi được . Con người ta lúc quá vui thì cần phải làm cái gì đó để bộc lộ, san sẻ . Trong lúc này, Thảo Nhi đã tìm đến Tiểu Vân khi thấy đèn trong phòng nà còn sáng

Vân đang mặc bộ đồ ngủ bằng lụa mỏng mịn màng và rất quyến rũ . Thảo Nhi cũng tự biết mình không đẹp bằng Tiểu Vân. Nhưng trong lúc vui vẻ, Nhi không để ý đến những chuyện hẹp hòi ấy

- Tiểu Vân ! Chưa ngủ à ?

Vân gật đầu . Nhi tiếp, nàng chưa bao xưng hô ngọt ngào với Vân :

- Hôm nay, Vân không đi chơi với chúng tôi, thật là tiếc

- Có gì vui lắm sao, chị Thảo Nhi ?

Tiểu Vân nói bằng cử chỉ của mình, Thảo Nhi háo hức kể :

- Vân có khi nào nghĩ đến thần tượng của mình chưa ?

-...

- Không à ? hôm nay tôi đã gặp được thần tượng . - Đôi mắt Thảo Nhi sáng long lanh, rõ ràng là nàng đã yêu rồi - Anh ấy và tôi đã cùng nhảy với nhau.

- Chắc hẳn là người đó đẹp trai lắm ?

- Còn phải nói nữa, đẹp trai và phong độ . Anh ấy sẽ tới đây chơi, lúc đó tôi giới thiệu cho hai người biết nhau.

Tiểu Vân lẳng lẳng không nói . Nhi hỏi :

- Sao vậy ? Vân không thích à ?

- Liệu người ta sẽ nghĩ sao khi biết chị có một đứa em câm ?

- Nghĩ sao à ? Người ta sẽ khen là Tiểu Vân rất đẹp

- Em không đùa

- Tôi cũng không có đùa . Tiểu Vân thật đẹp mà

Tiểu Vân vẫn không hưởng ứng . Thảo Nhi nói :

- Thôi được rồi, chúng ta sẽ bàn bạc sau. Bây giờ tôi đi ngủ đây.

oOo

Thảo Nhi háo hức đến độ không ngủ được . Thần tượng cứ chập chờn trước mắt nàng và đến cả trong giấc mơ nữa . Sáng hôm sau, Thảo Nhi đi học trong trạng thái lơ lửng . Cho đến giờ ăn trưa, cô gái không còn kèm được lòng mình nữa, Nhi bèn hỏi, có một chút ngập ngừng :

- Bà à ! Cái người gặp hồi tối này, quen thế nào vậy ba ?

Bách Tùng ngẩng lên ngạc nhiên hỏi :

- Con muốn hỏi ai ? Hồi tối này chúng ta gặp quá nhiều người, làm sao mà ba biết được

Thảo Nhi đỏ mặt nàng lúng túng :

- Người ấy... Người ấy...

- Là ai ? Sao mà con không nói ?

Nhi quay sang mẹ nàng nịu :

- Mẹ ! Mẹ có biết người đó không ?

Bích Lâm ngơ ngác :

- Mẹ cũng như ba thôi. Làm sao mà biết được.

Tiểu Vân bỗng che miệng cười phì, càng làm cho Bách Tùng ngạc nhiên hơn :

- Con cười cái gì thế, Tiểu Vân ?

Vân càng buồn cười hơn, gương mặt nàng lúc này cũng đỏ không kém gì Thảo Nhi.

Bách Tùng nghi ngờ hỏi :

- Chẳng lẽ con biết người đó là ai sao, Tiểu Vân ?

Tiểu Vân làm dấu :

- Đó là một người con trai rất đẹp, hào hoa và phong độ.

Bích Lâm vỡ lẽ :

- À ! Thì ra là...

Bách Tùng vẫn còn chưa hiểu

- Em muốn nói ai thế, Bích Lâm ?

Bích Lâm nhìn con hài hước :

- Là Đình Kha, có phải không Thảo Nhi tiểu thơ ?

Nhi mắc cỡ đến không dám ngẩng đầu lên.

- Mẹ đã biết rồi, còn hỏi làm gì ?

Bách Tùng vỡ lẽ :

- Thì ra là chàng trai đó

- Có phải là con đã để ý người ta rồi không ?

Giọng Bích Lâm hỏi càng làm cho Thảo Nhi ngượng ngùng hơn. Cô cúi gằm không dám nói lời nào nữa . Bích Lâm quay sang chồng :

- Anh trả lời cho tiểu thơ nhà mình đi, xem chàng trai ấy là ai.

- Anh đâu có biết cậu ta.

Thảo Nhi lập tức ngẩng đầu lên :

- Ba biết mà . Chẳng phải...

Bách Tùng không đợi con gái hết lời, ông đùa :

- Em xem kìa Bích Lâm. Cuối cùng Thảo Nhi của chúng ta cũng không giấu được gương mặt đỏ như hoa hồng của mình

Thảo Nhi biết mình mắc lừa nên giãy nảy :

- Ba xấu quá đi. Bá xí gạt con..

Cả gia đình cùng cười ồ lên. Chợt Bách Tùng nghiêm giọng :

- Kể ra con cũng biết nhìn người lắm . Đình Kha quả thật là một chàng trai xuất sắc . Cách đây hai năm, cha cậu ta và hai người anh trai cùng chết trong một vụ tai nạn . Từ đó, Đình Kha thay lên làm tổng giám đốc Công ty Đại Lộc . Có tài, có hiểu và rất đứng đắn

Bích Lâm nhìn con hỏi :

- Thế con có muốn ba mẹ mời cậu ta về dùng cơm không ?

- Sao mẹ lại hỏi con vậy ?

- Nghĩa là con không có ý kiến ?

- Con không biết

- Thế thì thôi vậy

Nhi nũng nịu :

- Mẹ...

Cả gia đình cùng cười trước vẻ ngượng ngùng của Thảo Nhi làm cô phải bỏ dở bữa ăn.

- Mọi người xấu quá đi, con không có thêm ăn nữa

Bóng Nhi khuất sau cầu thang, cô gái chạy về phòng của mình . Còn lại ba người, Bích Lâm nghiêm nghị hỏi :

- Anh thấy thế nào ?

- Em hỏi thế là sao ?
- Anh còn giả vờ nữa . chẳng lẽ anh không biết là con mình nó đã thương người ta.

- Thảo Nhi còn xúc nổi quá . Anh e rằng không có hợp với mẫu người đứng đắn của Đình Kha.

Bích Lâm không đồng ý :

- Anh lại xem thường Thảo Nhi nữa rồi

- Sự thật là như vậy

- Nhưng mà chúng ta cũng nên tạo điều kiện cho chúng nó gặp nhau, biết đâu...

- Thôi được, anh sẽ lấy danh nghĩa của mình mời hai mẹ con họ tới dùng cơm. Làm ra vẻ như là muốn giao dịch làm ăn vậy

Bách Tùng chợt nhìn gương mặt đăm chiêu của Tiểu Vân :

- Con đang nghĩ gì thế, Tiểu Vân ?

Cô gái lắc đầu phủ nhận . Bách Tùng nói :

- Đã đến lúc con cần phải có bạn trai rồi đó, Tiểu Vân a.

Vân đỏ mặt, nàng lắc đầu nguầy nguậy

Bách Tùng thở dài :

- Không biết cho đến bao giờ ba mới xóa bỏ được mặc cảm trong lòng con nữa.

oOo

Chẳng lẽ con người đến lứa tuổi này cần phải có bạn trai mới sống được sao chứ ? Điều đó chỉ đúng với những người bình thường mà thôi. Còn ta, ta là một người câm. Đâu có ai muốn làm bạn với một cô gái như ta Ta thật sự có những ưu điểm như lời mẹ nói không ? Liệu trên thế gian này có chàng trai xuất sắc ấy và liệu chàng có đến không ?

Tiểu Vân khó nhọc đi vào giấc ngủ . Từ ngày tai họa xảy ra, Tiểu Vân thấy được một điều rằng, nàng có rất ít vận may, trừ một lần ông trời dun dùi cho Vân gặp hai con người tốt bụng và rất đáng kính, đó là cha mẹ nuôi.

OOo

Thảo Nhi hôm nay bận bộ đồ đẹp nhất của mình, dùng loại nước hoa ưa thích nhất . Và con rất nhiều cái nhất nữa nàng dành để đón tiếp thần tượng duy nhất trong lòng mình

Trước đó, Thảo Nhi đã ghé phòng Tiểu Vân bàn bạc :

- Vân thấy tôi bận bộ đồ này có đẹp không ?

Tiểu Vân nghiêng đầu ngắm nghía :

- Đẹp chứ ! Chắc chắn là người ta sẽ lóa mắt

- Thật chứ ?

- Thật một trăm phần trăm

- Thế còn Tiểu Vân ? Vân định mặc bộ đồ nào ?

Tiểu Vân cup mắt :

- Em sẽ không có mặt

- Sao kỳ vậy ?

Tiểu Vân tiếp tục viết lên bảng :

- Em không muốn tham dự.

- Đừng có bảo thủ như vậy nữa . Tiểu Vân đâu thể nào sống suốt đời trong căn nhà này chứ

- Em không có oán trách số phận

- Như mà...

Tiểu Vân ra dấu ngăn lại :

- Chúng ta không nên nói về vấn đề này nữa

- Thôi được - Thảo Nhi đồng ý - Bây giờ tôi phải về phòng mình đây - Lúc bước ra tới cửa, Nhi còn quay lại - Vậy mà tôi cứ nghĩ là hôm nay Tiểu Vân sẽ nhìn thần tượng của tôi để cho vài lời nhận xét

Thảo Nhi đi rồi, căn phòng trở lại vắng lặng . Êm ả quá ! Tiểu Vân nghĩ :

- Đúng là không khí vắng lặng của gian sơn một người câm.

Dường như ý nghĩ tủi hổ ấy làm Tiểu Vân xúc động, có vài giọt lệ rơi trên má nàng, óng ánh, long lanh như những hạt châu . Tiểu Vân gỡ sợi dây chuyền trên cổ mình xuống cầm trên tay, ngắm nghía một lúc rồi mở cái nắp ở mặt dây chuyền, hình ảnh tươi cười của cha mẹ hiện ra trước mắt nàng .

Tay nàng nhẹ vuốt lên hai hình ảnh thân thương ấy.

- Cha mẹ ! Có nghe lời con nói không ? Phải rồi, cha mẹ làm sao mà nghe được, bởi vì...

ÂN TÌNH

Chương 4

Đình Kha đến vào lúc bảy giờ tối . Chị hai hướng dẫn chàng vào nhà, qua con đường trải sỏi, dưới ánh sáng mập mờ của những ngọn đèn mắc trong vườn.

Bách Tùng và Bích Lâm ngồi sẵn ở trong phòng chờ đợi . Thấy chàng, Bách Tùng nhìn lên đồng hồ mỉm cười :

- Xem nào, còn hai phút nữa là bảy giờ . Đúng là tác phong của một nhà doanh nghiệp : đúng hẹn và biết giữ chữ tín.

Đình Kha cúi đầu :

- Dạ, chào hai bác . Cháu đâu dám để hai bác phải chờ đợi

Thảo Nhi cũng vừa ra tới, Bách Tùng nói ngay :

- Chúng tôi thì không, nhưng tiểu thư nhà này rất mong cậu
Thảo Nhi giãy nãy :

- Ba... bà kỳ quá hà

Bách Tùng không đùa nữa:

- Đình Kha ! Cậu ngồi xuống đi. Thế mẹ cậu sao không đến ?

- Mẹ cháu rất muốn tới đây dùng cơm với gia đình, như mà mấy lúc gần đây, sức khỏe mẹ cháu yếu, nên đành phải ở nhà nghỉ ngơi. Mẹ cháu gửi lời xin lỗi hai bác

-Ồ ! không sao. Cho chúng tôi gửi lời hỏi thăm sức khỏe của bà ấy

- Cháu thay mặt mẹ cảm ơn hai bác

- Tôi cũng vậy . Dường như đàn bà chúng tôi luôn phải chịu thiệt thòi . Nhất là từ sau khi con bé Thảo Nhi này, tôi cứ phải ốm đau hoài

Đình Kha mỉm cười nhìn Thảo Nhi làm cô gái gượng đỏ mặt . Nhi cầu tay mẹ :

- Mẹ này...

Chị hai từ sau bước ra :

- Cơm đã dọn xong rồi . Mời ông bà, cô Thảo Nhi và cậu Kha qua phòng ăn.

Bách Tùng hỏi :

- Chị lên gọi Tiểu Vân giùm tôi một tiếng . Phòng khách tiếp tục câu chuyện, giọng Đình Kha :

- Thảo Nhi còn mấy năm nữa thì tốt nghiệp ?

Nhi đáp với vẻ rất nghiêm chính :

- Dạ, em còn hai năm nữa

- Thế thì cần phải cố gắng nhiều lắm mới được

- Em biết, nhưng mà không có ai chỉ vẽ cho em những khi cần thiết

- Anh cũng từng học ở Kinh tế, nếu như có gì không hiểu, Thảo Nhi cứ hỏi anh.

Mắt Thảo Nhi rạng rỡ :

- Thật chứ ?

Đình Kha cười :

- Không có đùa tí nào ca?

Rõ ràng là chàng trai ăn nói hết sức lịch thiệp, Thảo Nhi dường như đã bị chinh phục hoàn toàn.

- Nhưng mà em làm sao để gặp anh chứ ?

Bách Tùng chen vào :

- Vấn đề đó thì ba có thể giúp con. Nhưng mà cậu Kha cần phải suy nghĩ kỹ lại, con bé này luôn đem rắc rối đến cho người ta đấy

Nhi phụng phịu :

- Ba lại chọc con nữa rồi

Vừa lúc đó, chị hai từ trên lầu đi xuống :

- Ông chủ ! Cô Tiểu Vân bảo là cô nhức đầu nên không có xuống.
 Vợ chồng Bách Tùng nhìn nhau, rồi ông Tùng nói :
 - Xin lỗi cậu Kha nha Cậu ở đây trò chuyện với Thảo Nhi, để chúng tôi lên xem Tiểu Vân một chút.
 - Dạ, không sao. Bác cứ tự nhiên, cháu ngồi ở đây được rồi.
 Sau đó, Đình Kha thắc mắc :
 - Tiểu Vân là ai vậy Thảo Nhi ?
 - Là em của em.
 Ngập ngừng một chút, thảo Nhi nói :
 - Buổi tối, anh Kha có rảnh không ?
 - Thỉnh thoảng anh làm việc cả ban đêm, nhưng nói chung là lúc nào cũng có ở nhà
 Nhi hỏi với một chút ngập ngừng :
 - Thế anh không đi chơi với bạn gái à ?
 Đình Kha lắc đầu :
 - Tiếc là chưa có cô nào đồng ý đi với anh.
 - Chắc tại anh quá kén chọn ?
 - Ngược lại, các cô gái bây giờ không có chọn anh.
 - Em không tin đâu.
 - Quen nhau một thời gian, Thảo Nhi sẽ thấy những gì anh nói là thật.
 - Vậy thì em phải kiểm chứng mới được.
 - Bằng cách nào ?
 - Bằng cách mời anh đi chơi. Nếu anh viện dẫn lý do này nọ, có nghĩa là này giờ anh nói dối với em.
 Đình Kha cười giòn :
 - Thảo Nhi thông minh quá ! Rồi em sẽ thấy là anh nói thật.
 - Có nghĩa là anh đã nhận lời ?
 - Còn phải xem Thảo Nhi định đưa anh đến thiên đường nào mới được.
 Nhi ra vẻ bí mật :
 - Rồi anh sẽ biết.
 Sau đó họ im lặng nhìn nhau. Thảo Nhi rạo rức trong lòng, nhưng Đình Kha vẫn bình thản . Dường như đây chưa phải là tiếng sét ái tình của chàng.
 oOo
 Tiểu Vân nằm cuộn tròn trong chăn. Tay nàng mân mê tờ giấy đã ngả màu vàng, đó là lá thư cuối cùng của cha mẹ, Tiểu Vân đã giữ đến tận bây giờ
 Cha mẹ nuôi bước vào làm Tiểu Vân giết mình . Nàng gật đầu chào rồi yên lặng chờ đợi.
 Bách Tùng nhìn con đăm đăm, còn Bích Lâm thì ngồi xuống bên cạnh cô gái . Vân ngạc nhiên :
 - Có chuyện gì vậy ba ?

Ông Tùng nghiêm trang hỏi :

- Tại sao con không xuống dùng cơm ?

- Con... con không được khỏe

- Con không cần phải nói dối nữa . Ba biết là con mặc cảm

Bích Lâm nhẹ nhàng hơn :

- Tiểu Vân ! Con nên biết là con không thể sống suốt đời trong căn phòng này được

Vân cúi đầu, tay nàng mân mê tấm bảng và cây viết đặc biệt của nàng .

Giọng mẹ nuôi đầm ấm

- Thôi, con hãy theo ba mẹ xuống nhà ăn cơm đi.

Tiểu Vân lắc đầu, Bách Tùng có vẻ giận :

- Tại sao vậy ? Vì mặc cảm à ? Tại sao con không thấy rằng trên đời còn có hàng triệu người khuyết tật, thậm chí còn nặng nề hơn con nữa, vậy mà hàng ngày họ vẫn thản nhiên sống, thản nhiên làm việc để mưu sinh. Tại sao con không nghĩ rằng đối với họ, con còn may mắn hơn gấp trăm lần chứ, hả Tiểu Vân ?

Tiểu Vân bỗng ôm mặt khóc . Bích Lâm nhìn mặt với chồng :

- Anh làm gì mà lớn tiếng như vậy ?

Bách Tùng dịu giọng trở lại :

- Không phải ba mắng con. Ba chỉ muốn nói cho con biết là không có gì phải mặc cảm hết

Tiểu Vân từ từ viết vào bảng :

- Con không chịu được cái cảnh người lạ nhìn mình với ánh mắt tò mò và háo hức, ngạc nhiên khi thấy con nói chuyện bằng ngôn ngữ kỳ quặc của mình.

- Ba bảo đảm là không hề có chuyện ấy xảy ra.

Tiểu Vân vẫn còn phân vân, Bách Tùng nói tiếp :

- Con cứ để bảng viết của mình ở đây, xuống dưới đó, ba sẽ là người trả lời thay cho con tất cả các câu hỏi, cũng chẳng có ai ngoài Đình Kha.

Tiểu Vân vẫn chưa đồng ý, Bách Tùng quyết định dùng biện pháp cuối cùng của mình :

- Ba mẹ không ngại có một đứa con khuyết tật về thể xác, chỉ ngại tâm hồn của con bị khuyết tật mà thôi.

Ánh mắt Tiểu Vân lúc này trông buồn và mọng nước . Ánh mắt ấy làm

Bích Lâm xúc động :

- Thôi được rồi . Nếu như mà con không muốn thì thôi vậy, ba mẹ không ép con nữa

Tiểu Vân bỗng ngồi dậy, nhìn ba mẹ nàng gật đầu . Bách Tùng hỏi hơ?

- Có thể chứ . Như vậy mới xứng đáng là con của ba mẹ . Bích Lâm ! Em ở đây giúp con chúng ta sửa soạn, anh xuống tiếp Đình Kha, kéo Thảo Nhi nó

làm người ta giận.

Đình Kha ngồi quay lưng về phía cầu thang. Chàng chỉ biết sự có mặt của Tiểu Vân qua ánh mắt Thảo Nhi. Một chút hiếu kỳ khiến Kha quay lại nhìn. Và lần đầu tiên chàng đã nhìn thấy Tiểu Vân. Đình Kha có cảm giác như ánh mắt họ chạm vào nhau một giây, chỉ duy nhất một giây rồi đôi mắt đẹp kia không thèm nhìn chàng nữa. Ngay lập tức, Kha xác định rằng đây mới là mẫu người chàng ưa thích.

Cô gái đó đôi chân dài thon mảnh, thân hình quyến rũ bởi vòng eo và ngực nhô cao, mái tóc phủ dài trên lưng nàng, cái miệng chúm chím càng đẹp hơn bởi làn môi tự nhiên. Và đôi mắt, tất cả vẻ đẹp của nàng đã tập trung về đây, một đôi mắt đẹp kỳ diệu mà Kha lần đầu tiên chiêm ngưỡng. Nét đẹp dịu dàng ấy càng được hoàn hảo hơn bởi vẻ buồn u uất vẫn có ở Tiểu Vân từ khi cha mẹ nàng qua đời.

Đình Kha nghe tim mình đập mạnh khác thường. Sao mà trên đời lại có cô gái đẹp như thế này chứ? Kha nghe loáng thoáng như có tiếng ông Tùng nói, dường như là ông giới thiệu. Chàng giật mình vội vàng đứng lên. Kha nhớ cô gái được mọi người gọi là Tiểu Vân.

- Xin chào cô Tiểu Vân.

Chàng thấy cô gái khẽ gật đầu, Kha chờ mong giọng nói của nàng. Chấn hấn giọng nói của người đẹp như thế này phải thanh tao và trong sáng lắm. Nhưng chàng đã thất vọng. Kha cũng không dám bắt tay như chàng đã làm với Thảo Nhi. Dường như chính gương mặt khép kín của nàng đã làm cho Đình Kha ngần ngại.

Tiếng ông Bách Tùng vang lên:

- Mời cậu Kha qua phòng bên. Hy vọng chúng ta sẽ có một bữa ăn ngon miệng và vui vẻ.

Mọi người đứng lên, Thảo Nhi đi rất gần Đình Kha.

- Chỉ sợ là anh Kha kén ăn.

- Ô! Không có đâu. Mẹ anh thường nói anh rất dễ nuôi.

Đôi mắt Đình Kha thỉnh thoảng lại nhìn sang Tiểu Vân. Ở phòng ăn, Thảo Nhi ngồi cạnh chàng, đối diện chàng là Tiểu Vân, cô gái ngồi giữa ba và mẹ của mình. Suốt bữa ăn, Tiểu Vân không một lần ngẩng lên. Kha nhận thấy đây không phải là sự lạnh lùng cao ngạo mà dường như trong mắt nàng có cái gì u uất lắm.

Kha không kèm được lòng mình, chàng cố gắng bắt chuyện:

- Gia đình hai bác hạnh phúc quá! Thảo Nhi thì học Đại Học, còn Tiểu Vân, cô đang làm gì?

Kha ngạc nhiên thấy ngay lập tức, ông Bách Tùng đáp thay cho con.

- Tiểu Vân của chúng tôi không làm gì cả. Nhưng mà nếu này cậu có dịp tới đây thường.

- Tiểu Vân của chúng tôi không làm gì cả . Nhưng mà nếu này cậu có dịp tới đây thường xuyên, cậu sẽ thấy nó biết làm tất cả mọi thứ, rất là khéo léo
- Không khí ở đây đầm ấm và vui vẻ thế này, cháu dĩ nhiên là rất muốn đến chơi. Nhưng mà hai bác, Thảo Nhi và Tiểu Vân cũng phải đến chơi nhà cháu một lần chứ

Như một phản ứng tự nhiên, Tiểu Vân lập tức lắc đầu từ chối . Đình Kha hỏi ngay :

- Sao vậy ? Tiểu Vân không thích đến nhà tôi chơi à ?

Vân lúng túng trông rất tội nghiệp, cũng may là cha kịp thời cứu nguy cho nàng

- Tiểu Vân nó ít ra ngoài, nhưng nếu có dịp, chúng tôi nhất định sẽ tới thăm gia đình cậu

Suốt thời gian còn lại . Kha không tìm được cách gợi chuyện nữa . Sự im lặng đáng ngạc nhiên của Tiểu Vân làm chàng cứ phải suy nghĩ mông lung.
"Chẳng lẽ cô ấy cao ngạo đến độ không xem ta ra gì cả sao ?"

Sau khi ăn xong, Tiểu Vân lẳng lặng trở về phòng . Nàng chỉ dành cho Đình Kha một cái gật đầu, một nửa tin nhìn thoáng qua rồi bóng nàng mất hút sau cầu thang. Kha bỗng thấy thời gian còn lại vô vị và tẻ nhạt quá . Những lời nói của Thảo Nhi không còn làm cho Kha chú ý nữa . Tiểu Vân bỏ đi như một mất mát mà người chịu thiệt thòi chính là chàng . Sau đó, chàng cáo từ ra về . Thảo Nhi đưa chàng ra cổng.

- Anh Kha cảm thấy thế nào ?

- Thảo Nhi hỏi thế nào là sao ? Anh không hiểu.

- À thì... Anh nhật xét thế nào về ba mẹ em... và và em ?

Kha lập tức nắm lấy cơ hội :

- Ngoài sự lạnh nhạt của Tiểu Vân ra, anh cảm thấy mình có một buổi tối tuyệt vời . Anh không hiểu mình dùng từ lạnh nhạt dành cho Tiểu Vân có đúng hay không nữa ?

Câu trả lời của Kha không làm Nhi hài lòng . Nàng phụng phịu :

- Còn em, chẳng lẽ anh không có nhật xét gì về em sao ?

- Em ư ? Em là cô gái rất tuyệt vời, anh trả lời như thế có được chưa ?

- Ừm, tạm được . Tha cho anh đó.

Họ đã ra đến cổng, Đình Kha lên tiếng :

- Thôi, tạm biệt em.

Thảo Nhi vùi vỉnh :

- Chỉ có thế thôi à ?

- Chúc em ngủ ngon !

- Còn gì nữa không ?

Thảo Nhi tiếp tục hỏi bằng giọng tinh nghịch . Đình Kha ngơ ngác :

- Anh không biết phải nói gì nữa đây.

- Hừm ! Có đôi lúc anh vô cùng lịch thiệp, nhưng cũng có lúc anh khờ khạo quá, hay là anh giả vờ ?

Kha nhìn sâu vào mắt cô gái, chàng nào đoán được tâm trạng Thảo Nhi lúc này . Cô gái bạo dạn và xốc nổi quá . Sự sôi nổi của một nàng tiểu thư quen được chiều chuộng và săn đón . Đình Kha không dám tiến xa hơn nữa, chàng dè dặt :

- Thì em cứ cho là anh cù lần đi.

- Anh không có cù lần chút nào cả . Thôi được vậy thì em mời anh chủ nhật này đi chơi, có được không hở anh chàng cù lần ?

Kha định từ chối, nhưng chàng chợt nghĩ đến Tiểu Vân :

- Được chứ, nhưng đi chơi hai người thì không vui lắm . Nếu có thể, em "kéo" theo cả Tiểu Vân nhé ?

Thảo Nhi không khờ khạo đến độ chẳng nhận ra Kha một điều Tiểu Vân, hai điều Tiểu Vân. Nhưng nàng tự tin vào mình và càng tin hơn khi Tiểu Vân chỉ là một cô gái câm.

- Cũng được - Nhi đáp - Em sẽ mời Tiểu Vân, nhưng không chắc chắn đâu nhé . Thôi, tạm biệt . Chúc anh ngủ ngon !

- Tạm biệt !

ÂN TÌNH

Chương 5

Bà Ngọc Phượng buồn bã nhìn lên đồng hồ . Đứa con trai thương yêu của bà đi đã ba giờ đồng hồ rồi . Suốt ba giờ trôi qua, bà yên lặng ngồi đây, nhìn duy nhất vào một điểm và chờ đợi.

Từ ngày chồng và hai đứa con cùng chết, niềm vui, lẽ sống... tất cả những gì còn lại bà bây giờ là Đình Kha Đứa con trai, niềm hy vọng, sự tự hào duy nhất còn lại của dòng họ bà.

Từ lâu rồi, hai mẹ con họ gắn bó với nhau đến độ bà Ngọc Phượng không nghĩ rằng sẽ có một ngày Kha bỏ nhà mà đi cưới vợ . Hôm nay, ý nghĩ ấy đã đến, bà Phượng tưởng tượng như đó là một mất mát, như hai năm trước đây bà đã mất cùng một lúc ba con người thương yêu nhất . Bây giờ thì ý nghĩ ấy đã đến . Con bé kia có vẻ thích con trai bà lắm . Nhìn vào mắt nó, bà đã đọc được vẻ đam mê lộ lộ . Thiếu phụ cảm thấy buồn bã lạ lùng, cảm thấy rằng đã đến lúc con trai không còn duy nhất của mình nữa

Nó ra đi đã hơn ba tiếng rồi mà vẫn chưa về . Đình Kha ơi ! Chẳng lẽ con coi con bé ấy quan trọng hơn mẹ của con sao chứ ?

Từ phía sau bước ra người đàn bà khác, bà có vẻ già hơn cả bà Ngọc Phương, mặt dù trong còn tỉnh anh hơn.

Người đàn bà đến sau nói :

- Đã khuyan lắm rồi, để tôi đưa bà chủ lên phòng nghỉ ngơi.

Bà Phượng vẫn không rời cái đồng hồ :

- Vú không cần phải lo cho tôi.

- Bà đã ngồi đây suốt ba giờ đồng hồ rồi, không khéo bệnh cũ lại tái phát

- Tôi muốn chờ Đình Kha

- Cậu sẽ về ngay sau khi tan tiệc, bà chủ đâu cần phải chờ đợi như thế này

Bà Phượng khẽ gắt :

- Tại sao lại không chứ ? hai năm trước tôi đã không ngồi chờ anh Văn, cho đến bây giờ, tôi mãi mãi không còn cơ hội ấy nữa

Bà vú già thương cảm nhìn thiếu phụ . Nỗi đau mất mát quá lớn lúc ấy làm thay đổi tâm tính bà bây giờ . Hiện giờ đây, tất cả đối với bà là Đình Kha, và chỉ có Đình Kha mới có thể khuyên nhủ được bà mà thôi.

Sau đó họ tiếp tục chờ đợi . Giọng thiếu phụ bỗng vang lên, buồn u uất :

- Đứa con này nó ham vui và quên cả mẹ.

Cũng đúng vào lúc đó chuông reo, bà vú già lật đật đứng lên, miệng cười móm mém :

- Đó... đó... Bà đã trách oan cậu tư rồi

Đôi mắt bà Phượng sáng lên :

- Vú mau mau ra mở cửa cho nó đi.

Lát sau, Đình Kha ủa vào phòng như một cơn lốc . Đứng trước mặt mẹ, giọng Đình Kha nghiêm trang :

- Con nghe vú Lan nói là mẹ ngồi ở đây ba tiếng đồng hồ chỉ với mỗi công việc là chờ đợi con ?

- Hừ ! Bây giờ là ta trách mắng hay con có quyền hạch sách ta ?

Kha giả vờ sợ hãi :

- Nếu vậy thì con đã có lỗi rồi ư ?

- Con còn nói nữa, tại sao mà đi lâu đến như vậy ?

Đình Kha bật cười, chàng sà đến bên mẹ rồi nói :

- Mẹ đâu cần phải lo lắng cho con thái quá như vậy chứ

- Ta không có cái quyền đó sao ?

Kha thấy là mẹ không đùa nên chàng không dám cười nữa :

- Con không có ý như vậy, con chỉ muốn mẹ giữ gìn sức khỏe mà thôi.

Bà Ngọc Phương nhìn con một lúc rồi hỏi bằng giọng nghi ngờ :

- Có phải con bé ấy đã hớp hồn con rồi không ?

Kha ngơ ngác :

- Con bé ấy ? Mẹ muốn nói ai thế ? Con không hiểu.

- Thì con bé Thảo Nhi ấy . Vừa mới nhìn thấy, ta đã biết ngay là nó mê con.

Kha thấy lo lo Chàng biết là Thảo Nhi có cảm tình với mình, nhưng không lẽ nàng mê đến độ ra mặt hay sao chứ ?

- Sao con không trả lời mẹ ?

- À ! Mẹ muốn nói Thảo Nhi ấy à ? Cô bé ấy không có thêm thương con trai của mẹ đâu.

Bà Ngọc Phượng bĩu môi :

- Con nghĩ rằng mẹ không biết bọn con gái bây giờ sao ? Cái hạng đẹp trai và giàu có như con, ra đường là bị bọn nó "bắt sống" ngay.

- Nhưng Thảo Nhi cũng đẹp và giàu vậy mẹ . Và mẹ cũng đừng bao giờ đánh giá họ một cách thấp như vậy.

- Con bênh vực cho nó, có phải là con đã thích nó rồi không ?

Kha lạ lùng nhìn mẹ . Sao mà mẹ ác cảm với Thảo Nhi đến như vậy chứ ?

Chàng thăm dò :

- Thế mẹ không thích à ?

Bà Ngọc Phượng sa sầm mặt :

- Có phải là con đã muốn vợ rồi không ?

Kha bật cười :

- Chưa đến lúc đâu, mẹ a.

Vú Lan nhắc nhở :

- Cậu Kha đưa bà chủ đi nghỉ đi, đã khuya lắm rồi đó

- Phải rồi đó mẹ à . Để con đưa mẹ lên phòng nghỉ

Bà Phượng nhìn con ánh mắt triu mến :

- Còn con sao cứ để nguyên đồ veston thế này, để mẹ giúp một tay.

Kha ngoan ngoãn đứng im để mẹ tháo cà vạt rồi cởi áo khoác . Sau đó chàng đưa mẹ vào phòng ngủ, tự tay Kha mặc màn, mẹ nằm vào giường rồi Kha mới trở ra ngoài . Kha nói trước khi đi :

- Chúc mẹ ngủ ngon.

Chàng bước đi, ra tới cửa, Kha chợt quay lại hỏi, có một chút đùa nghịch trong giọng nói, và lúc ấy, chàng nghĩ đến Tiểu Vân :

- Nếu con muốn cưới vợ, mẹ nghĩ sao hả mẹ ?

Thiếu phụ nhắm mắt về ơ hờ :

- Ta nghĩ đến đã lâu rồi . Chuyện ấy đến là lẽ dĩ nhiên. Thôi, con đi ngủ đi, mẹ mệt lắm rồi.

Đình Kha bước về phòng mình, lát sau chàng ở phòng tắm bước ra, trên người đã thay bộ đồ ngủ . Lúc này, Kha bắt đầu nghĩ về bữa cơm ở gia đình Bách Tùng, nghĩ về con gái Tiểu Vân xinh đẹp với vẻ im lặng lạ lùng của nàng

Một Tiểu Vân sống động hình thành trong đầu óc Đình Kha Bất giác một ý nghĩ thú vị đến với chàng . Kha ngồi dậy, khoác thêm vào người chiếc áo ấm, chàng bước ra khỏi phòng ngủ . Lát sau, đứng giữa căn phòng có rất

nhiều tranh ảnh và dụng cụ vẽ . Căn phòng này đã lâu rồi Kha không đến nữa, kể từ ngày thay cha quản lý công ty và công việc thì quá bề bộn . Chàng họa sĩ nghiệp dư bắt đầu phác họa hình ảnh Tiểu Vân qua trí nhớ của mình . Gần một giờ sau, chàng đã có bên mình một Tiểu Vân cực kỳ xinh đẹp . Kha nhìn tác phẩm của mình, bất giác mỉm cười một mình rồi nói :
- Tiểu Vân ! Cô đẹp lắm ! Rồi tôi sẽ có cách nghe được tiếng nói của cô . Chắc hẳn là thanh tao lắm.

Ngôi nhà có vẻ âm u bởi rất nhiều bàn thờ và hương khói . Bà Ngọc Phượng đứng trước di ảnh chồng . Tấm hình chụp lúc ông còn khá trẻ . Quả thật Đình Kha rất giống người trong ảnh

Bà Ngọc Phượng đã đứng đây lâu lắm rồi, kể từ lúc Đình Kha rời nhà đi làm vào buổi sáng . Đôi mắt người đàn bà nhìn chồng trong tranh trĩu nặng u buồn ;

- Anh Văn ! Con của chúng ta nó đã lớn rồi, nó muốn rời vòng tay chăm sóc của mẹ rồi anh có biết không ? Nó muốn cưới vợ . Vậy là sau khi mất anh và hai đứa con, bây giờ em lại sắp mất đi một người con nữa.

Nghe có vẻ to tát quá, nhưng mà đối với em, chuyện Đình Kha cưới vợ thật sự là một mất mát . Mẹ con em đã gắn bó với nhau từ bấy lâu nay như hình với bóng, vậy mà rồi đây cái tình thương, cái sự gắn bó ấy nó sẽ san sẻ cho một người khác, em nghe sao mà đau xót quá.

Em ích kỷ quá, phải không anh ? Nhưng mà xin anh hãy hiểu cho, người mẹ, người vợ này đã chịu quá nhiều mất mát rồi.

Bà dùng tay vụng về gạt lệ, những giọt nước mắt hiếm hoi của người già vậy mà cũng rơi trên má của bà trong lúc này, đủ chứng tỏ tình cảm của bà dành cho Đình Kha xiết bao là to lớn.

Sau đó, người đàn bà từ từ rời ngôi nhà thờ tự của dòng họ trở về nhà lớn . Ở đó, bà gặp vú Lan, bà hỏi :

- Vú ở nhà trông nhà giùm, tôi qua bên ông Sáu Trà một tí

- Bà chủ có chuyện gì ư, hay bà chủ muốn đi chơi ?

Giọng bà Phượng yếu ớt :

- Đình Kha nó muốn cưới vợ . Nếu mà con tôi cưới vợ thì may ra chỉ có con bé Nhã Trúc, con chị Sáu mới xứng vợ nó . Thôi, tôi phải đi đây.

oOo

Đình Kha không ngờ là mình trông chờ ngày chủ nhật đến như vậy . Không phải vì cái hẹn với Thảo Nhi, vì chàng háo hức muốn gặp lại Tiểu Vân, người con gái đẹp với vẻ băng sương, lạnh lẽo của mình.

Chị giúp việc đưa chàng vào phòng khách, chưa kịp ngồi thì Thảo Nhi ra tới, trong nàng rất rạng rỡ :

- Xin chào buổi sáng.

Nhi nói với một chút tinh nghịch . Kha đáp lại bằng nụ cười quyến rũ của

mình :

- Xin chào.

- Anh thật là đúng hẹn.

- Như bác trai nói, đó là tác phong của một doanh nghiệp - Chàng làm ra vẻ
sực nhớ hỏi - À ! Hai bác đâu rồi Thảo Nhi ?

- Ba mẹ em chủ nhật nào cũng đưa nhau đi dạo . Anh có thấy chích thối
quen đó không ?

- Dĩ nhiên là thích . Có như vậy mới hạnh phúc, phải không ?

- Thế còn anh, sau này anh sẽ như thế nào ?

Thảo Nhi nghiêng đầu hỏi, trông nàng rất quyến rũ, nhưng cũng có vẻ trẻ
con quá:

- Anh ấy à ? - Kha đáp - Anh dĩ nhiên muốn làm tất cả những gì để cho vợ
mình cảm thấy hạnh phúc.

- Vậy thì may mắn cho người đó quá.

Kha lại làm ra vẻ tình cờ hỏi :

- Còn Tiểu Vân, sao anh không thấy cô ấy ?

- Vân ở trên lầu . Bây giờ chúng ta đi chơi được chưa ?

- Đồng ý.

- Anh chờ em 15 phút.

Kha vờ tròn mắt :

- Những 15 đề trang điểm cơ à ?

Nhi chạy đi, nàng còn ngoảnh lại nói :

- Thế là nhanh lắm rồi đó . Đối với những người bạn khác em bắt chờ cho
đến dài cổ luôn đó.

Đình Kha mỉm cười không nói . Quen biết chẳng bao lâu, chàng đã hiểu quá
rõ tính tình của Thảo Nhi rồi . Nàng là một cô gái đơn giản, thích cuộc sống
sôi nổi của những tiệc tùng, những lần vui chơi hẹn hò . Còn Tiểu Vân, cô
gái bí ẩn kia thích gì và nàng nghĩ gì về ta ?

Kha đứng lên đi quanh phòng khách . Chàng dừng lại trước bức tranh vẽ một
cảnh hoa hồng bị gãy . Đề tài lạ lùng này làm Kha chú ý . Trong tranh là một
cành hoa đỏ rực, nhưng đã bị gãy . Nên tranh với những gam màu tối sẫm
trong rất u ám, nét cọ tuy chưa phải là xuất sắc, nhưng cách pha màu rất phù
hợp với chủ đề, làm nổi bật cái đáng vẻ buồn bã, thô lương của một cành hoa
bị gãy

Đình Kha còn đang choáng váng vì sức hút kỳ lạ của bức tranh thì đột nhiên
có tiếng đàn Piano vang lên. Tiếng nhạc dường như vọng xuống từ trên lầu .
Kha nhận ra đó là tình khúc "Trên đỉnh mây sâu" quen thuộc . Tâm trạng
Kha lúc này như bay bổng, chơi vơi giữa đỉnh sương mù, tâm trạng mà
chàng vẫn có mỗi khi chơi bản nhạc này.

- Ai thế nhỉ ? Tiếng đàn kỳ diệu này là của ai thế ?

Kha say sưa đến độ không hay Thảo Nhi đã ra tới, mãi đến khi nàng lắc vai gọi làm Kha giật mình . Chàng quay lại, nhận ra gương mặt phụng phịu vì hờn giận của Thảo Nhi.

- Anh làm gì mà người ta gọi đến ba lần vẫn không nghe vậy ?

Kha có vẻ giận vì bị quấy rầy, chàng nhú mồm :

- Anh nghe đàn.

- Anh say mê đàn đến như vậy sao ?

Kha không đáp, chàng hỏi lại :

- Ai đàn bản nhạc này vậy, Thảo Nhi ?

Nhi không muốn nhưng đành phải nói :

- Là Tiểu Vân.

Là nàng ư ? Mắt Kha vụt sáng lấp lánh . Người con gái ấy lại có thể chơi đàn một cách thế này sao ? Kha bỗng nhận ra rằng, chàng đã si mê Tiểu Vân mất rồi, bắt đầu từ vóc dáng mỹ miều và bây giờ là tiếng đàn kỳ diệu.

Đứng bên cạnh Đình Kha, Thảo Nhi bỗng thấy giận là tại sao mình không thích học đàn để bây giờ không đàn được như Tiểu Vân.

Cổ đẹp bỏ ý nghĩ trong đầu , Nhi hỏi :

- Mình đi được chưa anh ?

- Thế Tiểu Vân không cùng đi với chúng ta à ?

Nhi mím môi, cố nén ganh tỵ vào lòng :

- Dạ không . Tiểu Vân không muốn đi.

Nhi nhận ra tiếng thở dài dừ rất kín đáo của Đình Kha. Nàng bắt đầu cảm thấy sự có mặt của Tiểu Vân trong ngôi nhà của mình không còn bình thường chút nào.

oOo

Thảo Nhi nện mạnh gót giày, nàng bước vào nhà đầy vẻ tức bực . Phòng khách có mặt đầy đủ mọi người . Bích Lâm nhìn con hỏi :

- Đi chơi sao về sớm vậy con ?

Ánh mắt Nhi bỗng nhìn Tiểu Vân dữ dội, đầy vẻ oán hờn và trách móc .

Nàng ném mạnh xách tay rồi khẽ ngồi xuống ghế, không trả lời câu hỏi của mẹ . Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Cuối cùng Bích Lâm phì cười :

- Sao lạ vậy kìa ? Chẳng lẽ lần đầu đi chơi với nhau mà lại giận hờn sao ?

Thảo Nhi lớn giọng :

- Mẹ đừng có đùa nữa, con đang tức đấy bụng đây nè.

Tiểu Vân vội càng viết vào bảng rồi đưa tới trước mặt Thảo Nhi :

- Anh ta chọc giận chị, phải không Thảo Nhi ?

Nhi thậm chí không thèm nhìn lấy một tí, mặt nàng ngoảnh đi hướng khác làm Tiểu Vân bối rối . Cô gái ngập ngừng xóa rồi lại viết :

- Em đã làm điều gì không phải với chị ư ?

Lần này Thảo Nhi hất mạnh làm tấm bảng đen văng khỏi tay Tiểu Vân, kèm

theo tiếng gắt gỏng :

- Cô đẹp đi ba cái trò phiền phức của mình - Rồi nàng răn giọng - Tiểu Vân !
Cô có biết là mình làm phiền người ta lắm không ?

Tiếng Bách Tùng hét lớn :

- Thảo Nhi ! Con ăn nói cái gì kỳ vậy ?

Thảo Nhi đứng bật dậy :

- Chẳng phải sao ba ? Chẳng phải là nó làm phiền gia đình mình bảy, tám năm nay rồi sao ?

- Câm miệng lại ! Con không có quyền ăn nói với Tiểu Vân như vậy.

Thảo Nhi hét lớn :

- Tại sao con không có quyền chứ ? Bây giờ con hay nó là con đẻ của ba mẹ ?

Tiểu Vân nãy giờ sững sờ vì bất ngờ, bây giờ bất giác nàng khóc vì tủi lòng . Những giọt nước mắt của Tiểu Vân càng làm Bách Tùng giận dữ . Ông răn giọng :

- Ta chỉ chấp nhận đứa con nào ngoan ngoãn và biết điều mà thôi.

- Thế có phải là con không ngoan ngoãn và không biết điều ?

- Con tự biết lấy mình đây.

Thảo Nhi tức uất . Cô gái mím chặt môi, nói :

- Con biết mà, con biết ba mẹ đâu có thương con, đâu có coi con như là con ruột của mình . Vậy thì... để con đi cho khuất mắt ba mẹ.

Nói rồi Thảo Nhi bỏ chạy vào phòng của mình . Tiểu Vân bối rối nhìn rồi định bước theo, ông Tùng gọi lại :

- Tiểu Vân ! Con không cần phải đi theo nó . Quen được nuông chiều nên nó đã hư hỏng mất rồi

Bích Lâm nhẹ nhàng hơn :

- Chắc là có uẩn khúc gì đây, nếu không Thảo Nhi đâu có vẻ uất ức như vậy . - Bà nhìn sang Tiểu Vân - Tiểu Vân ! Mẹ hỏi con, hai đứa gần đây có ganh gổ vì với nhau không ?

Tiểu Vân buồn bã lắc đầu . Người mẹ nuôi hiểu tâm trạng của con gái lúc này nên từ từ vuốt vai nàng nói :

- Con không nên giận Thảo Nhi làm gì . Chắc nó có nguyên do gì đó, để mẹ đi hỏi nó xem sao.

Mẹ đi rồi, Tiểu Vân cũng trở về phòng . Bách Tùng bỗng nói vọng theo :

- Tiểu Vân !

Nàng từ từ quay lại nhìn ba, mắt dướm buồn . Ông Bùng tiếp tục nói.

- Làm người không nên ghim guốc những chuyện không đáng vào lòng, được như vậy con sẽ thanh thân, nhẹ nhàng hơn.

Vân từ từ gật đầu, nàng cảm thấy thương yêu xiết bao người đàn ông đánh kính này . Ba nuôi nàng lại ôn tồn nói tiếp :

- Thôi, con đi đi, ba không có chuyện gì để nói nữa . Chỉ muốn con biết là ba mẹ lúc nào cũng thương yêu con như con ruột vậy

- Thừa ba, con biết . Con biết điều ấy từ tám năm trước, lúc ba mẹ nhặt con từ ngoài phố đem về đây nuôi dưỡng . Và tám năm qua, sự săn sóc tận tình của ba mẹ càng làm con tin tưởng vào cảm thấy mình hạnh phúc nhiều hơn. Ông Tùng nhìn theo con, cảm thấy quãng đời con lại của mình, chắc chắn sẽ được đền bù xứng đáng

Thảo Nhi vừa khóc vừa nhét vàng quần áo của mình vào chiếc túi du lịch .

Mẹ nàng vào tới, bà vội vàng ngăn lại :

- Con làm gì vậy, Thảo Nhi ?

- Mẹ đừng có cản con. - Thảo Nhi vẫn còn khóc, giọng nàng hòa lẫn nước mắt - Ba mẹ đâu có thương con thì cản làm gì chứ ?

- Sao ba mẹ không thương con chứ ? Thảo Nhi này ! Con đừng có ganh tỵ một cách hẹp hòi như vậy có được không ?

Thảo Nhi giãy nảy :

- Bây giờ mẹ còn mắng con là con hẹp hòi nữa ư ? Mẹ có biết là Tiểu Vân nó... nó...

- Tiểu Vân làm sao nào ? nếu Tiểu Vân thật sự có lỗi với con, mẹ sẽ bắt nó xin lỗi con, được chưa ?

- Con không cần xin lỗi, chỉ cần nó trả Đình Kha lại cho con mà thôi.

- Cái gì ? - Bích Lâm sững sốt - Con nói gì mà kỳ lạ vậy Thảo Nhi ?

Nhi ôm mặt khóc nức lên. Bà Bích Lâm nghiêm nghị :

- Con hãy bình tĩnh kể cho mẹ nghe xem nào.

Nhi ngoảnh mặt nhìn chỗ khác, kể với giọng tức tối :

- Anh Đình Kha không có thương con. Ảnh lúc nào cũng Tiểu Vân thế này, Tiểu Vân thế nọ . Ảnh khen nó vẽ đẹp, đàn hay Con không thể nào chịu được khi đi chơi với con mà ảnh cứ nhắc đến Tiểu Vân hoài.

Bà Bích Lâm ngỡ ngàng :

- Có chuyện như vậy sao chứ ?

- Mẹ còn hỏi nữa . Rõ ràng là Tiểu Vân cướp mất Đình Kha của con.

Bích Lâm bắt đầu cảm thấy lo ngại, nếu thật sự có chuyện éo le thì mỗi bất hòa giữa Thảo Nhi và Tiểu Vân khó mà phân giải được . Bà cố bình tĩnh hỏi con :

- Nhưng mà con và Đình Kha mới gặp nhau làm gì có chuyện yêu đương, thế làm sao gọi là Tiểu Vân cướp người yêu của con được ?

- Mẹ còn bênh vực cho nó nữa . Rõ ràng là anh Kha thích con, nhưng vì có Tiểu Vân nên ảnh không còn muốn thương con nữa.

- Thảo Nhi à ! Chuyện tình yêu không phải đơn giản như vậy đâu con. Hơn nữa, trên đời này đâu chỉ có mỗi Đình Kha Con của mẹ xinh đẹp và dễ thương thế này, thiếu chi người đeo đuổi, cần gì đến tên Đình Kha khờ khạo đó chứ ?

- Nhưng con chỉ thích mỗi mình anh Kha mà thôi.
- Bích Lâm nhìn con ái ngại . Bà biết vấn đề không đơn giản chút nào hết, nếu không muốn nói là vô cùng phức tạp . Người mẹ cố gắng dàn xếp :
- Thôi được rồi, chuyện này ba mẹ sẽ bàn bạc lại . Bây giờ con hãy tắm rửa, ăn cơm rồi nghỉ cho khỏe đã.
 - Con không biết . Con muốn Tiểu Vân phải nhường Đình Kha cho con, nếu không thì nó phải đi khỏi nhà này lập tức, hay là chính con sẽ là người ra đi.
- Bà Bích Lâm thờ dãi nhìn đứa con đã quen muốn gì được nấy của mình . Rõ ràng con bà không phải cố tình ác ý với Tiểu Vân. Chuyện tình yêu mà, đâu thể nào ngăn cấm được con tim của mình chứ . Cuối cùng, người mẹ hỏi :
- Thế Đình Kha có biết khuyết tật của Tiểu Vân chưa ?
 - Con còn chưa nói, như thế đã là tốt với nó lắm rồi đó
 - Con thật là khờ quá ! Thử nghĩ xem, nếu Đình Kha biết sự thật, liệu cậu ta có thương Tiểu Vân không ? Mà sự thật thì chắc chắn là cậu ta phải biết Thảo Nhi lúc này mới cảm thấy nguôi ngoai, gương mặt nàng không còn khó dăm dăm nữa . Bà Bích Lâm thăm dò :
 - Con thương Đình Kha lắm, hả Thảo Nhi ?
 - Mẹ cũng thấy mà . Anh ấy đâu có chỗ nào để mà chê chứ.
- Người mẹ kín đáo giấu tiếng thờ dãi.

ÂN TÌNH

Chương 6

- Có chuyện này thật sao Bích Lâm ?
 - Em không có đùa với anh đâu. Anh không thấy là câu chuyện hết sức nghiêm trọng hay sao ?
 - Nếu thật sự như vậy thì không đơn giản chút nào ca?
- Ông Bách Tùng nhíu mày, gương mặt đầy vẻ lo âu. Vợ Ông nói :
- Nhưng mà Đình Kha nó còn chưa biết Tiểu Vân bị câm. Em tạm thời dùng lý do này an ủi Thảo Nhi Nhưng mà em sợ là Đình Kha sẽ bất chấp . Em linh cảm cậu ta là một thanh niên xuất sắc, Kha sẽ thấy những ưu điểm tuyệt đối của Tiểu Vân.
- Bách Tùng im lặng suy nghĩ, mãi một lúc ông mới nói :
- Theo ý em thì chúng ta phải làm như thế nào, nếu đúng như em nói, Đình Kha là một thanh niên xuất sắc, cậu ta chấp nhận yêu Tiểu Vân của chúng ta ?
 - Em không nghĩ được là mình sẽ giải quyết thế nào . Còn anh ?
- Người đàn ông im lặng khá lâu, rồi nói :

- Em có thấy là cơ hội đến với Tiểu Vân không phải là dễ không ?
- Ý anh muốn bên vực Tiểu Vân ?
- Anh không muốn Tiểu Vân nó suốt đời sống khép kín như hiện nay.
- Thế còn Thảo Nhi của chúng ta ?
- Thảo Nhi thì khác . Nó có tất cả những ưu điểm và rất nhiều cơ hội của một người con gái bình thường.

Bích Lâm khó khăn nói :

- Nhưng Thảo Nhi là con ruột của chúng ta.
- Đã từ lâu rồi, anh không muốn phân biệt hai tiếng "ruột thịt" nữa.
- Nhưng em thì lại khác, bởi vì chính em đã khó nhọc mang thai và rút ruột sinh ra đứa con của chúng mình . Em khó có thể dung hòa hai đứa chúng nó làm một được, mặc dù em cũng rất thương yêu Tiểu Vân.

Người đàn ông nhẹ nhàng nắm tay vợ, cử chỉ âu yếm :

- Anh hiểu, rất hiểu tâm trạng của em. Thôi thì thế này vậy, vợ chồng mình cứ để chuyện tình yêu của bọn trẻ tự nó diễn tiến . Chúng ta là sẽ không can thiệp vào

- Nhưng sao mà thấy lo quá.

Ông Tùng cười, trấn an vợ :

- Không sao đâu mà . Tuy im lặng, nhưng không có nghĩa là chúng ta bỏ mặc . Em đồng ý chứ ?

Bích Lâm thở dài :

- Em cũng không biết làm gì hơn nữa.

oOo

Tiểu Vân bước vào phòng Thảo Nhi với tấm bảng quen thuộc trên tay. Nàng muốn làm một cái gì đó để xoa dịu cơn uất ức của người chị nuôi, mặc dù Vân không hiểu là Nhi tức chuyện gì và mình tại sao lại là người có lỗi.

Thái độ Thảo Nhi không có thiện chí, nàng gắt gỏng ngay khi vừa nhìn thấy Tiểu Vân :

- Cô vào đây làm gì ?

Tiểu Vân nhìn chị, ánh mắt như muốn van lơn :

- Em muốn được nói chuyện với chị . Chị Thảo Nhi.
- Hừ ! - Thảo Nhi đầy ác ý - Nói chuyện ư ? Lỗi nói chuyện của cô phiền phức quá !

Vân mím môi chịu đựng sự xúc phạm này . Thảo Nhi cũng không nghĩ là ngang sẽ nói như thế, nghe có vẻ tàn nhẫn quá . Nhưng nghĩ đến Đình Kha, ngay lập tức Thảo Nhi không còn cảm thấy ân hận nữa.

Mắt Tiểu Vân lúc này rơm rớm lệ :

- Chị Thảo Nhi ! Em biết rằng tám năm qua, đứa con mồ côi này đã chịu rất nhiều ơn nghĩa của cha mẹ và chị . Công ơn ấy, suốt đời em không bao giờ quên được . Nếu như Tiểu Vân có làm điều gì lầm lỗi, xin chị hãy nói ra,

nhất định em sẽ bằng mọi cách chuộc lại lỗi lầm của mình.

Thảo Nhi chợt thấy băng khuâng khi đọc những dòng chữ chân tình của Tiểu Vân. Thật ra Nhi không hề có ác ý trong chuyện này, chỉ vì nàng cảm thấy tức giận, thiết thòi rồi phản ứng mà thôi. Sống với nhau tám năm, tuy Nhi không tìm cách gần gũi, nhưng nàng cũng không hề nghĩ rằng, một ngày nào đó Tiểu Vân sẽ rời khỏi gia đình mình. Giọng Nhi không còn gắt gỏng nữa :

- Thôi, Tiểu Vân ra ngoài đi, coi như là không có chuyện gì xảy ra.

Mắt Tiểu Vân sáng lấp lánh :

- Cám ơn chị Nhưng em muốn biết là đã có chuyện gì xảy ra, em đã làm gì không phải với chị ?

Chẳng lẽ nói với Tiểu Vân là mình ganh tỵ, nó sẽ cười cho vỡ mũi. Thảo Nhi lắc đầu :

- Không có chuyện gì, Vân ra ngoài đi.

Mắt Tiểu Vân nhìn Nhi đầy thắc mắc, ánh mắt dường như làm cho Thảo Nhi nhột nhạt :

- Vân đừng có nhìn tôi bằng cái kiểu như vậy nữa.

- Xin lỗi chị, em ra ngoài đây.

Lúc trở về phòng của mình, Tiểu Vân gặp ba nuôi. Ông Bách Tùng nhìn con với ánh mắt và giọng nói đầm ấm :

- Con vào phòng Thảo Nhi làm gì vậy ?

- Thưa ba, con vào để xin lỗi chị ấy

- Con biết mình có lỗi gì không mà vào để xin ?

- Con không biết, nhưng con nghĩ chắc là mình đã vô tình làm cái gì đó không phải với chị Nhi.

Bách Tùng thương cảm nhìn Tiểu Vân, đứa con gái đầy bất hạnh đến đáng thương này. Nó đẹp quá, dịu hiền, nét na và đầy phẩm hạnh... Nhưng ác thay, ông trời lại cướp đi giọng nói ngọt ngào của con bé.

Ông nhẹ nhàng vuốt tóc con gái, cử chỉ đầy yêu thương :

- Tiểu Vân này ! Thảo Nhi nó không có những phẩm chất như con, đó chẳng qua vì ba mẹ quá nuông chiều, nhưng chị con không phải là một người xấu hoàn toàn. Ba mong rằng con đừng để những chuyện vừa rồi vào lòng, nghe con.

- Thưa ba, con biết rồi a.

Ông vỗ nhẹ lên vai nàng :

- Ngủ đi ! Sau giấc ngủ, con sẽ thấy thanh thản

Sau đó, ông bước ra ngoài, lòng không hề thấy ân hận về quyết định tám năm trước của mình.

oOo

Buổi sáng, Kha tới công ty bàn giao công việc trong ngày của người trợ lý của mình. Chàng biết giờ này Thảo Nhi đã đi học, ông Bách Tùng thì đi

làm, còn bà Bích Lâm, chàng hy vọng theo thói quen của bà, bà sẽ đi phở Đình Kha biết rằng Thảo Nhi thích mình, cả gia đình nàng dường như cũng chấp nhận điều đó. Nhưng tình hêu thì đòi hỏi phải đến từ hai phía. Chàng không thể nào nói thẳng thừng với Thảo Nhi rằng : tôi không yêu cô, nhưng cũng không thể nào chấp nhận tình yêu đó.

Lúc Kha đến thì chàng được toại ý. Bà Bích Lâm trước đó đã ra phố rồi, trong nhà chỉ còn có chị Hai và Tiểu Vân. Người giúp việc hỏi chàng với vẻ ngạc nhiên :

- Cậu muốn tìm cô Tiểu Vân ?

Đình Kha cố lấy vẻ vững vàng :

- Thưa vâng. Tôi muốn gặp cô Tiểu Vân.

- Nhưng cô ấy không có thói quen tiếp khách

Họ vẫn đứng nói chuyện với nhau ngoài cổng. Đình Kha lúc này ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu Vân không bao giờ có khác à ?

- Phải, cô ấy không có bạn bè

Đình Kha hỏi với vẻ thân thiện :

- Sao kỳ vậy hả chị ? Chẳng lẽ con người trong đời không bao giờ tiếp khách cả sao ?

- Thế cậu không biết lý do à ?

- Chị có thể cho tôi biết được không ?

Chị hai lắc đầu :

- Cậu đã không biết thì tôi không có quyền nói. Còn chuyện gặp cô Tiểu Vân, chắc là không được đâu.

Đình Kha lúng túng, chàng đang tính kế thuyết phục thì một chiếc xe du lịch trở tới. Trên xe, ông Bách Tùng từ từ bước xuống. Đình Kha vội cúi chào:

- Cháu chào bác.

Ông Tùng gật đầu :

- Chào cậu. Tôi đến công ty tìm cậu nhưng không gặp, tôi nghĩ là cậu sẽ tới đây.

Đình Kha đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Người đàn ông trước mặt chàng đây làm sao mà biết được ý định của chàng chứ ? Còn đang kinh ngạc thì chị Hai đã nói :

- Cậu Kha muốn vào gặp cô Tiểu Vân đó ông chủ.

- Làm phiền chị mở cổng giúp tôi !

Lát sau, họ đã cùng ngồi với nhau trong phòng khách. Chị hai đem nước trà ra rồi lặng lẽ rút lui. Tiểu Vân vẫn ở trong phòng của mình, không hề biết chuyện gì đang xảy ra dưới phòng khách.

Kha không ném được thắc mắc, chàng hỏi trước :

- Bác nói là tới công ty tìm cháu... Thưa, có chuyện gì không ạ ?

- Chúng ta khoan hãy nói về vấn đề ấy đã . Bây giờ tôi muốn hỏi cháu một vài câu chuyện.

Ông Tùng đổi cách xưng hô cho thân mật hơn. Đình Kha cũng cảm thấy câu chuyện khá quan trọng . Chàng ngời thẳng người lên :

- Xin bác cứ hỏi a.

Ánh mắt hai người đàn ông chạm nhau, họ đều có vẻ quan trọng, Bách Tùng hắng giọng hỏi :

- Có phải thật sự cháu tới đây để tìm Tiểu Vân ?

Kha không tránh được lúng túng, nhưng rồi chàng điềm đạm trở lại :

- Thưa bác, đúng là như vậy . Cháu muốn gặp Tiểu Vân.

Vậy thì đúng rồi - Ông Bách Tùng trầm nghĩ - Vậy là đúng chàng trai này để ý đứa con tội nghiệp của mình.

Ông lại hỏi :

- Tôi có thể biết lý do được không ?

Đình Kha lúng túng :

- Cháu... cháu... - Chàng thật tình không tìm được một lý do chính đáng nào cả . Khi đến đây, Kha không hề nghĩ đến câu hỏi này . Chàng cũng không hề nghĩ đến câu hỏi này . Chàng cũng không cần biết động cơ nào đã thúc đẩy mình . Thật ra thì Kha biết, nhưng cái lý do ấy... đâu thể nào nói ra được.

Người đàn ông ngồi trước mặt chàng tỏ ra rất hiểu biết :

- Có phải câu hỏi của tôi khó trả lời lắm không ?

ÂN TÌNH

Chương 7

-Cháu...

-Nếu cháu không nói được thì thôi vậy.

Đình Kha bỗng trở nên cứng cỏi :

-Không, cháu muốn nói . Cháu nghĩ rằng không việc gì phải giấu giếm cả . Cháu đến tìm Tiểu Vân là vì cháu cảm thấy mến cô ấy . Cháu biết là bác sẽ nghĩ cháu bông bột mà nói vậy, bởi vì còn quá sớm . Có phải không thưa bác ?

Dừng một lúc, Đình Kha nói tiếp bằng một giọng rất sôi nổi :

-Thưa bác, tất cả chỉ dừng lại ở hai tiếng "cảm mến" mà thôi . Còn chuyện về sau cháu không dám nói.

Bách Tùng nghĩ đến lời hứa với vợ là sẽ không can thiệp vào chuyện này . Nhưng ông làm sao có thể yên tâm đứng nhìn ba đứa trẻ vật lộn với vấn đề

bức xúc và vô cùng phức tạp của tình yêu chứ . Cuối cùng ông quyết định :

-Tại sao cháu đến đây một cách không công khai ? Tại sao cháu muốn lánh mặt chúng tôi và Thảo Nhi ?

-Cháu... cháu xin lỗi.

-Cháu lại không trả lời được phải không ? Thế thì tôi nói vậy nhé . Có phải cháu biết Thảo Nhi nó thích mình.

Bất giác Đình Kha đỏ mặt . Chàng cảm thấy người đàn ông trước mặt mình không đơn giản tí nào . Kha nói :

-Trong chuyện này cháu thật sự khó xử, vì không biết phải xử sự làm sao.

-Nói tóm lại, câu chuyện là thế này : Cháu thích Tiểu Vân, còn Thảo Nhi thì yêu cháu.

Kha im lặng, bởi trong lúc này chàng không biết phải nói gì đây Bách Tùng tiếp tục hỏi :

-Cháu không yêu Thảo Nhi, điều đó là chắc chắn, phải không ?

-Cháu tin là bác hiểu cho cháu . Chuyện tình cảm, nó có lý lẽ riêng của nó.

-Bác hiểu . Còn Tiểu Vân, nó không phải đơn giản đâu.

Kha biết là câu chuyện đã đến hồi gút mắt, chàng hỏi :

-Cho đến bây giờ cháu vẫn chưa hiểu ý định của bác.

Bách Tùng thấy rằng rõ ràng là chàng trai ngồi trước mặt ông rất khá, có rất nhiều triển vọng . Ông cảm thấy mến chàng trai này rất nhiều . Nếu như mà cậu ta và Tiểu Vân hiểu nhau, thương yêu nhau, họ sẽ là một cặp rất xứng đôi . Ông nhìn thẳng vào mắt chàng trai nói :

-Ý định của bác là kể cho cháu nghe một câu chuyện có liên quan đến Tiểu Vân.

-Xin bác cứ nói . Cháu rất muốn nghe câu chuyện ấy.

Ông Bách Tùng đứng lên, bước về phía bức tranh treo trên tường.

-Cháu có nhận xét gì về bức tranh này ?

Kha nói ngay, bởi chàng đã từng nghĩ đến nó :

-Tác giả của bức tranh này muốn nói lên nỗi u uất trong lòng mình . Có phải là Tiểu Vân có một quá khứ khác thường không, thưa bác ?

...

- Đó ! Câu chuyện là như vậy . Tiểu Vân đã có một quá khứ khác thường, một khuyết tật to lớn, và tính cách, con người nó cũng không hề bình thường chút nào . Mọi quyết định còn lại, bác xin để cho cháu . Cháu hiểu chứ ?

Bất giác Đình Kha ngược mắt nhìn lên cầu thang, xa hơn nữa sẽ có Tiểu Vân, người con gái với một quá khứ làm xúc động lòng người, làm tâm hồn Kha rung cảm . Trên đời này sao lại có sự bất hạnh đến tàn nhẫn như vậy kia chứ ?

Kha chợt quay sang nhìn ông Bách Tùng :

-Có phải bác đang chờ đợi quyết định của cháu ?

-...

- Điều mà cháu muốn nói đầu tiên là : Bác vĩ đại quá.

Ông Tùng có vẻ xúc động :

-Cảm ơn cháu.

-Còn quyết định của cháu ư ? Cháu không ngại có một người bạn, người yêu, hay một người vợ cảm . Chỉ cần người con gái ấy có thể làm cho cháu rung động là đủ rồi . Đối với Tiểu Vân, như lời bác nói, cháu nghĩ là khó có thể tìm được người con gái nào hoàn mỹ hơn thế nữa.

-Vậy thì cháu có thể tin ở bác đây . Bây giờ cháu đã hiểu vì sao bức tranh lại u ám như vậy ? Và còn rất nhiều tranh ảnh mang màu sắc như thế trong phòng của con bé.

-Cháu có thể xin phép bác cho cháu gặp Tiểu Vân ?

-Cháu cần phải hết sức khéo léo mới được đó.

-Cháu hiểu, thưa bác.

- Để bác bảo cô hai đi gọi nó.

Kha ngăn lại :

-Thưa bác, như bác nói, cần phải khéo léo mới được . Tiểu Vân không phải là người con gái bình thường, cho nên chúng ta cần phải đặc biệt một chút.

Ông Bách Tùng cười, gật đầu :

-Thôi được, bác tin cháu . Bây giờ bác đến công ty đây.

Đình Kha ngập ngừng muốn hỏi, nhưng lại thôi . Ông Tùng tinh ý :

-Cháu có gì muốn hỏi, phải không ?

Đạ không...

Ông Tùng cắt lời :

-Cháu muốn hỏi về Thảo Nhi . Cháu thắc mắc vì sao ta không bênh vực con ruột của mình, phải không ?

Bắt đầu từ giờ phút này, Kha tin yêu, nể vị người đàn ông trước mặt . Ông Tùng mỉm cười, rồi đáp luôn :

-Bởi vì Thảo Nhi nó may mắn hơn . Và điều quan trọng, ta xem Tiểu Vân như con ruột của mình vậy.

Sau đó ông bỏ đi, chỉ còn mỗi Đình Kha trong phòng khách . Chàng lại nhìn về phía cầu thang, suy nghĩ miên man về câu chuyện thương tâm vừa nghe được . Nếu thật sự trên cõi đời này có một câu chuyện như thế, có một người con gái như thế thì người ấy quả thật đáng thương, rất đáng thương.

Kha cũng chưa biết là mình có thể chấp nhận người yêu bị khuyết tật như thế không ? Chỉ biết rằng bây giờ Kha rất mong gặp nàng, để được nhìn, được nói, và được nghe tiếng đàn kỳ diệu của nàng.

Đình Kha đi về phía cửa sổ, mắt chàng nhìn thấy vườn hoa rộng với nhiều loại hoa đẹp . Kha lấy trong túi ra cây kèn amonica của cha để lại, cũng chính cha là người đã dạy cho chàng thổi khúc nhạc nổi tiếng "Trên đỉnh

mây sâu", khúc nhạc đã một lần chàng được nghe ở đây.

Kha biết Tiểu Vân yêu nhạc, mà những người yêu nhạc thì không bao giờ từ chối tiếng nhạc. Chàng cũng biết nàng là người khó tiếp xúc, bởi thế Kha muốn gây cho nàng một ấn tượng thật sâu sắc.

Tiếng nhạc dịu dặt, réo rắt trỗi lên, vang vọng... len lỏi vào tận "giang sơn" Tiểu Vân. Nàng sững sờ lắng nghe tình khúc quen thuộc mà nàng ưa thích. "Ai thế nhỉ? Ai có thể chơi khúc nhạc này lôi cuốn đến như vậy?" Và đúng như Kha đoán, cô gái bị tiếng nhạc quyến rũ, từ từ bước ra khỏi "lâu đài" của mình, đi dần về phía cầu thang rồi ra phòng khách. Nàng nhìn thấy vóc dáng một người con trai đang say sưa với cây khẩu cầm. Tiếng nhạc quyến rũ đã khiến nàng quên tất cả sự e dè, ngại ngùng, khiến bước chân nàng đi đến gần, thật gần với chàng trai. Kha đã nghe được tiếng gót nhung mềm ấy. Chàng dường như cảm nhận được cả hơi thở thơm tho của nàng. Nhưng Kha không dừng lại, chàng tiếp tục cho đến hết bản nhạc của mình. Rồi Kha từ từ quay lại, nhìn sâu vào đôi mắt nhung đen của cô gái bây giờ đã rất gần với mình. Chàng không muốn dùng ngôn ngữ, thứ mà nàng không có, để dùng bao giờ tạo khoảng cách.

Tiểu Vân bưng tỉnh, bàng hoàng lùi lại một bước để tạo thêm khoảng cách. Nàng đã nhận ra Đình Kha, nhưng điều ấy không giúp gì được cho Tiểu Vân lúc này, nếu không nói là càng làm cho nàng bối rối.

Cuối cùng rồi Kha cũng phải nói:

-Tiểu Vân thấy thế nào? Tôi chơi khúc nhạc này có dở lắm không?

Kha nhìn thấy mắt nàng nhẹ chớp, rồi đột ngột nàng quay người đi như chạy. Kha nói vọng theo, câu nói chàng đã chuẩn bị từ trước:

-Không nói được không phải là cái tội. Cũng không cần vì vậy mà tự khép kín cuộc đời của mình.

Kha nhìn thấy nàng đứng sững lại, chàng vội càng tiếp:

- Tiểu Vân thấy đó, tôi đã biết rồi. Bây giờ Vân không cần phải giấu giếm, cũng không nên mặc cảm làm gì

Kha từ từ bước tới, dừng lại trước mặt nàng. Chàng bàng hoàng nhìn những giọt lệ long lanh trên mắt, trên môi nàng. Chàng chợt nghe một cảm xúc dâng tràn trong lòng. Giọng chàng bụi ngùi:

- Tiểu Vân khóc ư? Nếu vì cái miệng bép xép của tôi thì em cho tôi xin lỗi vậy, có được không?

Tiểu Vân mở to mắt nhìn con người trước mặt. Giọng chàng sao mà êm đềm đến lạ. Từng lời nói nhẹ nhàng thấm sâu vào tận từng tế bào khiến Tiểu Vân xúc động đến không thể nào ngăn được lệ. Rồi giọng nói ấy lại vang lên, rõ ràng từng lời một:

- Tôi rất mong muốn được làm bạn với Tiểu Vân, để chứng minh cho em thấy một điều rằng: Khuyết điểm của em, không là gì so với những ưu điểm

mà em có

Thật sự như vậy ư ? Thật sự anh muốn làm bạn với một người cảm như tôi sao ? Tôi không tin đâu. Tất cả chỉ qua anh muốn an ủi tôi mà thôi.

Kha lại nói, chàng như đọc được ý nghĩ trong đầu nàng :

- Thật đó, những lời tôi nói, hoàn toàn là sự thật, Tiểu Vân à.

Nàng lắc đầu, gạt Đình Kha lúc nàng đang đứng chắn ngang ở cầu thang rồi chạy nhanh lên lầu . Phía sau, đôi mắt Đình Kha nhìn theo đầy cảm xúc .

Trong thâm tâm chàng tự nhủ, hãy kiên nhẫn, rồi nàng sẽ xiêu lòng, Kha à.

Một lúc sau đó, Kha bạo dạn bước theo nàng vào phòng riêng. chàng thêm một lần xúc động vì khung cảnh trong phòng . Ở đây gọn gàng và tinh khiết .

Trên tường treo rất nhiều tranh ảnh, nhưng tất cả đều mang sắc thái u uất, đau buồn, ảo não

Tiểu Vân đang đứng ở một góc phòng, dường như nàng khóc vì xúc động .

Kha lại lấy khăn cầm ra thối . Chàng nói khi bản nhạc chấm dứt.

- Lần đầu tiên nghe khúc nhạc này vang lên từ đây, tôi nghĩ chủ nhân của nó là con người kỳ diệu lắm . Thật vậy, trong mắt tôi bây giờ, em rất đổi kỳ diệu.

Cuối cùng rồi Kha cũng được toại nguyện . Từng lời nói chân thành, ngọt ngào đến rung cảm của chàng đã làm cho Tiểu Vân xiêu lòng. Nàng từ từ quay lại, nhìn Kha một lúc rồi viết vào bảng của mình. Kha nhìn thấy bàn tay cô gái run run, sao mà đáng thương quá đổi:

-Ai nói cho anh biết về tôi?

Mắt Kha sáng tia vui mừng:

-Cuối cùng em đã nói chuyện với tôi, dù bất cứ bằng ngôn ngữ gì, điều ấy cũng làm cho tôi vui vẻ lắm, em có biết không?

Kha dịu dàng nhìn nàng, thứ tia mắt quyến rũ của sự chinh phục làm Tiểu Vân bối rối, rồi ngượng ngùng cúi mặt. Chàng trai khoan thai nói tiếp:

-Chính bác Tùng đã kể tất cả cho tôi nghe. Hoàn cảnh của em mới nghe qua, những ai yếu lòng chắc chắn sẽ rơi lệ.

Tiểu Vân lại dùng cây viết đặc biệt của mình. Kha ghé mắt nhìn vào, chàng đọc:

-Và anh đã thương hại tôi, có phải không?

-Em đã nghĩ xấu cho tình cảm của tôi rồi đó, có biết không?

-Nếu thế thì cho tôi xin lỗi vậy.

-Không được.

Kha giả vờ khó tính. Tiểu Vân lo âu:

-Vậy thì tôi phải làm sao bây giờ?

Đĩ nhiên là tôi sẽ phạt em.

-Anh ăn hiếp tôi ư?

Gương mặt nàng bí xị làm Kha phải bật cười và dường như trên môi nàng

cũng có một nụ cười, dù chỉ nửa vời mà thôi.

-Thì ra anh gạt tôi.

Kha chớp ngay lấy nụ cười ấy:

-Cuối cùng em đã cười rồi. Có thể chứ! Em có biết là trong lúc cười, gương mặt em xinh đẹp lắm không?

Nàng lắc đầu như muốn phủ nhận, nhưng gương mặt thì mỉm cười. Đình Kha nhấn mạnh:

-Thật đó. Từ nay, tôi mong lúc nào cũng thấy em cười.

-Nụ cười của tôi, nó không có trọn vẹn đâu, như là giọng nói của tôi vậy.

-Đó... đó... em lại buồn nữa rồi. - Kha vờ nghiêm trang - Tôi không bao giờ muốn thấy em buồn như thế nữa.

-Chưa gì anh đã độc tài với tôi rồi.

Kha bị nàng bắt bẻ. Để khóa lấp, Kha nhìn quanh phòng nói:

-Chẳng lẽ chúng ta cứ phải đứng để mà nói chuyện với nhau thế này?

-Anh trách tôi ư?

-Chẳng lẽ không đứng sao?

-Anh nhìn xem, có phải là anh đã xâm nhập một cách bất hợp pháp vào phòng riêng của tôi không? Thế mà anh còn đòi ngồi nữa sao?

Kha đỡ đầu vì bị hạ hai lần liên tiếp. Gương mặt chàng làm Tiểu Vân bật cười. Kha nhấn nhá:

-Thì ra cô không phải là tay vừa, biết cách nói chuyện cho người ta phải ngã gục.

-Chẳng phải lúc này anh xí gạt tôi là gì?

-Thôi thì ta huề vậy. Bây giờ tôi có thể ngồi được chưa?

Nói rồi chàng ngồi ngay vào ghế:

-Em yên tâm đi. Trước khi tôi vào đây đã được sự đồng ý của bác Tùng. Em có người cha nuôi thật vĩ đại.

-Tôi biết chứ. Trên đời này, ba chính là người thương yêu tôi nhất đó.

-Thế người thứ hai là ai?

Đĩ nhiên là mẹ.

-Vậy thì tôi muốn làm người thứ ba, được không?

Tiểu Vân đỏ mặt, nàng lắc đầu nguầy nguậy:

-Anh miệng lười quá! Những người ăn nói ngọt ngào, thường rất nguy hiểm.

Kha vừa tròn mắt hỏi:

-Em học ở đâu luận điệu nói xấu người ta thế?

-Là mẹ tôi nói đấy.

Nhắc tới mẹ, Tiểu Vân bỗng nhớ những lời bà nói về một chàng trai xuất sắc nào đó, chẳng lẽ là chàng ư? Ý nghĩ ấy làm gương mặt nàng bừng đỏ. Kha nhìn thấy và chàng không bỏ qua.

-Em vừa nghĩ gì trong đầu thế?

Nàng lắc đầu. Kha vẫn không buông tha:

-Không có ư? Rõ ràng là tôi nhìn thấy mà. Có phải em nghĩ xấu cho tôi không?

Tiểu Vân đành tìm cách khác để nói:

-Tôi vừa nghĩ anh đang tự chuốc lấy phiền phức. Quen với tôi, không có gì là vui vẻ cả.

Kha tròn mắt hỏi:

-Em thật sự nghĩ vậy ư?

-Thật mà. Eo ơi! Anh làm gì mà dữ tợn vậy?

Kha phì cười:

-Tôi dữ lắm sao? - Rồi chàng nghiêm giọng - Tôi không thấy phiền gì cả.

-Một người nói, một người viết, như thế chẳng phải phiền hay sao?

-Được ngồi đây để mà nhìn em được em tiếp xúc, dù là bằng cử chỉ hay bằng chữ viết, điều đó đã là một hạnh phúc cho người ấy rồi. Em không cần phải băn khoăn, ray rứt làm gì.

Nàng chưa có chịu thôi, nhưng Đình Kha đã khoát tay ngăn lại:

-Tôi có cái này cho em xem nè. Đây! Em xem trong này là cô nào?

Tiểu Vân nhận bức tranh từ tay chàng, nàng mở to mắt kinh ngạc:

-Là tôi ư?

Đình Kha mỉm cười lắc đầu:

-Không phải, là một nàng tiên kiều diễm. Nét cọ thô thiển của tôi chưa có diễn tả hết vẻ đẹp của nàng tiên ấy đâu?

Tiểu Vân ngượng đỏ mặt và cả xúc động nữa. Tia mắt nàng ngập ngừng nhìn sang Đình Kha rồi vội quay đi bởi bất gặp tia nhìn đăm đăm của chàng.

Nàng ngượng ngừng viết:

-Tôi không biết những lời anh đã nói là sự thật hay để an ủi, nhưng dù sao tôi cũng cảm ơn anh đã động viên tôi, tạo cho tôi một niềm tin vào cuộc sống.

-Như vậy thì tốt rồi. - Giọng Kha trầm ấm - Tiểu Vân...

Nàng ngược nhìn như muốn hỏi:

-Anh muốn nói điều gì?

-Tôi bắt đầu đọc được ý nghĩ trong mắt em rồi đó. Có phải như thế gọi là đồng cảm không?- Rồi chàng nhẹ nhàng hỏi tiếp - Tiểu Vân! Từ nay chúng ta là bạn nha, có được không em?

Tiểu Vân nghe má mình nóng bừng. Anh có dối gạt tôi không, Đình Kha Tại sao anh lại muốn làm bạn với tôi, trong khi quanh anh còn có rất nhiều người xứng đáng hơn? hay là anh chỉ muốn an ủi tôi lúc này mà thôi? Nếu thật thế thì xin đừng, bởi vì tôi sẽ đau khổ lắm. Thà rằng tôi cứ sống khép kín như thế này còn hơn anh đem đến cho tôi hy vọng để rồi chẳng được gì cả.

Đầu cho em có từ chối, tôi cũng cố thuyết phục. Cho em biết, tôi sẽ đến đây từng ngày để mà làm phiền em đó.

Giọng nói của Đình Kha làm nàng phì cười. Kha hỏi nhanh:

-Vậy thì đồng ý nhé?

-Trời sanh ra tôi, không phải là người có quyền để mà lựa chọn thế này, thế nọ đâu. Tùy anh đi, tôi không có ý kiến.

Kha nhăn mặt:

-Tại sao em lúc nào cũng bị quan như vậy chứ?

Tiểu Vân không muốn bàn cãi nữa, nàng đổi đề tài:

-Anh biết vẽ ư?

Chàng chỉ tay vào bức ảnh nàng vẫn cầm này giờ:

-Đó! Nàng ta là do chính tôi vẽ nè đấy.

-Xấu thấy mồ.

-Không phải tại tôi đâu, tại cô người mẫu lúc nào cũng có gương mặt buồn lạnh lùng.

Kha chồm tới nhìn thật sâu vào mắt nàng:

-Từ nay, em đừng có u buồn nữa nha, Tiểu Vân.

Rồi Kha tiếp:

-Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã bị chinh phục, lúc ấy hình dáng em thu gọn vào lòng anh. Bức tranh này anh vẽ từ trí nhớ của mình đấy.

Bây giờ thì Tiểu Vân không còn nghi ngờ gì nữa. Kha lúc nào cũng chân thành đến ngọt ngào. Vân nhìn người con trai lần đầu tiên đến đây, khuấy động cuộc sống vốn yên tĩnh của nàng, lòng cô gái bỗng thấy nao nao, cảm giác muốn giờ phút vui vẻ này đừng bao giờ trôi qua.

Sau đó, họ nói chuyện với nhau về âm nhạc, hội họa, về những đam mê thú vị. Họ say sưa đến độ quên cả thời gian. Họ cảm thấy trên đời này không còn người thứ hai nào hiểu biết phù hợp hơn người đang đối diện với mình nữa.

Đình Kha hoàn toàn thỏa mãn, hoàn toàn bị cuốn hút trước vẻ đẹp, trước sự hiểu biết và vẻ dịu dàng, đoan chính của người con gái. Dù rằng trước mặt chàng, người con gái ấy phải dùng chữ viết thay cho lời nói. Khiếm khuyết ấy đối với Kha bây giờ không còn ý nghĩa gì nữa. Tiểu Vân ơi! Sao mà em có thể toàn vẹn đến như vậy chứ?

Cho đến khi Kha sực nhớ thì đã khá trưa. Giờ này chắc mẹ đang chờ cơm chàng ở nhà và hơn nữa, Thảo Nhi đi học sắp về tới. Chàng không muốn đụng độ Thảo Nhi ở đây, tại căn phòng này khi mà mọi chuyện bay giờ vẫn còn chưa rõ ràng.

Thấy Đình Kha nhìn đồng hồ, Tiểu Vân tỉnh ý:

-Anh có chuyện phải đi ư?

Kha luyến tiếc:

-Anh phải về kéo mẹ mong. Tiểu Vân! Anh về nhé.

Nàng gật nhẹ, giọng Kha êm đềm:

-Từ nay, anh mong rằng em không nên tự khép mình trong căn phòng này nữa. Thế giới bên ngoài, những con người bên ngoài luôn luôn sẵn sàng chào đón em.

-Em biết rồi.

-Sau này anh sẽ cố dành thời gian rảnh rỗi để đến đây trò chuyện với em, đưa em đi dạo chơi, có đồng ý không?

Nàng lại mỉm cười gật đầu. Sau đó, nàng đưa Đình Kha ra khỏi phòng, họ chia tay nhau bằng ánh mắt, đầy vẻ lưu luyến và có cả những lời hứa hẹn chờ đợi nữa. Trong phút chốc, Tiểu Vân quên mất Thảo Nhi, quên người chị nuôi của mình có cảm tình đặc biệt với Đình Kha.

Vừa bước ra khỏi cổng, Đình Kha đã gặp ngay người mà chàng có tình lánh mặt: Thảo Nhi.

Thảo Nhi trở mắt nhìn Kha kinh ngạc, rồi hỏi:

-Anh Kha! Anh đến đây làm gì vậy?

Kha cố làm ra vẻ bình thường:

-Anh tình cờ đi ngang nên ghé nhà thăm hai bác, nhưng không có gặp ai cả.

Thảo Nhi nghi ngờ:

-Vậy thì anh đã gặp ai?

-Chị Hai mở cửa cho anh.

Nhi rần giọng hỏi:

-Anh còn gặp ai nữa không?

Kha biết là chẳng thể giấu được nữa:

-Anh gặp Tiểu Vân. Bọn anh có nói chuyện với nhau.

-Nói chuyện ư? - Thảo Nhi không giấu được vẻ tức bực - Anh đừng có nói với em là Tiểu Vân còn hát cho anh nghe nữa, em không có tin đâu.

Kha biết là Thảo Nhi ám chỉ bệnh câm của Tiểu Vân. Chẳng có vẻ bất bình: Dĩ nhiên là cô ấy không hát được, nhưng mà Tiểu Vân đã đàn cho anh nghe.

-Anh...

-Bây giờ anh phải về đây.

Nói rồi chàng dắt xe đi. Thảo Nhi uất ức gọi Kha:

- Đình Kha...

Kha quay lại, nhìn thẳng vào mắt cô gái, nói:

- Tiểu Vân đáng thương quá, phải không Thảo Nhi ? Hoàn cảnh của cô ấy làm cho anh xúc động.

Kha lên xe, khởi động rồi lao vút đi. Còn lại một mình . Thảo Nhi ném mạnh chiếc cặp trên tay xuống giường rồi ào khóc . Tại sao mọi người ai cũng thương Tiểu Vân ? Tại sao mọi người không nhìn thấy Tiểu Vân là một cô gái không trọn vẹn chứ ? Tại sao trên đời này đã có Thảo Nhi còn có thêm

Tiểu Vân để cô ta san sẻ tình thương của ba mẹ, bây giờ còn cướp luôn cả người yêu của tôi nữa ? Tiểu Vân ơi ! Ta thù ghét cô, thù ghét cô lắm, cô có biết không ?

Nhi xô mạnh cửa phòng Tiểu Vân, nàng quát trước vẻ ngơ ngác của đứa em nuôi :

- Tiểu Vân ! Cô mau trả lời cho tôi biết, Đình Kha tới đây và hai người đã làm gì với nhau ?

Tiểu Vân từ từ buông rơi ảnh mình do Đình Kha vẽ khỏi tay. Bây giờ này mới nhớ Kha chính là bạn trai của chị gái mình . Những ý tưởng tốt đẹp vừa xây dựng bỗng vỡ tan thành mây khói . Tiểu Vân nghe tức nghẹn ở lồng ngực rồi dâng tận bờ mi, biến thành những giọt lệ lạnh lùng.

Bên tai này, giọng Thảo Nhi cay nghiệt :

- Cô đừng nói với tôi là hai người trò chuyện nha, tôi không tin đâu. Bởi vì có ai bỏ công ra để nói chuyện với một người câm như cô chứ ?

- Thảo Nhi ! - Phía sau có giọng nói nghiêm khắc của Bích Lâm, bà cũng vừa về tới - con lại nói càn nữa rồi

Nhi quay lại nhìn mẹ, cảm thấy tủi hờn rồi oà khóc :

- Mẹ ! Mẹ phải bình vực cho con mới được đó

- Mẹ muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Bà nhìn sang Tiểu Vân, bắt gặp nàng cũng đang khóc . Người mẹ nghĩ là cần phải cách ly hai đứa con trong lúc này . Bà nói :

- Thôi được rồi . Thảo Nhi ! Theo mẹ về phòng . Còn Tiểu Vân, con đừng có khóc nữa

Nhi ném cho Tiểu Vân tia nhìn hằn học rồi bước theo mẹ . Trên má nàng vẫn còn những giọt lệ mong manh.

Còn lại một mình, Tiểu Vân bỗng thấy cô đơn lạ . Dĩ nhiên là mẹ phải lo cho con của mẹ trước, dù mẹ có thương Vân thế nào chẳng nữa, nàng vẫn chỉ là đứa con nuôi mà thôi.

Còn Đình Kha, tại sao người đến với nàng lại là Đình Kha chứ ? Trớ trêu thay, Kha chính là người mà Thảo Nhi yêu thích . Tuy rằng giữa ba người bọn họ chưa hề có một chuẩn mực tình cảm sâu xa nào . Nhưng thái độ của họ đã biểu lộ tình cảm trong lòng họ . Thảo Nhi thì say mê Đình Kha ra mặt, Đình Kha lại muốn gần gũi Tiểu Vân, còn nàng... Tiểu Vân thấy là mình không có quyền lựa chọn, không có quyền yêu hoặc không yêu bởi nàng chỉ là một đứa con nuôi, và hơn thế nữa là người con gái khiếm khuyết.

Vân ngẩng lên nhìn lên chân dung ba mẹ ruột, lòng tủi buồn vô cùng.

oOo

Bích Lâm dịu con gái ngồi xuống rồi bình tĩnh hỏi :

- Có chuyện gì xảy ra, con kể cho mẹ nghe xem nào ?

Thảo Nhi được thể càng khóc lớn hơn. Bích Lâm vuốt ve con gái :

- Thôi nào, con mà khóc nữa, không khéo ngập cả nhà bây giờ
- Con không biết đâu, mẹ phải bênh vực cho con mới được đó
- Thì mẹ có bỏ con bao giờ đâu. Nhưng mà con phải nói cho mẹ biết chuyện gì mới được chứ ?

Nhi lấy tay quệt nước mắt, nói :

- Hồi sáng này, Đình Kha... ảnh tới đây tìm Tiểu Vân. Rõ ràng là họ có tình ý với nhau rồi.

Bà Bích Lâm lăm bằm :

- Có chuyện này thật sao ?
- Mẹ còn hỏi nữa . Đình Kha... ảnh thật là đáng ghét quá đi.

Người mẹ biết là con gái vì giận nên nói thế thôi, chứ thật ra nó thương chàng trai đó nhiều lắm rồi . Bà không nén được tiếng thở dài, buồn rầu cho hoàn cảnh éo le trước mắt . Bên cạnh bà, Thảo Nhi lại rầm rức khóc :

- Mẹ ! Bây giờ con phải làm sao đây ? Hay là mẹ đuổi Tiểu Vân đi đi ?
- Đừng nói thế chứ con. Tiểu Vân nó nghe được sẽ buồn đấy
- Nhưng rõ ràng là nó không tốt, nó đã cướp người yêu của con.
- Trong chuyện này, Tiểu Vân không có lỗi đâu, vấn đề là ở nơi Đình Kha ấy
- Vậy thì bây giờ con phải làm sao đây ?

Thiếu phụ thở dài :

- Mẹ hứa với ba là không can thiệp vào chuyện này, nhưng bây giờ thì không được rồi, mẹ đâu thể nào bỏ con gái của mẹ.

Thảo Nhi cười sung sướng :

- Con biết mà, con biết là mẹ sẽ bênh vực con.
- Mẹ chỉ dạy con mà thôi, thành công hay không là do con đó
- Được mà . Mẹ cứ nói đi, con sẽ nghe lời mẹ.

Bích Lâm ngăm con một chút rồi nói

- Con có tất cả mọi ưu điểm hơn hẳn Tiểu Vân, nhưng có một thứ cần thiết, con lại không có.

Thảo Nhi tròn mắt nghe mẹ nói

- Đó là sự diu dàng thực nữ . Từ nay, con muốn chinh phục Đình Kha thì phải tỏ ra hiền dịu một chút, ngoan ngoãn một chút và phải biết quan tâm, chăm sóc cho nó . Con phải biết học nấu ăn, phải biết làm những công việc đảm đang của một người phục nữ . Đó là cái mà đàn ông họ thích . Còn nữa, con cần phải tỏ ra rộng lượng, vị tha... Tất cả những thứ ấy, Tiểu Vân nó đều có, cho nên con cần phải cố gắng mới được.

Thảo Nhi bứt rức nói :

- Rắc rối đến như vậy sao mẹ ?
- Nếu con cảm thấy không làm được thì đừng có thương người ta nữa.

Nhi nói nhanh :

- Con làm được, làm được chứ.

Bích Lâm nhìn vẻ si tình của con mà tội nghiệp . Chỉ bảo như vậy, nhưng bà vẫn biết là không có mấy cơ hội . Con của bà dù có cố gắng cách mấy cũng không thể nào sánh với Tiểu Vân được . Ấu chỉ là một biện pháp uốn nắn, dạy dỗ cho con từ lúc này mà thôi.

oOo

Kha biết giờ này mới về là trễ rồi . Chàng loay hoay dùng chìa khóa riêng mở cổng chứ không dám gọi vú Lam. Trong sân nhà có một chiếc xe lạ . Chàng ngạc nhiên bởi từ khi cha qua đời đến nay, mẹ chàng không bao giờ tiếp khách.

Nhanh chóng cất xe, Kha đi như chạy vào phòng khách . Ở đó, mẹ chàng và một cô gái nữa đang ngồi vẻ như chờ đợi . Kha chào mẹ rồi nhìn sang cô gái :

- Nhã Trúc ! Em đến từ bao giờ vậy ?

Mẹ chàng nghiêm khắc :

- Từ lúc đáng lẽ ra con phải có mặt ở nhà này . Hơn một tiếng đồng hồ rồi... Con đi đâu, làm gì mà quên bà già này và bỏ luôn cả công việc ở công ty ? Ta điện thoại đến thì chú Toàn bảo là con đi từ sáng sớm.

- Mẹ à !... - Kha khổ sở kêu lên. Cử chỉ ấy làm cô gái bật cười

- Thôi được, ta hỏi con sau. Còn bây giờ thì mau theo ta qua phòng ăn. Ta và Nhã Trúc không còn có thể chờ đợi con nữa được rồi.

Đình Kha riu ríu đi theo mẹ . Nhã Trúc thì dìu lấy bà . Một lúc sau, họ đã ngồi vào bàn ăn cơm. Cô gái tỏ ra biết lấy lòng bà lão :

- Bác ăn nhiều xúp cà rốt vào một tí, bổ dưỡng lắm đó . - Rồi nàng tiếp - Gia đình đơn chiếc như thế này, sao anh Kha không sớm cưới vợ về để săn sóc cho bác gái ?

Kha đáp, chàng không biết mình nói thật hay nói đùa :

- Anh muốn lắm chứ, và đang tìm kiếm đối tượng đây này . Còn em, 25 rồi không có gặp, em bây giờ sống như thế nào ?

- Em cũng như anh thôi, đang tìm kiếm đối tượng.

- Em lại đùa với anh nữa rồi.

- Em không có đùa đâu, hoàn cảnh nghiêm chỉnh đây.

- Vậy thì để xem ai trong chúng ta thành công trước nhé

- Anh đẹp trai, hào hoa thế này, em làm sao mà dám so sánh.

Bà Ngọc Phượng bỗng chen vào :

- Nhã Trúc ! Cháu thấy Đình Kha của bác như thế nào ?

Cô gái liếc nhìn Kha thật sắc rồi đáp :

- Bác có người con trai không thể chê vào đâu được.

- Nếu cháu muốn thắng cuộc Đình Kha thì cứ chọn nó đi. Vào gia đình ta rồi, bảo đảm cháu không có gì phải lo lắng cả.

- Cháu chỉ sợ anh Kha chê cháu thôi.

- Thế nào hả Đình Kha ?

Chàng trai giật mình khi nghe mẹ nói . Rõ ràng mẹ và Nhã Trúc không có vẻ gì là đùa cả . Kha cố tìm cách né tránh :

- Mẹ ăn đi chứ, cả Nhã Trúc nữa . Mọi người không ăn gì hết, làm thức ăn nguội lạnh cả rồi.

Bà Ngọc Phượng hiểu ngay là Đình Kha không vừa ý, bà không dám hỏi thêm nữa, sợ Nhã Trúc tự ái . Nhưng mà trong lòng người mẹ đã có chủ ý rồi.

Sau bữa ăn, bà bắt Đình Kha nghỉ làm buổi chiều để tiếp chuyện với Nhã Trúc, cô gái rất hài lòng trước quyết định này.

Họ cùng nhau đi dạo trong vườn . Nhã Trúc hỏi :

- Hai năm rồi không gặp, anh thấy em như thế nào ?

- Em ư ? - Kha nhã nhặn đáp - Em lớn lên rất nhiều và còn xinh đẹp nữa.

- Chỉ có bấy nhiêu thôi sao ?

Kha vờ ngăm nghía rồi nói :

- Anh không tìm ra khác biệt nào nữa . Nhưng mà sao hôm nay em lại có mặt ở đây ?

- Hôm trước mẹ anh có ghé nhà và bảo em tới chơi.

Kha cảm thấy lo âu trước thái độ của mẹ nên chàng hỏi :

- Hai người đã nói gì với nhau vậy ?

- Mẹ nói là đang tìm vợ cho anh đấy.

- Anh đâu còn nhỏ mà mẹ phải khổ tâm như vậy chứ.

- Mẹ chỉ lo cho anh thôi mà . May là anh đã chọn được rồi.

Trúc hỏi, nàng mở to đôi mắt nhìn Kha chờ đợi câu trả lời:

- Chúng ta đừng nói chuyện này nữa . Hãy nói về em đi. Em có còn đi học không ?

Đến Khi Nhã Trúc về rồi thì bà Ngọc Phượng gọi Kha vào phòng . Chàng trai đến ngồi cạnh mẹ :

- Nghe vú Lan nói là mẹ gọi con, có chuyện gì không mẹ ?

Bà Phượng nhìn con nghiêm khắc hỏi :

- Con đi đâu cả buổi sáng vậy ? Có phải đi chơi với Thảo Nhi.

- Dạ, con đến nhà họ, nhưng không có đi chơi với Thảo Nhi.

- Vậy thì con đến đó để làm gì ?

- Mẹ ! Sao hôm nay mẹ hỏi kỹ thế hả mẹ ?

- Bởi vì ta cảm thấy con bị con bé ấy hớp hồn mất rồi, đến độ quên cả việc về đây ăn cơm trưa với tã Đình Kha này ! Mẹ nói trước cho con biết, mẹ không có đồng ý đưa con dâu như thế đâu.

Kha ôm vai mẹ hỏi :

- Thế con dâu của mẹ phải thế nào mới được, hả mẹ ?

ÂN TÌNH

Chương 8

- Trước tiên người con gái ấy phải vừa mắt về hình thức.
 - Vậy thì con sẽ tìm một người con gái có bề ngoài cho mẹ vừa lòng.
 - Sau đó cô ta phải là một người phụ nữ đảm đang , biết cách chăm sóc cho mẹ chồng và chồng.
 - Vậy được , con sẽ tìm ra một người có những ưu điểm như ý của mẹ.
- Đình Kha nói vậy thôi chứ thật ra chàng chẳng yên tâm . Nếu như chàng chọn Tiểu Vân thì người đầu tiên phản đối chắc chắn là mẹ chàng.
- Bà Phượng nhìn con nghi ngờ hỏi :
- Chẳng lẽ con đã chọn được rồi sao ?
 - Chưa đâu mẹ.
 - Vậy thì con thấy Nhã Trúc như thế nào ?
 - Con thích làm bạn với cô ấy hơn là vợ.
 - Mẹ thì thích con bé ấy.
 - Cho nên hôm nay mẹ đưa cô ấy về nhà chứ gì ?
 - Phải , nhưng mà mẹ nói trước , nếu người con chọn mà hơn Nhã Trúc thì mẹ không nói gì , nếu ngược lại thì con phải cưới Nhã Trúc.
 - Mẹ à.
 - Không cần phải nói nữa . Mẹ chờ xem mắt nàng dâu tương lai của mình . Bây giờ mẹ phải đi ngủ . Nhưng mà mẹ nói trước con cần phải để ý đến bà già này một chút , đừng có để cho ta phải chờ cơm như hồi trưa này nhé.
- Kha mặc màn cho mẹ , chàng cẩn thận như một người con gái . Thói quen ấy đã hình thành từ hai năm nay , khiến bà Phượng thấy không thể nào sống được nếu như mất đi tình thương và sự săn sóc của con trai.

...

Kha đã phải nói dối mẹ khi tối nay chàng lại tới nhà của ông Bách Tùng dùng cơm theo lời mời của họ . Lúc này , chàng đang ngồi ở phòng khách trò chuyện với ông Tùng . Bà Bích Lâm ở trong phòng riêng , còn Thảo Nhi thì đang phụ chị Hai dọn cơm.

Ông Tùng nhìn chàng hỏi :

- Thảo Nhi nó đòi mời cháu tới đây dùng cơm đó , còn Tiểu Vân , hôm đó gặp nhau cháu thấy thế nào ?
- Thừa bác , còn quá sớm để đưa ra nhận xét . Nhưng mà cháu có thể nói là cháu rất mến Tiểu Vân.
- Tha thứ cho bác hỏi thật . Thế cháu có ý nghĩ sẽ chọn ai trong hai đứa con

gái của bác không ?

Kha đáp ngay để tỏ rõ lập trường của mình :

- Mẹ cháu nói là thích một người con dâu hiền thực , đảm đang và ý cháu cũng thế.

Bách Tùng hiểu chàng trai muốn nói : " Nếu có chọn , cháu sẽ chọn Tiểu Vân " . Ông thông thả tiếp tục câu chuyện :

- Nhưng liệu mẹ cháu có chấp nhận một người câm không ?

- Về phía mẹ cháu sẽ cố gắng thuyết phục nhưng thực bác , cháu và Tiểu Vân chỉ mới gặp nhau một lần thôi mà . Đừng tưởng rằng cô ấy sẽ dễ dàng chấp nhận nếu như cháu đưa ra lời đề nghị.

Bách Tùng gật đầu :

- Kể ra thì cháu cũng bắt đầu hiểu con gái bác rồi đây . Nhưng mà dù sao ta cũng mong hai con là bạn tốt của nhau . Còn với Thảo Nhi , con nên xử sự khéo léo một chút.

Vừa nhắc là Thảo Nhi đã ra tới , trông nàng rất vui :

- Mời ba và anh Kha dùng cơm.

Bách Tùng mỉm cười nhìn con :

- Để xem hôm nay con nấu ăn như thế nào ?

Từ này giờ Đình Kha không nhìn thấy Tiểu Vân . Bây giờ bước chân vào phòng ăn , điều đầu tiên là của chàng là nhìn xem có nàng không nhưng Kha thấy vọng . Ông Bách Tùng cũng nhận ra sự thiếu vắng ấy . Ông hỏi :

- Tiểu Vân nó lại không xuống à ?

Thảo Nhi nói :

- Để con đi gọi em xuống.

Mọi người ai cũng ngạc nhiên nhìn Thảo Nhi , nhất là ông Bách Tùng . Ông đâu ngờ rằng con gái đang cố gắng thực hiện lời mẹ dạy.

Không biết Thảo Nhi thuyết phục thế nào mà lát sau đã thấy Tiểu Vân cùng bước vào với nàng . Kha nhìn Tiểu Vân chờ đợi nụ cười quen thuộc của nàng nhưng chàng đã thất vọng . Tiểu Vân lặng lẽ ngồi vào bàn ăn và không nhìn lấy chàng một lần.

Thảo Nhi thì ngược lại , nàng cười nói vui vẻ và tỏ ra biết săn sóc cho chàng :

- Lần trước đi chợ , nghe anh nói mẹ hay nấu món măng giò heo cho anh ăn . Em tuy nấu không ngon nhưng mà hy vọng là không đến nỗi anh phải chê.

Bà Bích Lâm phụ họa thêm :

- Thảo Nhi nấu đặc biệt món này dành cho cháu đây Đình Kha ạ , nhớ ăn nhiều chút nha.

Tiểu Vân thì cứ cúi gằm vào bàn ăn không nhìn ai . Tội nghiệp cho nàng quá

- Đình Kha nghĩ - Có phải là em đang tìm cách xa lánh anh vì Thảo Nhi không , Tiểu Vân ?

Bách Tùng im lặng quan sát mọi người . Tình yêu thật là kỳ diệu , nó đã khiến Thảo Nhi thay đổi đến không ngờ được . Còn Tiểu Vân , đưa con gái tội nghiệp của ông có yêu chưa mà gương mặt trông có vẻ u buồn quá . Bất giác , hai vợ chồng nhìn nhau cùng thở dài lo lắng.

Đình Kha suy nghĩ miên man về câu chuyện của ba người họ . Không còn nghi ngờ gì nữa , Thảo Nhi cô ấy đã yêu rồi . Còn Tiểu Vân , nàng vốn bất hạnh từ lâu . Vân cần có chàng hơn Thảo Nhi hay bất cứ người con gái nào khác.

Nói như thế không có nghĩa là Kha thương hại . Thật sự chàng bị xúc động trước người con gái này . Chàng quyết định phải tỏ thái độ ngay từ bây giờ , nếu không càng khó giải quyết về sau . Kha ân cần hỏi :

- Sao em ăn ít vậy Tiểu Vân ? Không được khỏe à ?

Tội nghiệp Tiểu Vân nàng chỉ biết lắc đầu mà thôi.

Thảo Nhi nhìn mẹ ánh mắt như muốn nói : " Mẹ thấy đó , người ta đâu có quan tâm đến con . "

Bà cũng động viên con bằng ánh mắt : " Cố gắng lên con ạ ! Cần phải kiên nhẫn mới được ".

Suốt thời gian còn lại , Kha làm mọi cách để tỏ ra mình lo lắng cho Tiểu Vân . Còn Thảo Nhi , nàng vẫn cố gắng một cách tuyệt vọng.

Bữa cơm trôi qua , trong lúc mọi người ngồi ở phòng trà đàm luận , Thảo Nhi đề nghị :

- Đêm nay trăng sáng thế này hay là chúng ta ra vườn dạo chơi đi.

Bà Lâm quay sang Đình Kha :

- Đình Kha , cháu có bận gì không ?

- Dạ không ạ ! Cháu có thể ở đây đến mười một.

Bích Lâm quyết định giúp đỡ con gái mình :

- Thảo Nhi có thích thì hãy mời anh Kha đi dạo , ba mẹ đã già rồi , đâu còn thấy trăng là mộng nữa.

Thảo Nhi nhìn Đình Kha :

- Anh Kha có thích đi dạo không ?

Mắt Kha lại nhìn Tiểu Vân không chớp :

- Tiểu Vân ! Em đi cùng chúng tôi nhé ?

Thảo Nhi mím môi vì giận , còn Tiểu Vân lắc đầu từ chối . Không ai hiểu được tâm trạng của Tiểu Vân đang nghĩ gì . Nếu có người ấy chính là Bách Tùng . Ông ôn tồn nói :

- Con thích trăng lắm mà Tiểu Vân sao lại không đi chứ ?

Rồi ông đứng lên thật nhanh , để ba lấy cho mỗi đứa một cái áo ấm kéo lạnh.

Tiểu Vân muốn nắm lấy tay ba giữ lại nhưng muộn rồi . Nàng rụt rè nhìn sang Thảo Nhi thì thấy gương mặt lạnh lùng của chị.

Cuối cùng Tiểu Vân cũng phải theo Thảo Nhi và Đình Kha.

Lúc còn lại hai vợ chồng già , bà Bích Lâm hặc hỏi chồng :

- Anh làm gì vậy ? Chẳng phải chúng ta đã hứa với nhau là không can thiệp vào chuyện của bọn trẻ sao ?

- Còn em , chẳng phải em đã đồng lòng giúp đỡ Thảo Nhi hay sao ?

- Em...

- Vậy mà còn trách anh.

- Nhưng mà ít ra em còn có lý trí hơn anh vì...

Bách Tùng xoa tay :

- Em đừng có nói với anh , em giúp Thảo Nhi vì nó là con ruột của mình nha.

- Chẳng lẽ không phải như vậy sao ?

- Bích Lâm - Ông Bách Tùng nghiêm giọng - Chúng ta đã nhất quyết không

đề cập đến chuyện này nữa mà.

- Em biết , nhưng mà không lẽ chúng ta là cha mẹ lại đứng nhìn Thảo Nhi đau khổ hay sao ?

- Không lẽ Thảo Nhi không còn người nào để yêu nữa hay sao ? Nhưng Tiểu Vân thì lại khác , nó không có quyền để lựa chọn . Hơn nữa , trên đời này không có mấy chàng trai như Đình Kha đâu em ạ.

- Thôi em không thèm nói với anh nữa .Nhưng mà em nói trước , nếu như vì chuyện này mà Thảo Nhi đau khổ thì em nhất định sẽ can thiệp đấy.

Nói rồi bà giận dữ bỏ về phòng riêng . Bách Tùng nhìn vợ Ông cảm thấy ái ngại . Ông không trách bà bởi lẽ có người mẹ nào lại không thương con.

...

Đình Kha đi giữa hai người con gái . Một bên là Thảo Nhi với vẻ rục rĩ hào nhoáng , một bên là Tiểu Vân với vẻ đẹp hiền hòa , mộc mạc.

Từ lúc bước ra khỏi nhà , họ chưa nói với nhau tiếng nào . Sự hiện diện của người thứ ba ở đây dù không nói vẫn làm cho họ cảm thấy khó chịu . Cuối cùng , Thảo Nhi không chịu đựng được sự bức tức đó.

- Chúng ta bây giờ đã dư một người rồi . Thảo Nhi không muốn làm kẻ dư thừa , thôi thì Thảo Nhi không ở đây quấy rầy nữa.

Tiểu Vân vội vàng nắm tay Thảo Nhi giữ lại , nài nỉ ra dấu :

- Chị đừng có đi , ở đây em là kẻ dư thừa , hãy để em đi.

- Hả ? Tiểu Vân nói cái gì mà hươ tay múa chân tôi không có hiểu.

Vân mím môi nàng biết Thảo Nhi cố tình không hiểu để hạ nhục mình trước mặt Đình Kha . Dường như Kha cũng biết điều đó chàng cau mặt lại khó chịu , Thảo Nhi lại hỏi cố tình khơi động nỗi đau của Tiểu Vân :

- Thế nào, Tiểu Vân muốn nói gì ?

Vân từ từ buông tay chị rồi bước đi, có cái gì đó đau nhói trong lòng . Chợt bàn tay nàng bị ai đó nắm chặt lại, rồi giọng nói đầm ấm của Đình Kha:

- Tiểu Vân đừng có đi, cả Thảo Nhi nữa . Anh muốn đêm nay ba chúng ta cùng đi dạo. cùng ngắm trăng lên . Không một ai được quyền bỏ cuộc và cũng không một ai được làm mất đi khung cảnh mơ mộng này . Có được không, Thảo Nhi ?

Nhi cong môi hờn dỗi :

- Sao anh lại hỏi em ?

- Có nghĩa là em không có ý kiến . Còn Tiểu Vân- Chàng nhìn vào mắt nàng thật gần . Nếu em còn có ý định bỏ trốn nữa thì anh sẽ nắm tay em giữ lại, không bao giờ buông ra đâu, em biết chưa.

Chàng từ từ rời bàn tay Tiểu Vân, hạ giọng thật thấp:

- Mà anh thì cứ muốn nắm tay em mãi, đến suốt cuộc đời này.

Kha nhìn thấy sự xúc động trong mắt nàng, rồi cô gái cúi mặt . Cho đến bây giờ thì Kha khẳng định mình đã yêu mất rồi . Không phải một tình yêu bộc phát mà nó có lý trí và lý lẽ hẳn hoi . Kha yêu vì vẻ đẹp hiền hòa, vì những nỗi bất hạnh mà nàng đã trải qua, vì sự ganh tị, hằn học của Thảo Nhi dành cho nàng và vì những tài hoa ít có người con gái nào sánh kịp . Còn khiếm khuyết của nàng ư ? Đường như Kha đã quên mất nó rồi.

Thảo Nhi chưa bao giờ nghĩ rằng người ta lại thích nói chuyện với một người không nói được . Đi bên cạnh Tiểu Vân, Nhi cảm thấy mình luôn thua kém một bậc . Cảm giác ấy làm Thảo Nhi tức bực, nàng muốn gây sự, nhưng Đình Kha lúc nào cũng mềm mỏng, biết cách bênh vực Tiểu Vân và xoa dịu cơn giận trong lòng Thảo Nhi.

Ba người ra khỏi vườn nhà, men theo những con đường vắng vẻ, ngập đầy bóng trăng . Lúc họ đi khá xa thì trời bỗng kéo mây đen, rồi cơn mưa bất chợt đổ xuống.

- Chúng ta mau trở về nhà đi, kéo ướt hết bây giờ.

Họ vội vã quay về, mưa bắt đầu nặng hạt . Kha cởi áo khoác và choàng lên vai Tiểu Vân:

- Trông em yếu đuối quá, không khéo sẽ cảm lạnh đấy.

Mắt Tiểu Vân lúc này nhìn Kha hàm chứa sự biết ơn . Phía sau Thảo Nhi nhìn thấy cảnh tượng ấy, cô mím môi tức đến phát khóc lên được.

Quãng đường còn lại vẫn còn xa, ba người chạy lúp xúp dưới mưa . Bỗng Tiểu Vân trượt chân té dài trên đường . Cách đó không xa, Thảo Nhi cũng té quỵ . Đình Kha chạy phía trước, chàng nghe tiếng Thảo Nhi nên quay lại . Rõ ràng Kha nghe tiếng Thảo Nhi gọi, nhìn thấy Nhi té xuống đường, nhưng hông hiểu sao giờ phút này, lòng Kha không hề có hình bóng của Thảo Nhi . Chàng chỉ biết có mình Tiểu Vân và lo lắng cho mỗi mình nàng . Phải chăng vì Tiểu Vân yếu đuối, Tiểu Vân bất hạnh, cô đơn, vì Tiểu Vân cần có chàng hơn Thảo Nhi ?

Kha quỳ xuống đỡ Tiểu Vân lên, giọng lo lắng :

- Em có sao không Vân ?

Vân lắc đầu, nhưng chàng nhìn thấy gương mặt nàng nhăn nhó:

- Chắc là em bị đau rồi . Thôi để anh dìu em đi, dù gì mưa cũng ướn hết rồi, không cần phải vội nữa.

Phía sau Thảo Nhi nhìn hình ảnh ấy, nàng bỗng rơi lệ đau lòng, vì hờn dỗi tức uất . Đình Kha ơi ! Tại sao anh không hề nghĩ tới em chứ . Chẳng lẽ em không biết lạnh vì mưa, biết đau vì té... và biết khổ khi mất người yêu sao chứ ?

Cô gái gượng đứng lên, yếu đuối đi hết quãng đường còn lại mà không có ai nâng đỡ . Trong đời Thảo Nhi, lúc này nàng mới thật sự biết thế nào là sự đau khổ, đau khổ tận cùng . Nước mắt cứ rơi đều trên má nàng không dứt. Lúc Kha dìu Tiểu Vân về tới hiên nhà đã thấy bà Bích Lâm chờ sẵn ở đó . Bà lo lắng :

- Trời ơi, ướn hết rồi . Không khéo lại bệnh bây giờ . Còn Thảo Nhi, nó đau rồi ?

Đình Kha và Tiểu Vân nhìn nhau bối rối . Bất giác bà Bích Lâm hiểu ra tất cả khi thấy ánh mắt của hai người nhìn nhau . Bà có vẻ giận :

- Tiểu Vân, con bỏ Thảo Nhi mà về trước hay sao ?

Vân chết lặng không nói được . Thật ra nàng có bảo Kha lo cho Thảo Nhi, nhưng Đình Kha nào có chịu nghe lời nàng đâu . Cũng may lúc đó Thảo Nhi về tới, trông cô nàng lúc này thật đáng thương và yếu đuối.

- Thảo Nhi, con có sao không ?

Nhi chờ đợi có bao nhiêu đó thôi, nàng lập tức ngã vào vòng tay dang rộng của mẹ Òa khóc, nước mắt được dịp tuôn nhanh trên má nàng . Bao nhiêu uất ức, tủi hờn biến thành lệ tuôn trào không hết . Giọng nàng nghẹn ngào :

- Mẹ Ơi, con không muốn làm Thảo Nhi nữa đâu, người ta không có thương con bé Thảo Nhi của mẹ nữa đâu.

Người mẹ vuốt ve con gái, giọng xúc động đến độ khóc theo con :

- Được rồi, con gái cưng ạ . Có mẹ đây lúc nào cũng yêu thương con.

Nhìn cảnh tượng ấy, lòng Tiểu Vân sao mà bối rối quá . Bên ngoài trời bỗng đổ mưa, có cả gió lạnh ùa về làm Tiểu Vân co người lạnh . Ông Bách Tùng xuất hiện bên họ . Ông khẽ đẩy Tiểu Vân và Đình Kha đi.

- Các con vào nhà, thay đồ khô, bác đã bảo cô hai chuẩn bị tất cả rồi.

Kha nhẹ dìu Tiểu Vân vào, chàng đọc được trong mắt nàng chứa đầy nỗi băng khuâng . Cũng phải thôi, bởi vì Tiểu Vân cảm thấy nàng có lỗi với Thảo Nhi, chỉ cảm thấy thế thôi chứ thật ra nàng nào có lỗi gì đâu . Tình yêu đến từ con tim, sức mạnh lý trí nào ngăn trở nổi . Còn lại ba người, ông Bách Tùng bước lại hai mẹ con, ôn tồn nói :

- Bích Lâm, em hãy săn sóc cho con, kéo nó cảm lạnh đấy.

- Theo mẹ vào trong đi con, thay đồ rồi ngủ một giấc, tới sáng con sẽ quên

tất cả.

Thảo Nhi òa khóc :

- Không đâu, con không thể nào quên Đình Kha đâu, mẹ ạ.

- Được rồi, chúng ta sẽ bàn bạc lại sao . Con ngoan, nghe lời mẹ thay đồ đi.

Hai mẹ con đi nhau bước . Không biết nghĩ sao, ông Bách Tùng bỗng gọi :

- Thảo Nhi !

Cô gái dừng lại, nhìn cha oán trách :

- Ba đừng có nhìn con . Ba cũng như bọn họ, đâu có thương yêu gì con.

Người cha đau khổ nhìn con oán trách mình và cả bà Bích Lâm nữa . Bà dường như cũng không hiểu cho ông . Thảo Nhi, Tiểu Vân... Tại sao lại xảy ra nghịch cảnh này kia chứ . Ông trời thật khéo sắp bày tương như cái gia đình sẽ rất là êm ấm của ông, bỗng dưng rạn nứt trong phút chốc.

Bách Tùng lấy thuốc ra đốt, đóm lửa lóe sáng rồi vụt tắt . Người đàn ông lặng lẽ đứng nhìn mưa rơi ngoài hiên, cơn mưa đột ngột này không biết là may hay rủi ?

Đình Kha đã thay xong bộ đồ ướt, lúc ấy trời cũng vừa hết mưa . Kha đi lên lầu, vào phòng Tiểu Vân . Cô gái nửa nằm nửa ngồi trên giường . Mái tóc còn ướt sau cơn mưa . Kha nhìn thấy vài giọt lệ long lanh trên má nàng .

Tiểu Vân vội vàng gạt lệ . Đôi mắt nhìn Đình Kha bối rối.

Họ nhìn nhau như thể thật lâu, mãi lúc sau Đình Kha lên tiếng :

- Anh vào đây để từ giã em . Mưa tạnh rồi.

Im lặng một chút, Kha nói tiếp :

- Anh cảm ơn cơn mưa vừa rồi, dù rằng nó có làm cho Thảo Nhi đau khổ, làm cho em bối rối Nhưng ít ra nó đã phơi bày một sự thật rằng trong lòng anh chỉ có em thôi.

Vân mím môi nhìn Kha, rơi lệ vì xúc động . Anh thật sự không coi thường người con gái tật nguyền này sao Kha ? Nhưng mà... còn Thảo Nhi...

Kha như đọc được ý nghĩ trong đầu nàng :

- Tiểu Vân, nếu như vì tình yêu Thảo Nhi đau khổ thì đó không phải là lỗi do em . Bởi vì tình yêu nó không đơn giản, nó chỉ đến khi con tim thật sự rung động . Anh cũng muốn nói với em rằng, tình yêu không thể nào san sẻ hoặc nhường nhịn được . Khi Thảo Nhi ý thức được điều đó, Nhi sẽ không còn trách em.

Tiểu Vân suy nghĩ ghê lắm, nàng muốn nói với Kha những suy nghĩ của mình, nhưng bây giờ phải ngồi dậy đi lấy những thứ cần thiết thì thật là phiền phức, làm đâu chắc Kha không hiểu . Vân bỗng thấy sự khác biệt về ngôn ngữ là một khoảng cách khó có thể vượt qua được . Chẳng lẽ Đình Kha không thấy điều đó sao ?

- Chúng ta sẽ trò chuyện một ngày gần đây . Còn bây giờ anh phải về . Em nghỉ ngơi đi.

Kha nhẹ nhàng kéo chăn đắp ngang ngực nàng . Rồi chàng lặng lẽ ngắm nhìn vẻ đẹp tuyệt vời của hóa công đang mang một nỗi u sầu trên mặt . Không kềm được lòng mình, chàng trai từ từ cúi xuống hôn lên vầng trán thanh cao của nàng . Tiểu Vân nghe tiếng Kha thì thầm :

- Anh yêu em, anh yêu em mất rồi, Tiểu Vân ơi !

Lúc chàng bước xuống thang thì gặp ông Bách Tùng . Người đàn ông đáng kính nhìn chàng hỏi :

- Tiểu Vân sao rồi, Kha ?

- Em Vân vẫn khỏe - Dừng một chút, chàng tiếp - Những ngày sau này của Tiểu Vân chắc sẽ đau khổ, dằn vặt dữ lắm . Cháu mong là bác sẽ chiếu cố cô ấy.

- Cháu yên tâm . Bác chỉ có hai đứa con gái . Không lo cho chúng thì lo cho ai chứ.

- Bây giờ cháu xin phép bác về . Bác gái và Thảo Nhi...

- Họ Ở trên lầu, nhưng tốt hơn hết là bây giờ cháu không nên gặp họ.

Sau đó Đình Kha từ giã ra về . Lòng chàng mang theo hình bóng Tiểu Vân, chỉ duy nhất mình nàng.

OoO

Kha về đến nhà thì đã rất khuya, đường phố vắng bóng người qua lại, một số nhà đã chìm vào giấc ngủ . Chàng lo âu khi thấy phòng khác còn sáng đèn, có nghĩa là mẹ vẫn chưa ngủ.

Cất xe xong, Kha vội vàng đi vào nhà . Đúng là bà Ngọc Phượng vẫn còn ngồi ở salon chờ con . Kha biết thế nào cũng bị mắng.

- Thừa mẹ...

Bà Phượng hừ khế trong cổ, cử chỉ bày tỏ thái độ giận dữ của bà . Vú Lan vội xen vào :

- Cậu Tư sao về khuya quá vậy ? Chắc cũng mệt rồi, thôi lên phòng nghỉ ngơi đi.

Vừa nói vú vừa nháy mắt ra hiệu Kha biết là đã có chuyện . Chàng còn chưa kịp phản ứng thì giọng của mẹ chàng đã vang lên nghiêm khắc :

- Đứng lại đó cho ta bảo.

Vú Lan can thiệp :

- Bà chủ à...

- Vú đi nghỉ trước đi.

- Nhưng mà...

Bà Phượng gắt :

- Tôi đã nói là vú hãy đi nghỉ trước đi !

Vú Lan nhìn Đình Kha bất lực . Bà thì thảo trước khi đi :

- Cậu Tư à ! Bà chủ đang rất giận đó.

- Dạ con biết . Vú cứ an tâm.

Khi chỉ còn hai mẹ con, Kha đến ngồi bên mẹ, cười giả lả :

- Mẹ ! Mẹ giận con chuyện gì vậy ?

- Không được ngồi.

Kha sùng sốt :

- Mẹ...

- Ta bảo đứng lên.

- Dạ.

Kha riu riu làm theo . Bà quắc mắt nhìn chàng, hỏi :

Kha riu riu làm theo . Bà quắc mắt nhìn chàng, hỏi :

- Ta hỏi con, con có còn xem ta là mẹ không?

- Kìa! Sao mẹ lại hỏi vậy?

- hãy trả lời câu hỏi của ta.

Kha hoàn toàn khuất phục:

- Con lúc nào cũng một lòng kính yêu mẹ.

- Nói dối! Con kính trọng ta, sao dám nói dối ta?

- Mẹ! con có nói dối gì đâu?

Kha ngơ ngác hỏi. Bà Phụng gằn giọng:

- Còn chối nữa sao?

- Thật mà mẹ.

- Thế con vừa đi đâu về đó?

Kha vỡ lẽ, thì ra mẹ đã biết chàng đến nhà ông Tùng. Nhưng làm sao mẹ biết được chứ?

- Sao không trả lời ta?

Kha cúi đầu, đáp lí nhí:

- Dạ, con đến nhà bác Tùng.

- Thế lúc chiều, con nói với ta là đi đâu?

- Mẹ... Cho con xin lỗi đi mẹ.

- Hừ! Con đã bắt đầu nói dối ta từ bao giờ vậy? Nếu Nhã Trúc nó không tình cờ thấy con vào nhà đó thì ta đã bị con gạt và tiếp tục bị lường gạt về sau này.

Thì ra là Nhã Trúc. Cô gái này quả thật là không vừa gì. Kha nghe giận tím trong lòng nhưng không dám để lộ ra ngoài.

Mẹ chàng tiếp tục hạch sách:

- Con tới đó nhưng lại giấu ta, có phải là con đã phải lòng con bé Thảo Nhi rồi không?

- Không phải đâu mẹ à. Con không có thương Thảo Nhi đâu.

- Vậy thì con vào đó để làm gì và tại sao phải giấu ta?

- Mẹ à! Đơn giản là con vào đó dùng cơm thôi mà.

- Thế tại sao phải giấu ta?

- Con... Vì con biết mẹ không thích Thảo Nhi, nên con sợ mẹ không cho đi

khi nói ra sự thật.

- Con đã biết là ta không hài lòng mà vẫn tới đó, có phải con xem thường ta không?

Kha khỏ sở phân trần:

- Mẹ à! Con không có như thế đâu mà.

Bà Phụng bỗng đứng lên, gương mặt nghiêm khắc lạnh lùng:

- Con đi theo ta!

Đình Kha ngạc nhiên khi thấy mẹ đưa chàng vào ngôi nhà thờ tư của dòng họ. Đến trước bàn thờ của cha, mẹ dừng lại. Kha bỗng thấy mắt mẹ ướt lệ, những giọt lệ hiếm hoi của mẹ còn lại sau cái chết của cha và hai anh trai.

Và giọng mẹ run run:

- Anh Đình Văn! Anh xem đứa con trai đứng trước mặt anh đây có phải là nó đã lớn lắm rồi không? Nó bây giờ không còn nhỏ bé nữa, nên vai trò của người mẹ của em giờ đây cũng chẳng còn quan trọng. Nó bắt đầu học cách nói dối mẹ, bắt đầu bỏ mẹ nó một mình thui thủi ở nhà, đi chơi cho đến thật khuya mới trở về.

Mẹ càng nói càng khóc lớn, những giọt nước mắt của mẹ trong yếu mềm thế ấy, vậy mà có sức mạnh làm Kha run rẩy.

Mẹ lại tiếp tục nói trong nước mắt:

- Đình Văn ơi! Em đã đau khổ vì mất anh và hai đứa con. Bây giờ Đình Kha nó cũng muốn bỏ em mà đi nữa... Anh bảo em làm sao mà chịu đựng nổi đây chứ?

Kha bất giác ôm chầm lấy vai mẹ, chàng cũng khóc:

- Không, không đâu mẹ Ơi. Đình Kha không có bỏ mẹ đâu, mẹ đừng có khóc nữa, con đã biết lỗi của con rồi. Đình Kha sau này sẽ không bao giờ nói dối nữa, sẽ không bao giờ bỏ mẹ một mình để mà đi rong chơi nữa.

- Có thật không? Có thật là con không bỏ mẹ không, hử con?

- Thật mà. Xin mẹ hãy tin con đi - Kha quỳ sụp trước bàn thờ cha - Cha! Xin người hãy chứng giám cho những lời nói của con hôm nay. Nếu như đứa con bất hiếu này có dối gạt mẹ nữa thì con sẽ...

- Thôi đừng... - Bà Phụng ngăn Kha lại - Được rồi, mẹ tin con mà Kha.

Rồi mẹ lại nhìn bàn thờ của cha mà khóc. Hai năm trước, họ đã từng khóc đến cạn kiệt vì nỗi đau mất chồng, mất con cùng lúc đổ ập lên đôi vai yếu mềm của mẹ. Cho đến bây giờ, mỗi lần nhìn thấy nước mắt của mẹ, Kha lại đau lòng. Chàng hiểu chàng là tất cả những gì còn lại của mẹ. Bao nhiêu tình thương, hy vọng của mẹ cũng dành hết cho đứa con trai này.

Sau cơn vật vã, người đàn bà có vẻ mệt. Đình Kha đưa mẹ trở về nhà lớn.

Một lúc sau, mẹ đã chìm vào giấc ngủ. Nhìn gương mặt hằn khắc sự đau khổ của mẹ, lòng Kha thấy thương mẹ quá đỗi.

- Tội nghiệp mẹ! Người cứ sợ mất đi đứa con trai cuối cùng này. Xin mẹ cứ

yên lòng đi, con sẽ không bao giờ rời xa mẹ đâu.

Kha chợt nghĩ đến Tiểu Vân. Nếu mẹ chấp nhận người con gái này, chắc hẳn Tiểu Vân sẽ là người xứng đáng thay mặt chàng lo lắng, săn sóc cho mẹ. Nhưng mà hy vọng ấy mong manh lắm, mẹ không bao giờ muốn đưa con trai duy nhất của mẹ cưới một người vợ khuyết tật.

Tiểu Vân... Tiểu Vân... Tôi đã bắt đầu cảm thấy thiếu em và không thể nào quên em được nữa rồi, em có biết không?

ÂN TÌNH

Chương 9

Thảo Nhi nằm trong lòng mẹ khóc mùi mẫn, nàng khóc như chưa từng được khóc bao giờ. Bích Lâm dỗ dành:

- Nín đi con! Thảo Nhi à! Đình Kha nó mà biết con khóc như thế này, nó sẽ xem thường con cho mà coi.

- Con mặc kệ con người đáng ghét ấy. Con chỉ muốn khóc cho thoa? thuê thôi.

- Con xem, nước mắt làm ướt cả áo mẹ đây này.

- Con còn khóc nữa, khóc cho hết nước mắt luôn, khóc cho ba vừa lòng, để người cứ tưởng Thảo Nhi lúc nào cũng sung sướng hơn người tạ Mẹ Ơi!

Con không có còn muốn làm Thảo Nhi nữa đâu.

- Bậy nè! Con không là con thì là ai chứ?

- Con thà làm cô gái câm còn hơn.

Bích Lâm thở dài. Tình yêu quả thật có sức mạnh, khiến đứa con gái vốn hồn nhiên, vui tươi của bà phải đau khổ và bất chấp cả bệnh tật chỉ vì muốn được tình yêu mà thôi.

Thảo Nhi gì chặt lấy tay mẹ hỏi:

- Mẹ Ơi! Tại sao ai cũng lo lắng cho Tiểu Vân, ai cũng yêu thương Tiểu Vân được thế này thế nọ? Còn con, con đã nghe lời mẹ, cố gắng dịu dàng, vị tha... vậy mà con vẫn không được gì cả. Đình Kha như không bao giờ nhìn thấy tình cảm của con đã dành cho anh ấy.

- Tại sao ư? Con hãy ngủ một giấc đi, đến sáng tỉnh dậy, con sẽ nhìn thấy lời giải đáp trên đầu giường của mình.

- Mẹ chỉ gạt con thôi, con không có tin đâu?

Người mẹ lại thở dài:

- Dĩ nhiên là sẽ không có điều kỳ diệu ấy. Nhưng mà Thảo Nhi này! Mẹ hứa là sẽ làm tất cả những gì mẹ có thể làm được cho con.

- Thật nhé! Mẹ sẽ đem Đình Kha về cho con nghe mẹ?
- Ủ! Mẹ sẽ làm chuyện ấy.
- Còn Tiểu Vân?
- Mẹ sẽ trách mắng nó. Đáng lẽ ra Tiểu Vân không nên xử sự như thế. Vừa nhắc Tiểu Vân là đã thấy nàng đến. Cô gái rụt rè nhìn mẹ và chị. Thảo Nhi bỗng hét lớn:
- Cô vào đây làm gì? hãy ra ngoài mau đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô.
- Tiểu Vân vội làm dấu:
- Em vào đây để xin lỗi chị, chị Thảo Nhi ạ.
- Tôi không cần, không cần cô xin lỗi đâu.
- Chị Thảo Nhi! Em biết là em không phải, nhưng Đình Kha...
- Tiểu Vân! - Mẹ cắt lời nàng - Con hãy ra ngoài đi.
- Vân sững sốt nhìn mẹ, giọng nói và gương mặt mẹ lúc này sao mà lạnh lùng xa cách quá. Rồi mẹ nói tiếp:
- Thảo Nhi nó đã không thích thì con đừng có vào đây, biết chưa?
- Thấy Tiểu Vân vẫn còn chưa đi, bà tiếp:
- Con hãy vào phòng của ta chờ ở đó, ta có chuyện muốn nói với con.
- Tiểu Vân đi rồi, người mẹ quay lại với đứa con ruột, giọng âu yếm:
- Bây giờ thì con hãy ngủ một giấc đi, Thảo Nhi ạ.
- ooOoo
- Con ngồi xuống đi, không cần phải đứng khép nép như thế.
- Tiểu Vân riu riu làm theo. Nàng lo lắng nhìn gương mặt không vui của mẹ:
- Tiểu Vân! Ta muốn hỏi con... Từ khi con bước chân vào gia đình này, ba mẹ có bao giờ đối xử không tốt với con không?
- Vân nhìn mẹ ánh mắt nàng chứa đựng sự xót xa đau khổ.
- Con hãy trả lời ta đi.
- Thưa mẹ, nếu như mà con không may mắn gặp ba mẹ thì có lẽ bây giờ con đã không còn sống trên thế gian này nữa. Công ơn ba mẹ, suốt đời con không bao giờ quên được.
- Con trả lời khéo lắm. Vậy thì ta hỏi con, Thảo Nhi nó là gì của con, là gì của hai người được gọi là có ơn này?
- Vân biết mẹ trách mình, nhưng mà lỗi nào có phải do nàng đâu. Như Kha nói, đó là do lý lẽ của con tim mà. Thế nhưng Tiểu Vân cần cố gắng chịu đựng:
- Thưa mẹ, con biết là con có lỗi.
- Ta đáng lẽ sẽ không trách con, nếu như con không có bỏ Thảo Nhi trong cơn mưa gió vừa rồi. Đàng này... nhưng thôi. Bây giờ ta muốn nói với con về một chuyện khác.
- Xin mẹ cứ dạy ạ.
- Có thể là ta hẹp hòi, nhỏ nhen, thiếu rộng lượng và thiếu cả tư cách làm mẹ

của con nữa.

Tiểu Vân vội vàng viết vào bảng:

- Thừa mẹ, con không bao giờ dám nghĩ như thế đâu.
- Con hãy nghe ta nói hết đây - Bà nhấn mạnh - Bởi vì Thảo Nhi nó là con ruột của ta nên ta không đành lòng nhìn thấy nó đau khổ. Tiểu Vân! Ta muốn con hãy rời xa Đình Kha.

Có cái gì đó nhói đau trong lòng Tiểu Vân, mặc dù nàng đã biết chuyện này rồi sẽ xảy ra, mặc dù nàng đã chuẩn bị tâm lý từ trước. Tiểu Vân.

Vân biết là nàng đâu thể nào vui hưởng hạnh phúc khi những người ơn của nàng phải đau khổ. Đình Kha ơi ! Chúng ta là những kẻ không duyên nợ, bởi vì số phận con bé Tiểu Vân là như thế, kể từ khi cha mẹ bỏ nó bơ vơ một mình trên cõi đời này

Bên tai nàng có tiếng mẹ hỏi :

- Ý kiến của con thế nào, Tiểu Vân ?

Vân mím môi, viết lên lời nói trái với lòng mình :

- Con có bao giờ yêu đâu. Xin người hãy yên tâm, Đình Kha sẽ là của chị Thảo Nhi.

Cửa phòng chợt mở, ông Bách Tùng đột ngột bước vào :

- Không ai có quyền ép uống con cả, Tiểu Vân a.

Ông quắc mắt nhìn vợ, tia nhìn chứa đựng sự giận dữ

Tiểu Vân lo sợ :

- Không phải đâu ba ơi. Mẹ không có ép buộc con đâu. Thật là là con muốn như thế mà
- Con tưởng nói bấy nhiêu là sẽ gạt được ba sao ? Bích Lâm ! Em thấy mình xử sự như thế là công bằng với cương vị một người mẹ hay sao ?
- Em không biết cái gì gọi là công bằng khi biết bây giờ Thảo Nhi nó khổ sở lắm. Anh làm cha, anh có thể biết điều đó chứ ?
- Tại sao lại không, nhưng mà anh đã nói với em rồi...

Bích Lâm cắt lời chồng :

- Em không cần biết thế nào là lý lẽ, là đạo đức, em chỉ muốn cứu con gái chúng ta mà thôi. Còn Tiểu Vân, em không có ép buộc, tự nó thấy mình nên làm thế nào thì làm

Bà đi nhanh ra khỏi phòng sau câu nói. Ông Tùng gọi với theo, nhưng người đàn bà không dừng lại. Ông Tùng quay nhìn Tiểu Vân, bỗng thấy nàng đã viết sẵn trên bảng :

- Thừa ba, nếu như phải đánh đổi tình yêu để chị Thảo Nhi được hạnh phúc, ba mẹ vui lòng, gia đình ấm êm thì con không có gì phải hối tiếc cả?

Ông Tùng xúc động nhìn đứa con gái tội nghiệp. Sao mà nó ngoan ngoãn và hiền dịu đến như thế nhỉ ? Ông lắc đầu nói :

- Cha biết lòng con bây giờ đang nghĩ gì. Nhưng mà Tiểu Vân này ! Con

đừng có tự mình đánh mất cơ hội, bởi vì trên cõi đời này không có mấy chàng trai như Đình Kha đâu. Còn Thảo Nhi, nó rồi sẽ nguôi ngoai, rồi sẽ tìm được hạnh phúc cho riêng mình. Con cũng đừng để ý đến những lời nó của mẹ con làm gì.

Tiểu Vân nhìn cha xúc động lẫn thương mến. Cha đánh kính quá, cha thương yêu nàng thiết tưởng không còn ai hơn nữa. Bất giác, Vân ngã vào lòng cha bật khóc. Ở trong vòng tay này, nàng tìm được hơi hướm của tình thương ruột thịt.

- Cha mẹ Ồi ! Đáng lẽ cha mẹ không nên để con lại một mình trên thế gian này. Dù rằng Tiểu Vân là áng mây nhỏ ở tí trên cao, dịu dàng và thanh khiết. Nhưng mà mây thì không có vĩnh cửu, dễ tan như bọt biển ngoài khơi.

Tiểu Vân úp mặt vào lòng bàn tay bật khóc. Sự đau khổ vì mất mát, vì khuyết tật kéo dài trong tám năm âm ỉ như đám tro tàn, bây giờ có dịp bùng dậy, bùng cháy và thiêu đốt dữ dội tâm hồn yếu đuối của cô gái khi mà bây giờ đây, nàng một lần nữa đối diện với sự mất mát.

Tám năm trước là tình thương của cha mẹ, bây giờ là tình yêu của Đình Kha. Có khác gì đâu hai thứ tình ấy chứ ? Cùng đau đớn như nhau.

Đình Kha ơi ! Anh đến làm chi để rồi khuấy động cuộc sống yên tĩnh này. Phải chi anh cũng bình thường như bao người bạn thường khác của chị Thảo Nhi thì đâu có làm cho em đau khổ thế này.

Tám năm qua, không biết đâu là lần thứ mấy Tiểu Vân tìm về nơi đây, ngôi nhà cũ hân thương của nàng. Nhà bây giờ không còn nữa, vườn đã có chủ mới. Người ta xây lên một ngôi nhà ngói mát để cuối tuần vợ chồng con cái cùng về đây vui chơi. Những lần tới thăm, nàng quen được với ông lão giữ vườn. Tuy rằng họ không trao đổi với nhau lời nào, nhưng ông lão dường như là nhìn thấy nỗi bất hạnh của nàng. Ông thông cảm và luôn luôn mở rộng cửa mỗi khi Tiểu Vân tìm đến.

Lần này cũng vậy, vừa thấy nàng, ông đã hỏi :

- Cháu lại có chuyện không vui à ?

Vân lặng lẽ gật đầu rồi theo chân ông lão vào vườn. Người chủ mới dường như cũng thích mai nên cội mai già ngày xưa vẫn còn và nay càng già cỗi hơn lúc trước.

Bao giờ cũng vậy, đứng trước khung cảnh này, Vân lại nhìn thấy hình ảnh của cha mẹ ngày xưa.

"Tiểu Vân là áng mây nhỏ - Vân nhớ giọng nói ấy của ba - Con là áng mây nhỏ của ba mẹ. Con nhìn xem, mây thì ở tí trên cao, dịu dàng và thanh khiết. Ba mẹ muốn con sau này cũng vậy, sống một cuộc sống thanh cao như những áng mây trên trời".

- "Nếu ba mẹ muốn thì nhất định con sẽ làm được".

Có phải không ba ? Tám năm qua, con đã cố sống như những lời ba dặn. Và

bây giờ, con lại tiếp tục sống như thế, con sắp đem tình yêu của mình đánh đổi cho người tạ Áng mây của cha mẹ ngày xưa bây giờ sống xứng đáng lắm . Nhưng tiếc thay, con chỉ là áng mây nhỏ mà thôi, mong manh và dễ bị xua tan.

Những giọt nước mắt lăn dài trên má Tiểu Vân rơi xuống cội mai già và thấm sâu vào lòng đất . Đã có rất nhiều lệ đổ ở đây. Ngày xưa của ba mẹ và tám năm qua của Tiểu Vân. Tật cả quyện vào nhau, nuôi sống, vun bồi cho cội mai xiết bao là kỷ niệm.

Xa xa, ông lão giữ vườn đứng nhìn đứa con gái tội nghiệp khóc, lòng già bỗng bồi hồi xúc động.

oOo

Đình Kha nóng lòng đi quanh quần trong phòng . Chàng nhìn đồng hồ tay lắm bấm, đã trễ quá rồi . Kha quay lại hỏi Bách Tùng :

- Cô ấy có thường ra ngoài thế này không hả bác ?
- Không. Chắc là nó đi về nhà cũ . Con bé sống nội tâm và nhiều tình cảm . Nó luôn luôn ghi nhớ những kỷ niệm của mình, dù đã tám năm trôi qua rồi.
- Vâng, tất cả đều là ưu điểm của Tiểu Vân. Những ưu điểm ấy nhiều đến độ người ta không còn nhìn thấy khuyết tật của nàng nữa.
- Còn cháu, cháu thấy như thế nào ?

Kha nhìn người cha đáng kính nói :

- Thừa bác, cháu đã dành tất cả tình cảm của mình cho em Vân.
- Vậy thì bác mừng cho con bé . Đình Kha ạ ! Tình cảm của hai đứa không bình thường, bởi thế cho nên sẽ có rất nhiều những trở lực ngăn cản, hai đứa cần phải có sức mạnh để vượt qua, cháu có biết không ?
- Thừa bác, cháu biết.

Chàng lại nhìn đồng hồ rồi nóng lòng nói :

- Giờ này Vân chưa về... Thôi, để cháu đi tìm cô ấy.

Lúc Đình Kha bước ra thì gặp ngay Tiểu Vân vừa về tới . Kha nhìn thấy đôi mắt nàng hằn đỏ.

- Tiểu Vân !

Cô gái lúng túng, nàng không nghĩ là sẽ gặp Kha sớm như thế này . Kha ơi ! Em biết nói với anh làm sao đây ?

Có giọng ba hỏi :

- Con đi đâu mà lâu quá, suýt chút nữa Đình Kha nó đi tìm con rồi đấy
- Nàng không thể nào kềm được tia mắt của mình nhìn sang Đình Kha, không thể giấu được tình yêu và lòng biết ơn trong tia mắt ấy, và Vân cũng nhận lại ở Kha một giọng nói chân tình :

- Anh lo cho em quá !

Vân vội quay đi, cố tình né tránh . Nàng nhìn ba, tay và mắt nàng nói thay cho giọng nói, những cử chỉ mà giờ đây đối với Kha không phải là sự bất

tiện, thay vào đó là sự đáng yêu. Kha yêu tất cả những gì Tiểu Vân có, dù đó là khuyết tật

- Con xin lỗi ba.

Ông Tùng cười hiền hoà :

- Ba đâu có trách con, chỉ tại Đình Kha cứ nóng lòng vì lo cho con.

Tiểu Vân né tránh :

- Con xin phép vào trong, thưa ba.

Đình Kha sững sờ nhìn theo bóng nàng khuất dần . Bỗng có giọng ông Tùng :

- Cháu đừng ngạc nhiên vì thái độ ấy, bởi thế cho nên bác mới nói là sẽ có nhiều trắc trở lực không bình thường . Mong là cháu đừng có nản lòng.

Đình Kha mỉm cười :

- Vâng thưa bác, cháu không bao giờ rút lui đâu.

- Bây giờ thì cháu vào thăm nó đi.

Kha cất bước, bỗng có tiếng gọi :

- Đình Kha !

- Thưa bác

Bà Bích Lâm đột ngột có mặt trong phòng khách, bà nhìn Kha nói :

- Thảo Nhi nó bệnh từ hôm bị mắc mưa, nó rất muốn được gặp cháu Kha rồi nhìn ông Bách Tùng . Người đàn ông trước mặt chàng bỗng mỉm cười, nói :

- Làm người cần phải có mục đích, cháu ạ . Đừng bao giờ bỏ rơi mục tiêu của mình vì trở lực như thế là không có bản lĩnh đàn ông, cháu biết chưa ?

Đình Kha lập tức tươi cười :

- Cháu hiểu - Chàng quay sang bà Bích Lâm - thưa bác, cháu có chuyện muốn nói với Tiểu Vân. chút nữa cháu sẽ vào thăm Thảo Nhi, có được không ạ ?

Bích Lâm không còn biết nói gì hơn. Bà quay lại trừng mắt nhìn chồng khi Đình Kha đi khỏi :

- Cái gì đây ? Bây giờ anh định tiếp tay giết chết con gái mình hay sao ?

- Em đừng có dao to búa lớn như vậy chứ, Bích Lâm.

- Em không có đùa đâu. Thảo Nhi bây giờ nó không có bình thường chút nào cả . Anh rõ ràng là người cha không biết thương con mà

Bách Tùng không giận vợ, dù cho vợ Ông có nặng lời hơn thế nữa, bởi lẽ ông hiểu tâm trạng của phụ nữ . Có ai mà không đau xót cho đứa con của mình rút ruột sinh ra chứ ? Ông hiểu điều ấy, nhưng ông không thay đổi lập trường :

- Em muốn Đình Kha là của Thảo Nhi ư? Liệu em muốn mà được hay sao chứ ? Bộ không có Tiểu Vân là Kha nó sẽ yêu Thảo Nhi sao ? Em thừa biết là không bao giờ có chuyện đó mà

Bích Lâm quay đi.

- Em không cần biết lý lẽ, em chỉ muốn lo cho con mình hết lòng mà thôi.
Bách Tùng nhìn theo vợ thờ dài . Không khéo bà lại khắc nghiệp với Tiểu Vân.

oOo

Kha bước chân vào gian phòng của sự tinh khiết, của tranh ảnh hội hoạ, của tiếng đàn du dương réo rắt, của sắc đẹp dịu dàng mê hoặc lòng người . Lần đầu tiên chàng bước vào đây với tâm trạng háo hức, tò mò . Lần thứ hai sau cơn mưa, Kha vào đây với con tim rung động mãnh liệt . Và bây giờ, Kha vào để khẳng định với nàng tình yêu của mình.

Kha nhẹ nhàng bước đến bên nàng, thật gần . Giọng Kha trầm ấm :

- Tiểu Vân ! Anh muốn được nghe tiếng đàn của em.

Vân lắc đầu.

- Vậy sao ? Tại sao em lại lắc đầu ?

Kha lấy tấm bảng và cây viết trên bàn đặt vào tay nàng :

- Em viết đi, những gì em muốn nói.

ÂN TÌNH

Chương 10

- Em viết đi, những gì em muốn nói.

Vân viết . Đôi mắt đẹp của nàng lúc này trông rất buồn.

- Anh không thấy có sự bất tiện khi trò chuyện với nhau bằng cách này sao ?

Kha đáp chắc nịch :

- Không , từ lúc nghe được tiếng đàn của em cho đến bây giờ anh chưa hề nghĩ đến chuyện ấy . Anh cũng không để ý rằng em phải dùng chữ viết thay cho lời nói . Đối với anh chuyện ấy là vô nghĩa.

- Đình Kha anh đừng có gạt mình nữa...

Đình Kha nắm chặt tay Tiểu Vân , không cho nàng nói tiếp :

- Anh không bao giờ dối gạt ai điều gì cả . Phải tuy rằng em không nói được như bao nhiêu người khác nhưng em có những ưu điểm mà bao nhiêu người khác không có được . Em là Tiểu Vân , cái tên của em , con người của em như là một áng mây nhỏ trên trời cao , trong xanh , dịu dàng và tinh khiết.

Ôi ! Sao mà Đình Kha hôm nay nói y hệt như cha ngày xưa vậy . Giọng nói khơi gợi lại kỷ niệm của Kha làm cho Tiểu Vân xúc động , làm cho tình cảm của họ thêm sâu đậm hơn , khó có thể tách ra được.

Bên cạnh nàng Kha lại êm đềm nói :

- Hôm nay anh đến đây là có chuyện muốn nói với em.
- Em cũng thế , em muốn nói với anh chuyện này.
- Vậy thì em nói trước đi.

Kha ngần ngừ rồi gật đầu :

- Thôi được anh sẽ nói - Chần chừ một chút rồi giọng Kha nghiêm nghị - Tiểu Vân , mẹ anh muốn anh cưới vợ . Trước đây thì anh không thích nhưng bây giờ đã khác rồi . - Chàng lấy trong túi áo ra một chiếc hộp màu đỏ xinh xắn , mở nó ra trước mặt Tiểu Vân , Kha nghiêm trang nói - Ngày xưa , lúc ba cầu hôn với mẹ , người đã đeo sợi dây chuyền này vào cổ mẹ . Bây giờ ba mẹ giao lại cho anh để anh đeo cho người anh đã chọn . Người ấy chính là em . Xin hãy nhận lời cầu hôn của anh nghe.

Tiểu Vân choáng váng vì bất ngờ và xúc động . Thật tình Tiểu Vân không thể nào ngờ được sự việc lại xảy ra chóng vánh như thế này . Giả như mà Kha chỉ nói yêu thôi thì nàng sẽ ít ngạc nhiên và dễ dàng cự tuyệt hơn nhiều , đáng này... Nàng còn chưa kịp trấn tĩnh thì Kha đã nói tiếp :

- Sở dĩ anh cầu hôn em đột ngột thế này là muốn chứng minh cho em thấy lòng chân thật của anh . Tiểu Vân ! Anh đeo cho em nhen.

Nàng đột ngột lùi lại một bước , Kha âu sầu hỏi :

- Em không đồng ý ?
- Em vừa nói là có chuyện muốn nói với anh , bây giờ em xin phép được nói.
- Em đừng có nói nữa , anh đã biết chuyện gì rồi . Có phải là Thảo Nhi không ?

Vằn buồn bã :

- Anh đã biết như thế rồi sao còn cầu hôn với em , làm cho em phải đau khổ . Ngay từ đầu , anh đã biết chị Nhi yêu anh , đã biết hoàn cảnh của em không thể nào tranh giành với chị ấy , sao anh còn tới đây , làm cho em phải khó xử thế này ?

Tiểu Vân viết một hơi dài những trách móc , giận hờn làm cho Kha cảm thấy thương nàng quá đỗi . Trong nàng lúc này yếu đuối và cô đơn quá . Kha không dẫn được lòng mình , chàng nắm tay Tiểu Vân kéo lại gần :

- Em đừng có trách anh bởi vì tình yêu thì đâu thể nào cưỡng lại được . Tiểu Vân ! đành rằng gia đình Thảo Nhi có ân tình lớn với em nhưng chính bác Tùng cũng đồng ý cho chúng ta yêu nhau.

- Còn mẹ , mấy lúc gần đây mẹ đã trách em.

- Bởi vì mẹ là mẹ của Thảo Nhi , người đã mang nặng đẻ đau , dĩ nhiên người phải đau lòng cho con . Không ai có quyền cản Thảo Nhi yêu anh và cũng không ai có quyền cấm chúng ta yêu nhau.

- Không ai cấm em cả nhưng tự bản thân em không muốn làm cho mẹ và Thảo Nhi đau lòng . Đình Kha xin anh hãy tha thứ cho em . Nếu như thương em thì hãy vì em mà thương lấy Thảo Nhi.

Kha cười buồn :

- Không đâu , tình yêu không thể nào gượng ép hay đánh đổi được . Anh yêu em và chỉ duy nhất một mình em mà thôi . Ngay bây giờ anh sẽ đi giải thích với Thảo Nhi để Thảo Nhi hiểu rằng , tình yêu không thể đến khi mà hai con tim không tự nguyện.

Tiểu Vân không đồng ý :

- Đừng anh Kha ! Làm như vậy chắc Thảo Nhi đau lòng lắm và cả mẹ nữa.

- Thế em và anh không đau lòng hay sao ?

- Em...

- Em nói đi em có đau lòng hay không chứ ?

Mắt Kha nhìn nàng thật sâu , thật đậm ấm :

- Em hãy nói đi , anh chờ đợi câu nói thật lòng của em.

Tiểu Vân không thể nào kiềm chế được nước mắt rơi trên má nàng :

- Em thà rằng để mình đau khổ anh Kha ạ.

Kha bỗng dưng ôm siết nàng vào lòng , xúc động nói :

- Không đâu , anh không để em phải đau khổ đâu . Anh không thể nào để mất em được Tiểu Vân ơi !

Nàng mềm người trong vòng tay rắn rỏi của Đình Kha . Buồn bã , ân hận khi thấy mình không đủ sức chống chọi được trước sức hút kỳ diệu của tình yêu . Cũng trong lúc này Tiểu Vân nhận ra tình yêu của mình dành cho Đình Kha . Trước đó , nàng cứ nghĩ là sẽ cự tuyệt dễ dàng nhưng bây giờ thì con tim đâu làm theo lý lẽ nữa.

Kha ân cần lau những giọt lệ của người con gái mình yêu . Gương mặt nàng đây , thân thể nàng đây , chàng không còn muốn rời xa nữa.

- Anh biết là em cũng thương anh mà có phải không ? Đừng bận lòng vì chuyện Thảo Nhi nữa em yêu ạ . Rồi anh sẽ giải thích , cô ấy sẽ hiểu và tha thứ cho chúng ta.

- Nhưng mẹ...

- Mẹ ư ? Anh tin là mẹ sẽ hiểu vì mẹ cũng thương em nữa . Chẳng qua mẹ đau lòng cho con gái của mẹ . Khi Thảo Nhi đã hiểu rồi thì mẹ sẽ không trách em nữa.

Tiểu Vân đã hoàn toàn bị chinh phục , nàng ngả đầu lên ngực của Kha , tận hưởng lần đầu tiên thứ hương vị kỳ diệu của tình yêu , lòng lâng lâng bay bổng như một áng mây . Ba mẹ Ơi ! Con đã là áng mây nhỏ của ba mẹ rồi. Bỗng Đình Kha nói , dường như tâm tư họ đồng cảm khiến Kha luôn biết được những suy nghĩ giấu kín sau vành môi của nàng . Điều đó càng khiến Vân yêu Kha hơn.

- Tiểu Vân ơi ! Áng mây nhỏ dễ thương của anh ơi! Bây giờ em có cho phép anh đeo sợi dây chuyền cầu hôn chưa ?

Vân lắc đầu , Kha trợn mắt hỏi :

- Sao em lại không đồng ý ? Chẳng lẽ cho đến giờ phút này...

Nàng đặt tay lên môi chàng không cho chàng nói hết câu :

- Em yêu anh ! Nhưng em chỉ chấp nhận làm người của anh khi mà mẹ , Thảo Nhi , mọi người không còn ngăn cản chúng ta.

Đình Kha trở lại tươi cười :

- Thôi được , ngay bây giờ anh sẽ đi làm chuyện ấy.

Hai đôi mắt của hai người thương nhau nhìn nhau thật gần , say mê , đắm đuối nhất trên cõi đời này.

Lúc Đình Kha bước vào , Thảo Nhi đang nằm gối đầu trên tay mẹ . Thấy chàng bà Bích Lâm đứng lên :

- Đình Kha ở đây trò chuyện với Thảo Nhi , bác có việc phải ra ngoài.

- Dạ , bác đi.

Còn lại hai người , Thảo Nhi định bước xuống giường nhưng Đình Kha ngăn lại :

- Em đang bệnh thì cứ nằm đi không cần phải ngồi dậy tiếp anh.

- Để em đi rót nước cho anh uống.

- Anh tự lo cho mình được mà.

- Vậy thì em không lo nữa.

Nhi lại nằm xuống . Kha thấy mắt nàng nhìn chàng trông rất đắm đuối . Mới đó mà Nhi đã thay đổi rất nhiều . Nàng trông có vẻ ốm và xanh xao , không còn tươi vui , hồn nhiên như trước đây nữa . Kha thấy có chút xót xa trong lòng , chàng tự nhủ là phải khéo léo để Thảo Nhi không phải đau lòng.

Kha ân cần hỏi :

- Em bệnh thế nào hả Thảo Nhi ?

- Bệnh thường thôi mà . Cảm lạnh.

Nhi đáp , trên môi là nụ cười yếu ớt của kẻ biết mình không đủ mạnh trước đối phương . Thảo Nhi biết là bản thân nàng không đủ sức lôi cuốn Đình Kha nhưng nàng vẫn hy vọng.

Kha nói :

- Anh xin lỗi em chuyện tối hôm đó . Thật tình là lúc đó anh quá lo lắng cho Tiểu Vân mà quên mất em.

Câu nói của Đình Kha là có mục đích và Thảo Nhi cũng hiểu . Nàng cười buồn :

- Em hiểu . Em hiểu là trong mắt anh em không bằng Tiểu Vân.

Kha im lặng , không đồng ý cũng không phủ nhận . Thảo Nhi nói tiếp bằng giọng nói rất buồn của mình :

- Em biết là em may mắn hơn Tiểu Vân . Số phận của em không đáng thương bằng cô ấy - Nhi có vẻ rất xúc động, nàng nói không cần phải giữ gìn nữa - Có đôi lúc em ước gì mình là Tiểu Vân, nhận lãnh tất cả bất hạnh của

con người để được anh yêu thương, còn hơn là bây giờ...

Thảo Nhi nói được bao nhiêu đó rồi khóc . Đình Kha cũng không ngờ tình yêu Thảo Nhi dành cho chàng sâu đậm đến như thế . Nhi dám bắt chấp cả sĩ diện để nói ra tâm sự thầm kín của lòng mình, đủ chứng tỏ rằng nàng yêu Kha đến chừng nào . Nhi cũng hiểu điều ấy, nhưng không hiểu tại sao lại yêu anh nhiều đến thế ? Không thể nào giải thích được.

-Thảo Nhi à! - Đình Kha thấy mình không thể im lặng mãi như thế được - Anh rất cảm ơn tình cảm em dành cho anh, nhưng anh yêu Tiểu Vân, không đơn giản chỉ vì cô ấy bắt hạnh.

Thảo Nhi bỗng ngồi dậy . Nàng nhìn Kha đắm đuối, rồi nói bằng giọng sôi nổi:

-Em có thể học được tất cả những gì Tiểu Vân làm được . Em sẽ học vẽ để vẽ hình anh, sẽ học đàn để đàn cho anh nghe, học nấu ăn để chúng ta có những bữa cơm ngon đậm ấm, còn nữa... Tất cả những gì anh muốn, em sẽ cố gắng học hỏi để làm anh vui lòng . Có được không hở Đình Kha ?

Kha vô cùng bối rối . Nếu thẳng thừng từ chối thì bất nhẫn quá, còn để nàng hy vọng thì càng tội lỗi hơn. Cuối cùng Kha quyết định đối diện với sự thật:

-Tình cảm của em dành cho anh, suốt đời anh không bao giờ quên đâu Thảo Nhi ạ . Nhưng mà...

Nhi xua tay, nước mắt lăn dài trên má nàng:

-Em xin anh, xin anh đừng có nói hai tiếng "nhưng mà" ấy.

-Thảo Nhi à! Không thể gượng ép tình yêu đâu em . Em là em . Tiểu Vân là Tiểu Vân . Anh yêu cô ấy vì tất cả những gì cô ấy có, vì trời sinh ra bọn anh hòa hợp với nhau. Còn em, những gì của em không hẳn là khuyết điểm, nên em không cần phải vì anh mà sửa đổi thói quen của mình . Trên đời này không phải người nào cũng như anh, cũng có cùng ý thức giống như anh . Rồi một ngày nào đó, em sẽ gặp người nào sẵn sàng vì thói quen, cá tính của em mà yêu em mê mẩn . Thảo Nhi, em có hiểu anh không ?

Nhi đắm đuối nhìn Đình Kha . Chàng ăn nói sao mà lưu loát quá, quyến rũ đến lạ kỳ. Kha ơi, em bắt chấp tất cả, em chỉ yêu có mỗi mình anh mà thôi.

Giọng Đình Kha làm Thảo Nhi chết lặng:

-Suốt đời này anh chỉ yêu mỗi mình Tiểu Vân mà thôi.

Thảo Nhi nghe lòng mình đau buốt . Lần đầu tiên trong đời, cô thất bại và là nỗi thất bại đau đớn nhất . Nàng mím môi, cố gắng dồn nén đau đớn vào lòng:

-Thôi được rồi, dù sao cũng cảm ơn anh đã nói sự thật với em.

-Thả Nhi...

-Anh không cần phải nói an ủi em.

-Nhưng mà...

Nhi bỗng nói cứng:

-Em không sao đâu, anh hãy ra ngoài đi . Dẫu sao anh cũng phải sống để mà chờ đợi con người anh vừa nói, một con người dám yêu thói hư, tật xấu của em.

Đình Kha từ từ đứng dậy, lòng cảm thấy thương Thảo Nhi vô cùng . Khi gần bước ra khỏi phòng, Kha bỗng quay lại nói:

-Trong chuyện này, anh mong em đừng trách Tiểu Vân . Cô ấy từng cự tuyệt anh vì không muốn gia đình mất vui vẻ . Thảo Nhi à ! Anh mong rằng...

Nhi cười buồn:

-Anh yên tâm . Em không có vì anh mà oán ghét Tiểu Vân đâu.

Bây giờ Kha mới thật sự yên tâm. Trước lúc ra về, Kha ghé ngang báo tin cho Tiểu Vân. Nàng vẫn còn không tin:

-Anh nói thật chứ ?

-Thật mà, anh không có gạt em đâu.

-Nếu vậy thì...

Kha hỏi dồn:

-Thì sao hả em ?

-Thì miệng lưỡi của anh ghê gớm quá . Trong phút chốc mà anh thuyết phục được chị Thảo Nhi, thật là đáng nể.

Kha âu yếm hỏi:

-Thế bây giờ em có đồng ý nhận sợi dây chuyền này chưa ?

-...

-Tại sao vậy chứ ? - Kha trợn mắt hỏi - Em còn chờ gì mà chưa chịu nhận lễ vật của anh?

-Em còn nhiều thắc mắc cần phải hỏi anh.

-Vậy thì anh hỏi đi, anh sẵn sàng nghe và giải đáp.

-Nhiều lắm . Khi nào rảnh rồi, anh hãy tới đây. Em sẽ hỏi.

Kha nhìn nàng một lúc rồi nói:

-Thôi được, bây giờ anh phải về kéo mẹ mong . Lần sau chúng ta sẽ trao đổi về đề tài này.

Tiểu Vân bỗng thấy lo âu . Anh hay nói về mẹ, vậy mẹ anh là người thế nào ? Liệu mẹ có chấp nhận một người con gái như em không ? Hay là...

Trong đầu Tiểu Vân hình thành những lo toan mới mẻ và rất nhiều câu hỏi cần lời giải đáp.

Đình Kha đi rồi, Thảo Nhi ôm mặt khóc vui . Nàng yêu Kha thật sự mà . Từ xưa tới giờ chỉ có người ta thương nàng chứ có bao giờ Nhi thương ai đâu.

Vậy mà lần đầu tiên này, Nhi đã thất bại, thua trận trước một người, mà từ bấy lâu nay, nàng cứ ngỡ là không thể nào so sánh với nàng được.

Bạn bè Thảo Nhi, ai thấy Tiểu Vân khuyết tật cũng lánh xa . Vậy mà Kha mới gặp một lần thôi mà đã yêu rồi . Thế mới biết Kha không phải là một chàng trai bình thường, điều đó càng làm cho Thảo Nhi yêu đắm đuối hơn .

Nhưng bây giờ không còn gì nữa cả . Kha đã nói thẳng với nàng rằng: chàng chỉ yêu có mỗi mình Tiểu Vân mà thôi.

Có ai đó đặt nhẹ tay lên vai nàng . Bàn tay êm ái, dịu dàng của mẹ dường như không làm Thảo Nhi khuây khoả, mà ngược lại nó càng làm cho Thảo Nhi vui lòng hơn . Nàng vùng dậy, ngã chúi vào lòng mẹ, nghẹn ngào:

-Mẹ Oi...

Mẹ vuốt ve nàng:

-Thảo Nhi của mẹ, nín đi con, rồi mẹ sẽ tìm cách giúp con mà.

Thảo Nhi nói trong tiếng nấc nghẹn:

-Không còn cách nào nữa đâu, mẹ Oi.

-Sao lại không ? - Bà Bích Lâm nghi ngờ hỏi - Đình Kha đã nói gì với con ?

-Anh ấy nói anh yêu Tiểu Vân . Mẹ Oi, có phải là con đáng ghét lắm, phải không ?

-Không... không... Đình Kha nó không biết nhìn người thôi, con à.

-Con không tin đâu . Kha mới chính là kẻ biết nhìn người . So với bạn bè con, anh ấy là người hơn hẳn.

Bà Bích Lâm cũng hiểu như vậy . Bà từng nói với Tiểu Vân về một người con trai xuất sắc . Nay người con trai ấy đã tới rồi, đó chính là Đình Kha .

Bà thấy định mệnh dường như đã an bài . Nhưng vì con, thương con, bà muốn cải lại số mệnh, muốn làm tất cả những gì có thể làm được cho con .

Bà nhẹ nhàng nói với con:

-Thảo Nhi này ! Con yên tâm đi . Ngay bây giờ mẹ sẽ bắt Tiểu Vân từ chối Đình Kha.

- Không mẹ Oi, con không muốn như thế đâu - Nhi ngồi dậy dùng tay gạt lệ, trông nàng lúc này rất đáng thương - Anh Kha đã nói tình yêu không thể nào gượng ép được . Anh còn nói con là con, Tiểu Vân là Tiểu Vân, không thể nào hoà lẫn giữa hai người được . Mẹ Oi, con đã thất bại rồi, bây giờ con không muốn tranh giành với người ta nữa . Hay nói đúng hơn, con là kẻ thua thiệt ngay từ khi Tiểu Vân bước vào nhà này.

Bà Bích Lâm nhìn con, lòng cảm thấy xót xa:

- Thảo Nhi...

- Mẹ không cần an ủi con nữa . Con biết tự mình đứng lên để làm lại tất cả.

- Con thật sự sẽ quên được Đình Kha sao Nhi ?

Nhi cũng không hiểu mình có quên được chăng, nàng né tránh:

- Con không muốn nói đến chuyện này nữa.

Bà Bích Lâm thở dài :

- Thôi được, mẹ sẽ không nhắc nữa . Nhưng mà con đã tự giam mình trong phòng này những ba ngày rồi . Mẹ muốn con theo mẹ ra ngoài ăn cơm.

- Con chưa muốn ăn, mẹ ra ngoài trước đi.

- Thảo Nhi...

- Con đã nói là không ăn mà.
 - Vậy thì mẹ Ở lại đây với con.
- Thảo Nhi xúc động, ôm vai mẹ :
- Mẹ Oi! Chỉ có mẹ là tốt với con thôi.

ÂN TÌNH

Chương 11

Bàn ăn chỉ có hai cha con. Chị Hai ở trên lầu đi xuống nói :

- Bà chủ và cô hai bảo không muốn ăn, nói ông chủ dùng cơm trước.

Ông Tùng thở dài:

- Hai mẹ con giận dai quá.

Tiểu Vân bâng khuâng:

- Xin lỗi ba . Vì con mà mẹ giận ba.

Người cha nắm nhẹ tay con gái, an ủi:

- Con không có lỗi gì cả, Tiểu Vân ạ.
 - Để con lên năn nỉ mẹ giúp ba.
 - Không nên đâu Tiểu Vân, Thảo Nhi nó rất là cố chấp.
 - Dù sao con cũng phải gặp mặt chị ấy một lần, ba ạ.
- Im lặng một chút, rồi Bách Tùng nói sau tiếng thở dài:
- Tùy con vậy.

Tiểu Vân đi, chỉ còn mình ông ngồi trên mâm cơm đầy ắp. Mấy ngày nay không khí trong gia đình nặng nề đến khó chịu. Bích Lâm và Thảo Nhi giận dỗi giấu mình trong phòng khiến Tiểu Vân cứ ầy ọáy vì mặc cảm mình có lỗi. Còn Bách Tùng, ông như cảm thấy mình không làm tròn trách nhiệm một người cha, một người chồng trong gia đình.

Vân gõ cửa phòng rồi chờ đợi. Lát sau mẹ ra mở cửa cho Vân. Thấy nàng, mẹ chau mày:

- Con lên đây làm gì?

- Mẹ! - Tiểu Vân có vẻ buồn rầu - Con muốn gặp mẹ và chị Thảo Nhi.

Mẹ lạnh nhạt nói:

- Thảo Nhi nó không có muốn gặp con. Con xuống nhà đi, đừng có làm phiền chúng ta nữa.

Nước mắt lưng tròng, bàn tay Tiểu Vân run run viết vào bảng:

- Mẹ không còn thương Tiểu Vân nữa sao?

- Con đã có người khác thương rồi, chẳng lẽ ta cũng vì thương con mà bỏ cả Thảo Nhi, đưa con ruột của ta sao?

"Đứa con ruột", lời của mẹ làm Tiểu Vân đau xót quá. Dù rằng mẹ không nói ra, nàng vẫn biết đây là sự thật.

Bỗng có tiếng Thảo Nhi nói vọng ra:

-Tiểu Vân phải không? Vào đây đi!

Bích Lâm phân vân một chút rồi bước vào trong, lạnh lùng bỏ lại Tiểu Vân phía sau.

Khi ba người đối mặt nhau, Thảo Nhi nhìn mẹ nói:

-Con xin lỗi mẹ, con muốn nói chuyện riêng với Tiểu Vân.

-Con không sao chứ, Thảo Nhi?

-Mẹ thấy đó, con vẫn khỏe mà.

-Thôi được, mẹ ra ngoài đây.

Mẹ thậm chí không nhìn Tiểu Vân lấy một lần. Cô gái chỉ cảm thấy đau nhói thôi chứ không hề trách mẹ, bởi vì mẹ là mẹ của Thảo Nhi, mẹ có quyền lo lắng, thương yêu và bênh vực cho con của mẹ.

Lúc này còn lại hai người, trong bầu không khí vắng lặng của căn phòng ngủ, trông Thảo Nhi có vẻ tiêu tụy khác thường. Tiểu Vân cảm thấy áy náy hơn nữa.

Nhi bỗng nói, giọng nàng vừa phải, không lạnh lùng xa cách, cũng không gằn gỏi:

-Tiểu Vân ngồi xuống đi.

Vân từ từ ngồi xuống, nhìn chị bằng khuâng:

-Chị Thảo Nhi! Chị em mình có thể nào đừng giận nữa, được không? Ba thấy chúng ta thế này, người rất đau lòng. Hơn nữa... mẹ cũng giận ba.

Nàng viết xong, chia tám bảng cho Thảo Nhi cầm lấy đọc, rồi mân mê nó trên tay, giọng Nhi sâu lắng:

-Tám bảng này đây tượng trưng cho sự bất hạnh của Tiểu Vân. Về một phương tiện nào đó, tôi là người may mắn hơn Vân.

Nàng dừng lại, không trả bảng cho Tiểu Vân. Im lặng một chút như để tìm cách diễn đạt, Nhi tiếp:

-Nhưng về tình cảm, tôi đã là người thất bại. Tôi không giấu là mình yêu Đình Khạ Vây thì Tiểu Vân, Tiểu Vân hãy cho tôi biết là Tiểu Vân có yêu Kha không?

Vân chìa tay muốn xin lại tám bảng, nhưng Thảo Nhi lắc đầu:

-Hãy trả lời tôi bằng cái gật đầu hay ngược lại, không cần phải diễn đạt dông dài làm gì.

Tiểu Vân bối rối nhìn Thảo Nhi, nàng có rất nhiều tâm sự sâu xa muốn thổ lộ. Nhưng ác thay, Thảo Nhi như đoán được và đã ép buộc nàng một cách tàn nhẫn.

Gật đầu ư? Dĩ nhiên là như thế, nhưng rồi sau đó nàng sẽ sống ra sao trong ngôi nhà này khi mà nàng đã công khai tranh giành tình yêu với Thảo Nhi

Phải chăng Nhi muốn nàng cứ mãi ân hận, ray rứt suốt đời?
Còn ngược lại thì Vân không nữa, nàng không thể nào nói rằng nàng chẳng yêu Đình Kha khi mà bây giờ Đình Kha đã thật sự quan trọng đối với nàng. Cha mẹ Oi! Con phải làm sao bây giờ? Thương đế ơi! Ngài sao nỡ cướp đi giọng nói của con? Bất giác, nước mắt ứa ra rồi đổ dài trên má nàng, Tiểu Vân khóc không thành tiếng.

-Khó sử lắm, phải không Tiểu Vân? Và cả đau lòng nữa - Thảo Nhi cười buồn - Thôi đi, không cần nói tôi cũng biết lòng Vân như thế nào rồi. Chẳng qua tôi chỉ muốn Vân hiểu, mất Đình Kha, tôi cũng đau lòng như Vân vậy. Dù sao tôi cũng chúc hai người hạnh phúc.

-Chị Thảo Nhi! Em rút lui... - Vân dùng cử chỉ nói với Thảo Nhi.

- Đình Kha đã nói rằng anh yêu Tiểu Vân vì tất cả những gì Vân có, vì tình cảm hai người hòa hợp với nhau. Còn tôi, tôi không được như Vân thì dù có gượng ép cũng không có kết quả gì. Bây giờ tôi ý thức được, tình yêu không thể nào gượng ép. Tôi không còn trách Tiểu Vân cũng như Đình Kha Hai người hãy yên tâm mà yêu nhau, mà hưởng hạnh phúc.

Tiểu Vân xúc động nhìn người chị nuôi. Đúng như lời Kha nói, khi đã ý thức được chân lý, Thảo Nhi không còn trách móc nữa. Nhưng bây giờ nhìn Thảo Nhi ủ rũ, Tiểu Vân thật lòng không nỡ.

Thảo Nhi nói tiếp:

-Cha tôi thật lòng yêu thương Tiểu Vân, Vân cũng đừng cho là mẹ không thương Vân. Thật ra người chỉ vì quá lo lắng cho tôi mà thôi, Vân đừng có trách mẹ.

-Em không bao giờ nghĩ như thế.

-Vậy thì sau này Tiểu Vân cần phải lo lắng cho hai người như là cha mẹ ruột của mình vậy, có được không?

Vân gật đầu. Trong phút chốc, nàng không nhận ra giọng nói khác lạ của Thảo Nhi Giọng Nhi trầm buồn:

-Chúng ta không còn gì để nói nữa, Vân xuống nhà đi.

-Chị xuống dùng cơm với em và ba.

-Tôi và mẹ sẽ xuống sau.

oooooOOOooooooo

Lát sau Đình Kha cũng tới, chàng cùng ngồi vào bàn ăn cơm với gia đình. Tiểu Vân nhìn Thảo Nhi ngạc nhiên. Mới đó mà Nhi đã thay đổi hoàn toàn. Nàng bây giờ trông bình lặng như chưa hề có chuyện đau buồn xảy ra. Nhi nhìn mọi người ăn, cười nói chuyện huyên thuyên:

-Anh Kha! Anh nhớ lại xem, mới đó mà anh đã trở thành người thân thiết trong gia đình này.

-Cũng là nhờ em tất cả. Mà này! Em đã thật sự khỏi bệnh chưa đấy?

-Anh xem, em có vẻ gì là bệnh tật không? - Rồi nàng quay sang Tiểu Vân -

Người có bệnh là Tiểu Vân đó. Cô ta ăn như là mèo vậy. Sau này anh cần phải chăm sóc cho Tiểu Vân nhiều hơn mới được đó.

-Em yên tâm đi, chỉ sợ Tiểu Vân không cho anh săn sóc mà thôi.

- Điều đó thì em có thể bảo đảm giùm anh.

-Thế thì anh yên tâm.

Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm. Vậy là sóng gió đã qua đi, coi như không còn có chuyện gì đáng lo nữa.

Ăn cơm xong, bỗng Đình Kha lên tiếng:

-Cháu xin phép hai bác cho cháu và Tiểu Vân ra phố một chút.

Tiểu Vân lo lắng nhìn Thảo Nhi rồi nhìn mẹ. Chỉ có mẹ là biểu lộ sự phản kháng. Còn Thảo Nhi vẫn vui cười bình thường. Vân trách thầm: "Sao mà anh liều lĩnh quá vậy Khả"

- Được mà - Ba nói - Có điều Tiểu Vân nó ít khi ra ngoài, cháu cần phải để ý cho nó một chút.

Thảo Nhi cũng chen vào, Tiểu Vân không ngờ là Thảo Nhi bình tĩnh đến thế:

-Chỉ cần anh đưa Tiểu Vân trở về an toàn là được rồi.

Kha mỉm cười nhìn Vân, giọng chàng thân mật một cách cố ý:

-Chúng mình đi em.

Vân băng khuâng nhìn gương mặt mẹ kém vui. Có tiếng cha động viên:

-Mau sửa soạn đi con, đừng để anh Kha chờ lâu.

Tiểu Vân không còn cách nào hơn là làm theo lời bà Lát sau, nàng đã đi cạnh Đình Kha Lăn đầu tiên Tiểu Vân đi với bạn trai, hồi hộp và lo âu đến lạ.

Còn lại ba người, bà Bích Lâm nhìn Thảo Nhi băng khuâng:

-Thảo Nhi à! Con...

Nhi biết mẹ muốn nói gì rồi, nàng không đợi mẹ nói hết:

-Con không muốn làm người thứ ba nữa, mẹ à.

Nói rồi nàng đứng lên trở về phòng riêng. Bách Tùng nhì sang vợ, ông muốn làm lành:

-Em thấy đó, cuối cùng rồi mọi chuyện cũng em đẹp.

Bích Lâm liếc chồng thật dài:

-Anh tưởng như thế là Thảo Nhi nó hết buồn rồi sao? - Bà đứng lên, bỏ lại câu trách móc - Anh đúng là người cha vô trách nhiệm.

-Bích Lâm...

Thiếu phụ không thềm ngoảnh lại. Lát sau, bà đứng trước cửa phòng con gái:

-Thảo Nhi! Mở cửa cho mẹ đi con.

Bà nghe giọng con dường như có nước mắt:

-Xin lỗi mẹ, con muốn đi ngủ đây.

Bà mẹ thờ dài, bước chân buồn bã đi xa dần. Bên trong, Thảo Nhi úp mặt vào gối khóc nghẹn ngào.

- Mẹ Ôi! Xin hãy tha thứ cho con.

Kha tới đây bằng Honda Trước khi chở nhau đi. Kha dặn :

- Em khoan hãy nói gì, trước khi anh đưa em đến nơi này.

Tiểu Vân ngoan ngoãn làm theo. Cho đến bây giờ này vẫn chưa tin là tình yêu đến với nàng dễ dàng như vậy..

Tiểu Vân không biết Kha đưa nàng đi đâu, nàng cũng không thắc mắc làm gì, bởi vì nàng tin tưởng tuyệt đối vào người con trai đang cách nàng trong gang tấc.

Nơi Kha đưa nàng đến là một vườn nhãn rộng ngút ngàn . Những cây nhãn xum xuê, cành lá phủ đầy bông trắng thơm ngát Kha nói :

- Em nhìn xem, có đẹp không ?

Tiểu Vân mỉm cười gật đầu . Kha nắm tay đưa nàng lên lối qua những gốc nhãn thơm lừng . Cuối cùng, họ dừng trước một ao sen có cả một tòa thủy đình được làm bằng loại trúc xanh óng ả.

Kha dìu người đi qua cầu trúc rồi nhẹ nhàng đặt nàng ngồi trên chiếc ghế cũng làm bằng trúc . Chàng khoát tay một vòng rồi nói :

- Anh phải suy nghĩ rất lâu mới tìm được chỗ này để đưa em đến chơi lần đầu . Chỉ có khung cảnh êm đềm, mơ mộng này mới hợp với em, có phải không ?

Tiểu Vân xúc động nhìn Kha, chàng chu đáo quá, chẳng trách gì Thảo Nhi mới gặp là đã yêu rồi và ngay cả nàng cũng vậy . Ý nghĩ ấy làm Vân đỏ mặt, may là Đình Kha không nhìn thấy . Chàng mãi nói :

- Vườn nhãn này là của bạn anh lúc còn đi học . Bốn năm nay nó lui về đây chăm sóc vườn tược . Sống bằng nghề này nhàn tản, lãng cư như một kỳ nhân mai danh ẩn tích . Em có thích cuộc sống thanh tịnh thế này không, Tiểu Vân ?

Nàng gật đầu :

- Vâng, em thích.

- Vậy thì sau này anh cố dựng cho em một khu vườn y hệt như thế này .

Nhưng... -Kha cúi gần mặt nàng nói nhỏ -Với điều kiện em phải làm vợ anh.

Vân đỏ mặt đẩy chàng ra xạ Đình Kha phớt tỉnh nói tiếp :

- Tôi tôi chúng ta sẽ cùng ra đây ngắm trăng lên. Em thì đàn cho anh nghe.

Còn anh, anh sẽ kể cho lũ trẻ nghe ngày xưa cha chúng nó làm sao mà thương được mẹ để bây giờ có mặt chúng trên đời này.

Kha bỗng thấy người yêu ngồi lặng lẽ với đôi mắt đẹp u buồn . Chàng bồn chồn hỏi :

- Em sao vậy Tiểu Vân ? Không vui à ?

Nàng lắc đầu, Kha lo âu hỏi tiếp :

- Thế thì tại sao em không trò chuyện với anh ?

Những dòng chữ run rẩy hiện lên bảng đen :

- Lũ trẻ sẽ hỏi tại sao mẹ chúng không biết nói chuyện ? Tại sao...

Kha khoát tay ngăn lại :

- Anh sẽ đáp rằng, bởi vì mẹ các con là một người đàn bà có quá nhiều ưu điểm . Nếu như mẹ mà nói được thì ba không có dám đèo bồng để mà đeo đuổi mẹ các con đâu.

Tiểu Vân xúc động nhìn Kha Chàng bao giờ cũng biết xoa dịu nỗi buồn trong lòng nàng bằng những lời lẽ chân tình nhất :

- Em lại sắp khóc nữa rồi, phải không ? Anh cầm em đấy, nếu như em có cho là anh độc đoán cũng được.

Nhưng nàng vẫn khóc, những giọt lệ vương vãi trên mị Kha vờ giận :

- Đấy ! Em có nghe lời anh đâu.

- Em làm sao mà không khóc được chứ ? Đình Kha ! Chẳng lẽ anh không hề nghĩ đến khuyết tật của em sao ?

Kha nghiêm trang :

- Thế anh phải làm sao cho em tin là anh thật lòng đây ? Được rồi, anh xin thề.

Tiểu Vân vội nắm tay chàng ghì lại :

- Thôi được rồi, em tin.

Kha tươi cười :

- Vậy thì cho anh hôn một cái.

Chàng nói là làm thật . Gương mặt Tiểu Vân đỏ bừng e ấp, nét ngượng ngùng ngây thơ trông thật đáng yêu làm sao. Kha tham lam hôn nàng thật lâu, thật dài . Nụ hôn đầu đời tê dại, sâu lắng, len lỏi vào tận từng tế bào làm Tiểu Vân run rẩy . Lúc môi họ rời nhau, Vân chúi đầu vào vai Kha rung rức khóc làm cho chàng trai lo âu :

- Sao vậy, em không hài lòng sao Tiểu Vân ?

- Không phải, em đang nghĩ đến cha mẹ ruột của mình

- Em nghĩ gì, nói cho anh nghe đi ?

- Ngày xưa cũng như anh, cha từng nói em là áng mây nhỏ của người . Sở dĩ ba mẹ bỏ em lại trên đời này là vì hai người mong mỗi áng mây Tiểu Vân sẽ được bay cao, bay xa như bao vầng mây khác . Em đang tự hỏi, không hiểu bây giờ hai người có biết để mà vui mừng cho em không ?

- Anh nghĩ rằng có, bởi vì cha mẹ chắc không bao giờ quên đứa con cưng của họ đâu.

- Chỉ tội cho cha mẹ nuôi. Hai người nhận em chẳng những không có lợi ích gì mà còn chuốc thêm phiền phức.

- Sao em lại nghĩ vậy ? Nhất là ba đó, nếu người mà như em nghĩ thì ba đâu còn là người cha vĩ đại nữa.

- Con chị Thảo Nhi và mẹ . Hai người chắc chắn là sẽ trách móc em.

- Thảo Nhi bây giờ không còn vị kỷ, nhỏ nhen như ngày xưa nữa . Còn mẹ, mẹ chỉ buồn khi con của mẹ không vui mà thôi.

- Như mà...

- Tiểu Vân ơi ! Em chẳng cần phải nghĩ đến mình nữa chứ . Hơn nữa, trong chuyện này, em không phải là người chủ động, mà là anh đây này . Tại vì anh để ý thương em chứ nào phải do em quyến rũ anh đâu, có phải không ?

- Nhưng em vẫn cảm thấy băn khoăn, mặc cảm như là mình có lỗi với mẹ và chị Thảo Nhi vậy.

- Đó chính là phẩm chất đáng yêu, đáng quý của em. Thôi nào, bây giờ không phải là lúc chúng ta nghĩ đến những chuyện không vui ấy . Để anh thôi kèn cho em nghe nhé.

Tiếng nhạc vang lên giữa cảnh trời mơ mộng . Tiểu Vân khép nhẹ vành mi, tận hưởng những giờ phút êm đềm hạnh phúc nhất của tám năm dài sống cảnh cô cút, trong vòng tay dù rằng rất yêu thương của ba mẹ nuôi, không làm sao mà so sánh được với tình mẫu tử.

Đình Kha đến với nàng trong giây phút này, trong hoàn cảnh mà Tiểu Vân suốt đời không thể nào quên được . Tình cảm rộng lượng, vị tha, cao quý của chàng chẳng những khiến Tiểu Vân mang nặng ân tình mà còn khiến nàng say mê đắm đuối . Đình Kha ơi ! Em yêu anh. Tiểu Vân nguyện suốt đời lo lắng cho anh, săn sóc anh dù cho bất cứ hoàn cảnh nào xảy ra cũng mặc

Sau đó, nàng đã nhận lễ cầu hôn của Đình Kha mà không cần phải ngần ngại gì nữa

ÂN TÌNH

Chương 12

Họ bước vào nhà với gương mặt tươi vui hạnh phúc nhất . Nhưng ngay lập tức , khung cảnh trước mắt làm tắt nụ cười trên môi của Tiểu Vân . Nàng nhìn thấy mẹ đang ngồi ôm mặt khóc . Còn ba đang đổ dành khuyên nhủ . Ba nhìn thấy họ trước , bỗng người khoác tay bảo Tiểu Vân lánh mặt. Vân còn đang ngơ ngác thì mẹ đã nhìn thấy nàng , giọng nói của bà làm nàng lo lắng :

- Tiểu Vân con hãy vào phòng với mẹ , mẹ có chuyện muốn nói.

Ông Bách Tùng ngăn lại :

- Kìa Bích Lâm ! Nào phải lỗi của Tiểu Vân đâu em.

Mẹ quát mắt nhìn ba . Lần đầu tiên Tiểu Vân nghe mẹ nói chuyện với ba bằng giọng dữ dội :

- Cho đến giờ này anh vẫn còn chưa nhận lỗi làm nữa ư ! Có phải Thảo Nhi chỉ mới bỏ nhà đi thôi nên anh cho là chưa có gì nghiêm trọng.

- Thảo Nhi bỏ nhà đi !

Tiểu Vân sững sờ đón nhận cái tin kém vui này . Bất giác nàng và Đình Kha cùng nhìn nhìn nhau , cùng biểu lộ sự lo lắng trong lòng họ . Bất giác mẹ quát mắt nhìn Tiểu Vân , tia mắt không còn chứa đựng sự yêu thương như ngày nào nữa , giọng mẹ càng cay nghiệt :

- Tiểu Vân ! Bây giờ Thảo Nhi nó bỏ nhà đi rồi con hài lòng chưa ?

- Kìa em...

Cha cố ngăn lời mẹ lại . Người nhìn gương mặt tái xanh vì đau khổ của Tiểu Vân mà thương tội.

Đình Kha bước tới một bước :

- Thưa bác , sự thật chuyện này là như thế nào ạ ?

- Cháu còn hỏi nữa sao - Người đàn bà bật khóc vì đau xót cho con trong chuyện này - Cháu ít nhiều có trách nhiệm trong chuyện này . Thảo Nhi nó thương mến cháu như vậy , cháu nỡ đành lòng nào hắt hủi nó để nó đau khổ phải bỏ nhà ra đi . Thảo Nhi ơi ! Thảo Nhi , hãy trở về đây với mẹ đi.

Ông Bách Tùng đứng lên bước lại gần , đặt tay lên vai chàng :

- Cháu đừng trách bà ấy nhé , chỉ vì quá thương con mà thôi.

- Cháu hiểu . Nhưng mà Thảo Nhi...

- Nó bỏ đi rồi . - Bách Tùng thở dài - Con bé thật là nông nổi quá - Ông quay sang con nuôi - Còn Tiểu Vân con đừng có giận mẹ con nghe.

Mắt Tiểu Vân rướm lệ :

- Không thưa ba con chỉ cảm thấy ân hận mà thôi - Nàng bảo Đình Kha - Anh Kha , anh hãy tìm chị Thảo Nhi về cho mẹ đi anh . Đừng lo cho em , chỉ cần thấy mẹ vui là em hạnh phúc rồi.

Kha nhìn thẳng vào mắt Tiểu Vân :

- Anh sẽ đi tìm Thảo Nhi nhưng mà biểu anh đừng lo cho em thì không được

- Kha nói với ông Bách Tùng - Bác có ảnh của Thảo Nhi cho cháu xin vài tấm , cháu sẽ nhờ bạn bè tìm hộ.

- Có để bác đi lấy.

Nói rồi ông Tùng vội bỏ đi . Tiểu Vân nhìn Đình Kha buồn bã , mắt nàng như muốn nói rằng :

- Anh thấy chưa ? Sóng gió nào có qua đâu.

Bà Bích Lâm vẫn vừa khóc vừa gọi tên Thảo Nhi tha thiết . Tiểu Vân từ từ quỳ xuống bên mẹ . Ai ở trong hoàn cảnh này mới hiểu được khổ đau của một người không nói được . Giọng mẹ càng làm Vân đau xót hơn :

- Thảo Nhi ơi ! Sao mà con khờ dại quá vậy . Nhà này là của con , tại sao

con phải ra đi để người khác ở lại hưởng hạnh phúc.

Vân nhẹ nhàng nắm tay mẹ nhưng bà đã hắt ra :

- Các người đi đi ! Tôi không cần ai an ủi cả . Bách Tùng ! Bây giờ thì anh vừa lòng rồi chứ gì ? Tiểu Vân ! Cả cô nữa . Cô vui sướng lắm phải không ? Mẹ bỗng vùng dậy chỉ tay vào mặt Tiểu Vân hét - Nhưng cô đừng có tự mãn , Thảo Nhi mà có bề gì thì tôi sẽ không tha cho cô đâu.

Đến khi mẹ bỏ đi rồi thì Tiểu Vân bật khóc . Đình Kha bước tới ôm vai nàng vỗ về :

- Đừng buồn nữa em , mẹ chỉ vì quá thương xót cho con của mẹ mà thôi.

- Em làm sao mà không đau buồn cho được chứ . - Tiểu Vân khổ sở viết ý nghĩ của mình lên bảng đen - Đình Kha ơi ! Anh phải đi tìm chị Thảo Nhi về đây cho em , nếu không thì chẳng yên lòng đâu.

- Được mà . Yên tâm đi Tiểu Vân . Anh nhất định sẽ tìm Thảo Nhi về.

Bách Tùng từ trên lầu đi xuống trao cho Kha ba tấm ảnh của Thảo Nhi :

- Cháu ráng kiếm Thảo Nhi giùm bác . Về phần bác , bác sẽ cho người đi tìm ở nhà những người quen.

- Cháu sẽ cố gắng .Bây giờ cháu về nhưng còn Tiểu Vân...

- Cháu yên tâm , bác sẽ lo lắng cho nó.

Kha ân cần dặn dò :

- Tiểu Vân à ! Anh về nha , em đừng có lo , anh nhất định sẽ tìm được Thảo Nhi mà.

Ngay lập tức , Kha nhận ra vẻ mặt khác thường của mẹ . Bên cạnh mẹ là Nhã Trúc , cô gái gần đây thường xuyên tới lui và rất được lòng của bà Ngọc Phụng.

Mẹ nhìn Kha nghiêm khắc hỏi :

- Con vừa đi đâu về đó . Mẹ gọi điện đến công ty người ta nói là con vắng mặt.

- Thừa mẹ , con đi chơi với một người bạn.

- Là một cô gái câm.

- Là cô gái câm , có phải không ?

Kha sững sốt đến không nói được . Mẹ làm sao mà biết chứ ? Chàng bỗng nhìn sang Nhã Trúc và chợt hiểu ra khi nhìn thấy nụ cười thỏa mãn trên môi cô gái . Đình Kha có vẻ giận :

- Nhã Trúc ! Tại sao em lại xen vào chuyện riêng của anh ?

Cô gái bĩu môi , dài giọng :

- Ai mà xen vào chuyện của anh chứ ! Chỉ vì em tội nghiệp cho bác gái không khéo sẽ có một nàng dâu câm.

Kha giận dữ :

- Em không được xúc phạm đến Tiểu Vân !

Giọng mẹ bỗng vang lên lạnh lùng :

- Đình Kha ! Con còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

- Thừa mẹ - Kha cố tìm cách bênh vực cho Tiểu Vân . Chàng dự tính sẽ chuẩn bị thật kỹ trước khi đưa Vân đến gặp mẹ . Bây giờ hoàn cảnh thế này làm Kha bối rối quá . - Tiểu Vân có hoàn cảnh rất đáng thương... Không đợi chàng nói hết câu , bà Ngọc Phượng vội ngắt lời :

- Vậy thì con tội nghiệp nó hay thương nó ? Nói cho mẹ biết đi !

Nhã Trúc châm chọc :

- Anh Kha cao thượng lắm bác ạ !

Kha cảm tức nhìn Nhã Trúc nhơn nhơn tự đắc . Nhưng ánh mắt nghiêm khắc của mẹ làm chàng không dám nói gì khác.

Mẹ lại hỏi :

- Sao con còn chưa trả lời ?

- Thừa mẹ , con nghĩ con sẽ trả lời câu hỏi ấy khi mẹ đã gặp Tiểu Vân rồi.

- Ta không cần cũng không muốn gặp người căm . Bất kể là con yêu hay thương hại nó , ta dứt khoát không đồng ý.

Kha khỏ sở kêu lên :

- Mẹ à...

- Con đừng có nói nhiều vô ích . Ta không có thay đổi quyết định đâu . - Bà quay sang Nhã Trúc - Đây Nhã Trúc ! Con hãy đưa bác lên lầu nghỉ ngơi ! Ta nghĩ là không còn trông mong , nhờ vả gì đứa con này nữa rồi . Nếu con không chê ta thì ta mong là sau này con tới chơi thường xuyên.

Nhã Trúc cười đắc thắng :

- Thừa bác , vâng ạ ! Con lúc nào cũng muốn được gần gũi chăm sóc bác.

Kha nhìn theo dáng mẹ thở dài . Chàng biết tính mẹ rất dứt khoát và cố chấp , muốn thuyết phục mẹ không phải dễ . Càng nghĩ Kha càng giận Nhã Trúc vô cùng , không biết cô tìm đâu ra tin tức này.

Buổi tối mẹ gọi Kha vào phòng , giọng mẹ làm Kha bất ngờ :

- Sợi dây chuyền của ba cho con đâu rồi ?

Kha lúng túng :

- Mẹ hỏi làm gì ạ ?

Bà Ngọc Phượng đầu thế nào ngờ Đình Kha đã tặng cho người yêu rồi.

- Mẹ muốn con đem tặng nó cho Nhã Trúc , muốn con cưới nó làm vợ.

- Mẹ à... - Kha khỏ sở nói - Nhã Trúc không có hợp với con đâu . Hơn nữa , cô ấy đâu phải là mẫu người hiền dịu , đảm đang như ý thích của mẹ.

- Chỉ tại vì con đi suốt ngày nên không co biết . Mấy lúc gần đây , Nhã Trúc thường tới nhà trò chuyện , săn sóc cho mẹ . Nó không phải là đứa con gái tốt thì còn ai nữa ?

- Đó là cô ta muốn lấy lòng mẹ đấy, mẹ ạ.

- Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, nó cũng hơn hẳn đứa con gái căm, đúng

không ?

Kha thấy tội nghiệp cho Tiểu Vân. Người ta lúc nào cũng đem khuyết tật nài ra làm trò đùa, giễu cợt, mỉa mai. Kha bỗng muốn làm một cái gì đó cho người yêu. Chàng quyết định nói tất cả, dù rằng tất cả sẽ rất khó khăn. Kha giải thích với mẹ:

- Thừa mẹ, không phải con muốn cãi ý mẹ, chỉ là con muốn cưới người con yêu thôi, dù rằng đó là một cô gái câm. Xin lỗi mẹ, con đã mạo phép đem sợi dây chuyền của ba cho làm vật đính hôn với Tiểu Vân rồi.

Kha thấy mắt mẹ long lên giận dữ. Mẹ giận đến độ không nói được lời nào. Thái độ của mẹ càng làm Kha thêm lo âu. Cuối cùng rồi mẹ cũng nói, giọng khô và cứng:

- Con mau đi lấy nó đem về cho ta.

- Mẹ à...

- Đừng có nhiều lời, bằng không thì đừng trách ta.

Kha nài nỉ:

- Xin mẹ đừng có ép buộc lương duyên của con. Con xin mẹ cho con tự quyền quyết định.

Còn tiếp... Mẹ quay mặt vào trong, lạnh lùng:

- Ta muốn trưa ngày mai con phải đem sợi dây chuyền về đây cho ta. Bây giờ thì ra ngoài đi.

Kha biết không thể nào thuyết phục được mẹ, sau khi từ chối không cho chàng chăm sóc như mọi khi. Trước mắt chàng và Tiểu Vân phải trải qua nhiều chông gai. Đầu tiên là việc của Thảo Nhi chưa giải quyết xong, bây giờ lại thêm chuyện mẹ biết sự thật. Kha cả thất bối rối vô cùng.

Tiểu Vân, dường như số phận nàng sinh ra là để gánh chịu nghịch cảnh.

Nghĩ tới đó, Kha càng thấy yêu nàng hơn.

Bà Bích Lâm tung chăn ngồi dậy, thét lớn:

- Thảo Nhi... Thảo Nhi...

Nhưng trước mắt bà là bức tường màu xanh lạnh lùng, bởi con gái bà chỉ trở về với bà trong cơn mê. Bà ôm mặt khóc nghẹn ngào:

- Thảo Nhi, con nữ lòng nào bỏ mẹ chứ hả ?

Lát sau Tiểu Vân bước vào phòng với tô cháo còn nóng được đặt trên khay đồng. Nàng ái ngại nhìn mẹ đau buồn vì nhớ thương con. Hình ảnh ấy làm Tiểu Vân như thấy mình là người có lỗi.

Nàng bước tới lay vai mẹ, khẩn thiết van xin:

- Xin mẹ đừng khóc nữa. Mẹ hãy cố ăn một chút gì đó. Nhìn mẹ vật con đau buồn lắm.

Bà thẳng tay hất mạnh chén cháo nóng lên chân nàng đau đớn. Tiểu Vân nén đau, u buồn nhìn mẹ. Bà nghiêng rằng, nói không ra hơi:

- Ra ngoài, ra ngoài. Ta không cần người lo, chẳng phải chính người đã làm

cho con ta bỏ nhà ra đi hay sao ?

Tiểu Vân mím môi nhìn mẹ, bao nhiêu ý nghĩ tốt đẹp chôn kín sau làn môi khép chặt của nàng.

"Mẹ Oi, con nào có muốn như vậy đâu".

Bà tiếp tục xỉ vả:

- Người quả thật vong ân bội nghĩa . Nếu không có người mẹ đau khổ này, người đã ra sao rồi . Chẳng lẽ người không biết hay sao mà lại đem oán trả ân thế này ?

Bà càng nói cay độc hơn:

- Ta ân hận vì ngày xưa đã cống rấn vào nhà . Tiểu Vân, ta nghĩ người không nên ở đây nữa . Gia đình này không chứa thứ vong ân bội nghĩa như mi đâu.

Tiểu Vân không còn chịu đựng được nữa, ôm mặt khóc . Bà day nghiêng :

- Người khóc à ? Đừng có giả mù sa mưa nữa.

Tiểu Vân vội lao ra khỏi phòng với cơn đau đớn chấp chứa trong lòng .

Nàng va ngay vào Đình Kha lúc đó cũng vừa theo chân chị Hai bước vào phòng . Hai mắt nàng mờ lệ, trông nàng yếu đuối vô cùng . Kha ghì người yêu vào lòng:

- Đừng khóc nữa . Có chuyện gì kể anh nghe đi.

Đôi vai Tiểu Vân run run, nước mắt thấm ướt cả một vùng ngực áo chàng .

Kha xúc động:

- Tội nghiệp cho em quá.

Chàng nghĩ tới mệnh lệnh của mẹ . Lúc này mà nói ra chuyện này chắc Vân không đủ sức chịu đựng . Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Kha cũng không bao giờ hành động như thế . Nhiệm vụ của nàng là che chở và an ủi nàng:

- Nín đi em . Khóc không giải quyết được vấn đề gì đâu.

- Chứ anh bảo em phải làm gì bây giờ ? - Tiểu Vân hỏi Kha bằng ánh mắt của mình.

Kha đọc điều ấy trong mắt nàng . Chàng hỏi lại :

- Có phải mẹ mắng em không ?

Cô gật đầu.

- Thế em có trách mẹ không ?

- Không, em chỉ tủi thân thôi.

- Phải . Bởi vì mẹ nuôi của em không phải là người hẹp hòi . Mẹ trách em bởi vì xót cho đứa con ruột mà thôi . Trong lúc này đây, em cần phải chăm sóc cho mẹ nhiều hơn . Có như vậy mẹ mới thấy nét na, đức hạnh của em . Lúc đó người sẽ thay đổi thái độ.

Tiểu Vân nhìn Kha cảm phục . Nàng viết:

- Em sẽ nghe lời anh . Nhưng mà anh này, anh phải tìm chị Thảo Nhi về nha.

- Anh có nhờ người đi tìm rồi . Em đừng có lo lắng.

Tiểu Vân bỗng hỏi:

- Nếu như chị Nhi không chịu về, hoặc giả chị ấy ra điều kiện thì sao ?
- Điều kiện ? Nhưng mà điều kiện nào hả em ?

Tiểu Vân bỗng đỏ mặt . Đình Kha hỏi dồn :

- Sao, em nói đi chứ ?
- Nếu như chị ấy đòi phải có anh thì sao chứ ?
- Em sợ hả ?

Tiểu Vân ngượng đỏ mặt . Nàng ngáy Nga thật dài . Kha bật cười:

- Anh hỏi vô duyên lắm phải không ? Nhưng Tiểu Vân nè, trước mắt chúng ta còn rất nhiều khó khăn phải trải qua . Dù trở ngại nào đi chăng nữa, anh quyết không để mất em đâu . Trọn cuộc đời này, anh phải lo lắng, chăm sóc cho em.

Nàng ngả đầu lên vai Kha . Cảm thấy cuộc đời yên ổn hơn bao giờ hết . Kha ơi, em mãi yêu mình anh mà thôi.

Bên tai nàng, Đình Kha thì thầm:

- Sau này làm vợ anh rồi, em không phải lo lắng gì hết . Ước nguyện của anh bây giờ là tìm bác sĩ chạy chữa cho em khỏi bệnh.

Nàng bỗng thoát khỏi tay Kha:

- Điều ấy thật sự quan trọng đối với anh à ?
- Em làm sao vậy, Tiểu Vân ?
- Không, anh trả lời em đi.
- Dĩ nhiên là anh muốn em khỏi bệnh.
- Còn ngược lại, nếu em không bao giờ hết bệnh thì sao ? Lúc đó...

Kha ngăn người yêu lại :

- Thôi, anh hiểu ý em rồi . Anh muốn chữa bệnh cho em là vì em nhiều hơn . Với lại anh cũng muốn nghe được tiếng nói của em . Anh muốn cưới em ngay lúc này, quyết định của anh ngay từ lúc em chưa nói được mà phải không ?

Lúc này Tiểu Vân càng cảm mến con người chàng hơn.

Ông Bách Tùng và Tiểu Vân ngồi bên mâm cơm chờ đợi . Chị Hai đi vào nói với ông :

- Thưa ông, bà chủ không chịu xuống dùng cơm.

Ông thở dài :

- Thôi được, cảm ơn cô.

Chị Hai bước ra khỏi phòng . Ông nhìn sang đứa con gái nuôi đang cuối đầu với mặt cảm tội lỗi . Ông hiểu tâm trạng của Tiểu Vân lúc này, nên nói :

- Không phải lỗi con đâu, Tiểu Vân.

Nàng lắc đầu thống khổ . Ông nói tiếp :

- Ba đã xem con như con ruột, nhưng có bao giờ con xem ba như ba đẻ của con đâu.

Tiểu Vân ngẩng nhìn ba . Nàng ước gì có thể gọi được tiếng ba, ngả vào lòng người với những vuốt ve, chiều chuộng, nhưng chỉ là mơ ước mà thôi . Ba chỉ có thể ôm nàng vào lòng, nhưng tiếng gọi ba thì Tiểu Vân không thể nào, suốt đời nàng không thể nào gọi được nữa rồi.

Bách Tùng đặt một tay lên vai con:

- Thôi nào, con không cần nhìn ta bằng đôi mắt biết ơn như thế nữa . Bây giờ, cha con ta lên thăm mẹ xem sao.

Lát sau, hai cha con cùng bước vào phòng riêng của Bích Lâm. Trước mắt họ, người mẹ tội nghiệp nằm rũ rượi trên giường, mắt dán chặt vào khung ảnh của con gái đang cầm trên tay.

Bách Tùng nhẹ nhàng ngồi xuống bên vợ, một tay ông đặt lên vai bà:

- Bích Lâm...

Thiếu phụ nhìn lên, đôi mắt bỗng mờ lệ, giọng nói nghẹn ngào:

- Anh Tùng! Thảo Nhi nó bỏ em đi luôn rồi, anh ơi.

- Bình tĩnh đi em, Thảo Nhi nó chỉ rong chơi đâu đó vài hôm rồi sẽ trở về nhà.

- Anh gạt em. Đến hôm nay đã năm ngày rồi . Năm ngày qua, không biết nó làm sao mà sống khi không có ba có mẹ bên cạnh ? Em thật sự lo cho con quá, anh ơi.

- Anh đã cho người đi tìm rồi, có tin tức gì, họ sẽ báo cho chúng ta biết.

Tiểu Vân từ từ bước tới với tấm bảng của mình trên tay, những dòng chữ nàng đã viết sẵn:

- Mẹ! Chị Thảo Nhi chắc chắn sẽ về, nhưng mà mẹ cần phải giữ gìn sức khỏe để đón chị của con chứ . Bây giờ mẹ xuống ăn cơm với ba và con nha.

Bách Tùng phụ họa:

- Phải đó, em cứ nhìn ăn thế này, không khéo lại ngã bệnh bây giờ.

- Em không muốn ăn. - Rồi bà liếc xéo Tiểu Vân - Con của mình giờ nay không biết sống chết ra sao? Còn con của người ta thì ăn sung mặc sướng trong nhà này.

Tiểu Vân nghe lòng chết lặng . Trời ơi! Lời lẽ của mẹ sao mà cay độc quá!

Mẹ Oi! Mẹ thật sự hết thương con như ngày xưa rồi sao mẹ ?

Bách Tùng không nổi trách vợ trong lúc này, nhưng ông thương cho Tiểu Vân quá đỗi . Tội nghiệp nó! Lúc nào cũng phải gánh chịu một nỗi bất hạnh . Ông đứng lên dìu Tiểu Vân ra ngoài, giọng nhỏ nhẹ:

- Đừng trách mẹ nghe con, chỉ vì Thảo Nhi nó làm cho mẹ con đau lòng quá đấy thôi. Bây giờ con xuống dùng cơm trước, mẹ con hãy để cho ba lo.

Vân lặng lẽ đi xuống cầu thang. Bách Tùng đứng nhìn theo con một lúc rồi quay trở vào với vợ . Ngồi xuống giường, ông nhẹ nhàng trách:

- Em làm cho Tiểu Vân nó đau khổ rồi đó, Bích Lâm.

Thiếu phụ vẫn không rời tấm ảnh của Thảo Nhi:

- Nó đau khổ ư? Thế sao anh không hiểu nỗi khổ của em lúc này... còn đau, còn khổ hơn gấp trăm ngàn lần như thế nữa.
- Anh hiểu, nhưng mà lỗi đâu phải Tiểu Vân gây ra.
- Anh còn bệnh vực cho nó nữa . Phải rồi, anh đâu có thương yêu gì mẹ con em. Chính anh đã giúp đỡ cho Tiểu Vân, làm Thảo Nhi phải mất Đình Kha.
- Nói cho cùng, em vẫn cố tình không hiểu là tình yêu có lý lẽ riêng của nó . Kha yêu là vì con tim cậu ta rung động trước Tiểu Vân và ngược lại, chứ nào phải Tiểu Vân dùng sắc đẹp của mình quyến rũ Kha đâu.
- Em không cần biết thế nào là lý lẽ, chỉ biết lo cho Thảo Nhi mà thôi. Nếu như anh không còn thương mẹ con em thì không cần phải bận tâm nữa . Để em tự mình đi tìm Thảo Nhi được rồi.

Thiếu phụ gượng ngồi dậy, nhưng vì mấy ngày qua không ăn, không uống và cả không ngủ vì thương nhớ con đã khiến bà kiệt sức . Bích Lâm té dãi trên nền gạch rồi ngất xỉu.

Bách Tùng hốt hoảng:

- Bích Lâm... Bích Lâm... Em làm sao vậy ?

Ông vội vàng bồng vợ chạy xuống cầu thang, gọi Tiểu Vân rồi hai cha con cùng đem Bích Lâm vào bệnh viện.

Trong cơn mê, người mẹ thấy con gái về với mình, một cánh tay bà vươn lên vẫy gọi:

- Thảo Nhi... Thảo Nhi... Lại đây với mẹ đi con!

Nhưng khi giật mình tỉnh giấc, trước mắt bà không phải là Thảo Nhi mà là Tiểu Vân, đứa con gái nuôi đang lo lắng nhìn bà trong cơn mê sảng . Một bàn tay con bé nắm lấy tay bà, đôi mắt ân cần như muốn hỏi:

- Mẹ tỉnh rồi ư? Mẹ thấy trong người như thế nào ?

Bất giác, thiếu phụ hỏi:

- Thảo Nhi nó về chưa?

Tiểu Vân lắc đầu, đôi mắt nàng thật buồn . Bích Lâm hỏi tiếp:

- Ta vào đây bao lâu rồi ?

Tiểu Vân viết vào bảng:

- Mẹ ngất xỉu một ngày, một đêm rồi . Ba và con lo cho mẹ quá.

Bất giác mẹ nhìn Tiểu Vân hỏi, giọng người yếu đuối:

- Tiểu Vân! Tại sao con không nhường Đình Kha cho Thảo Nhi chứ ? Chẳng lẽ con không hề tội nghiệp cho người mẹ đau khổ này chút nào sao?

Vân đau đớn nhìn mẹ, người mẹ cũng đang chịu đựng một sự đau khổ .

Nàng nhớ lại những ngày tháng đã qua, từ lúc nàng còn là đứa bé bất hạnh, ngất xỉu bên lề đường cho đến khi gặp được mẹ cha Từ ấy cho đến nay đã tám năm. Tám năm trôi qua, nàng sống trong tình thương bao la của ba và mẹ . Mẹ tuy rằng không dịu hiền, tha thiết, yêu thương và gần gũi như mẹ ruột, nhưng thử hỏi trên thế gian này, còn có người mẹ nào tốt hơn thế nữa ?

Không được . Tiểu Vân ơi! Mi không thể nào vì hạnh phúc cá nhân mà làm cho mẹ phải đau khổ.

Tiểu Vân cố nén nỗi đau của tình yêu vào lòng, nàng viết:

- Con xin hứa với mẹ, lần này tìm được chị Thảo Nhi về, con sẽ không bao giờ gặp mặt Đình Kha nữa.

Đôi mắt Bích Lâm rưng rờ:

- Thật hả ? Con nói thật, phải không Tiểu Vân?

Vân nghe như có trăm ngàn nỗi đau đến cùng một lúc:

- Vâng thưa mẹ, con nói thật.

- Vậy thì ta cảm ơn con, Tiểu Vân.

- Chỉ cần em vui và khỏe là con cảm thấy yên lòng rồi . Bây giờ mẹ ăn một chút gì nhả Đã mấy ngày rồi, mẹ không có ăn gì cả.

Bất giác Tiểu Vân nghĩ đến mẹ ruột . Giả như người còn sống, Vân đâu phải cô đơn thế này . Cha mẹ Ôi! Hai người đáng lẽ không nên để con ở lại trên thế gian này.

Kha vừa muốn lánh mặt thì mẹ đã gọi lại:

- Đình Kha! Con lại đây ta bảo.

Kha riu riu bước tới bên cạnh mẹ . Người đàn bà không nhìn con, hỏi với giọng lạnh lùng:

- Con đã đòi sợi dây chuyền ấy về chưa?

Kha cuối đầu:

- Xin lỗi mẹ, con... con không thể làm như thế được.

Bà Phượng quát mắt giận dữ:

- Bây giờ con dám cãi lời ta hay sao?

- Con không dám . Nhưng mà thưa mẹ, làm như vậy thì tội nghiệp cho Tiểu Vân lắm.

- Ta không cần biết con bé đó tội nghiệp như thế nào, chỉ muốn con dứt khoát với nó mà thôi.

Kha nghĩ tới Tiểu Vân, nàng mà biết được chuyện này chắc chắn là nàng sẽ đau khổ lắm . Bất giác, Kha quỳ bên gối mẹ, hình ảnh của chàng lúc này trông rất đáng thương, Kha cầu xin mẹ:

- Mẹ Ôi! Không phải là con dám cãi lời mẹ, nhưng con xin mẹ hãy vì thương con mà chấp nhận Tiểu Vân. Xin mẹ đừng ép buộc chúng con phải xa nhau.

Bà Phượng chợt thấy mềm lòng khi đứa con trai tài ba giờ đây yếu đuối cầu xin bà . Chẳng lẽ nó yêu con bé câm đến thế sao chứ ? Con bé đó chắc chắn là có gì lôi cuốn lắm . Nhưng dù có bao nhiêu ưu điểm cũng không thể nào bù đắp khiếm khuyết của nó được.

Không, bà không thể nào chấp nhận một đứa con gái câm đặt chân vào ngôi nhà này, trở thành người của dòng họ cao quý trong gia đình bà . Giọng

người mẹ rần rỏi:

- Con hãy đứng lên đi, đừng có cầu xin ta vô ích.

Kha nhìn mẹ đau khổ:

- Mẹ! Mẹ không thương con nữa sao?

- Cưới một đứa con gái câm như con mới chính là không thương con, là có tội với cả dòng họ này. Ta không bao giờ thay đổi quyết định đâu.

Kha biết là mẹ đã nhất quyết rồi, khó lòng mà lay chuyển được. Chàng từ từ đứng lên, buồn bã nói:

- Thôi được, nếu như thế thì thà rằng con không bao giờ cưới vợ.

- Con dám...

Và lần đầu tiên, vì tình yêu, Kha đã cứng cỏi chống lại mẹ:

- Mẹ có thể không cho con cưới Tiểu Vân, nhưng mẹ không thể ép buộc con với người con gái nào khác.

Nói rồi Kha bỏ đi vào phòng riêng. Bà Ngọc Phượng gọi theo:

- Đình Kha...

Nhưng con trai bà không hề quay lại, đứa con vốn rất ngoan, rất hiền của bà bây giờ chống đối lại bà. Tất cả chỉ vì con bé câm mà thôi. Hừ! Không biết con bé đó có bùa ngải gì mà lôi cuốn thẳng Kha dữ thế?

ÂN TÌNH

Chương 13

Đốt một nén hương cắm lên bàn thờ của chồng, thiếu phụ thì thầm trút bầu tâm sự:

- Đình Văn! Ở nơi nào đó, anh có thấy nỗi khổ của người mẹ như em lúc này không? Con chúng ta ngày một lớn khôn, nhưng nhiệm vụ làm mẹ của em không hề nhẹ nhàng đi mà ngược lại, nó càng lúc càng nặng nề hơn. Phải chỉ có anh bên cạnh, em đâu phải khổ sở thế này.

Càng nghĩ, bà Phượng càng thấy tức cho sự đại dốt của con. Hết người thương hay sao mà nó đi thương một con bé câm chứ? Không được, bà nhất định không bao giờ đồng ý để Kha làm chuyện đại dốt như vậy. Bây giờ chỉ còn cách cưới Nhã Trúc cho Kha là yên chuyện.

oOo

Kha vừa đến thăm bà Bích Lâm ở bệnh viện về thì được tin Thảo Nhị Một nhân viên của chàng bắt gặp cô gái ở vũ trường cùng với đám bạn của nàng. Kha lập tức đánh xe đến đó.

Chàng chen chân vào bầu không khí sôi động của sàn nhảy. Phải khó khăn

lắm, Kha mới nhận ra Thảo Nhi lúc này đang ngất ngưỡng với một chàng thanh niên trẻ tuổi trên sàn nhảy.

Thảo Nhi bận chiếc quần Jean bó sát, ngắn chỉ đến ngang đùi, áo thun cộc tay và cũng ngắn cùn cồn . Lúc Kha đến gần, chàng còn nghe cả mùi rượu và giọng lẽ nhè của Thảo Nhi theo tiếng nhạc . Không cần khách sáo, Kha gạt chàng trai trẻ sang một bên, rồi nắm tay Thảo Nhi lôi nhanh ra ngoài . Cô gái dường như vẫn chưa nhận ra Kha, nàng lẽ nhè, cự nự :

- Ê... ẹ. Anh làm gì mà nắm tay người ta lôi kéo thế này ?

Kha lắm bầm trong miệng :

- Làm gì à ? Hừ! Rồi cô sẽ biết tay tôi.

Chàng thanh niên lúc này chặn Kha lại :

- Khoan đã...

Kha trừng mắt, không đợi cậu ta nói hết câu:

- Tránh ra ! Cô này là em gái tôi, nếu cậu không muốn rắc rối thì rút xéo đi.

Sau đó . Kha lôi Thảo Nhi thẳng vào phòng vệ sinh. Cô say khướt đến độ không còn nhận ra Kha nữa . Kha nắm vai Thảo Nhi ấn vào la-va-bô rồi mở nước vốc lên mặt nàng, làm Thảo Nhi ho sặc sụa . Cô gái vùng khỏi tay Kha hét lớn :

- Anh làm cái gì vậy ? Ướt hết quần áo của người ta rồi.

- Làm cái gì ư ? Cô hãy mở mắt mà nhìn xem tôi là ai đây này.

Thảo Nhi có vẻ tỉnh táo, nàng ngẩng đầu, nhướn mắt nhìn Đình Khạ Chợt gương mặt Thảo Nhi tối sầm lại :

- Là anh ư ?

- Tôi cứ tưởng là cô không nhận ra tôi nữa chứ ?

Nhi nhăn mặt hỏi :

- Anh đến đây làm gì ?

- Hừ ! Làm gì à ? Không phải tôi đến tìm cô, chắc là để nhảy nhót quá.

Thảo Nhi khoát tay, cử chỉ phớt đời :

- Anh tìm tôi để làm gì chứ ? Khuyến tôi về nhà à ? Đừng có mong.

Kha nắm tay Thảo Nhi lôi đi. Nhi thét :

- Anh không được quyền thô bạo với tôi nha !

Chàng trai vẫn không buông ra, cho đến khi họ đứng trước chiếc gương lớn trong phòng vệ sinh, Kha ấn Thảo Nhi dừng lại và buộc nàng nhìn vào gương.

- Con nhìn xem, thử nhìn xem cô giống ai ? Một đứa con gái giang hồ hay là cô sinh viên Thảo Nhi của ngày nào ?

Bất giác Thảo Nhi nhìn sững mình trong gương. Một gương mặt hốc hác với mái tóc dài rũ rượi . Tất cả phơi bày một sự thật phũ phàng là Thảo Nhi đang chán đời, chán đến buông thả, đến không còn thiết sống nữa . Nàng ôm mặt, nghe lòng mình đau đớn rã rời . Giọng nàng lạnh lùng :

- Anh không cần quan tâm đến tôi.
- Không phải tôi mà là ba mẹ cô.
- Ba tôi ư ? Người đâu có thương tôi - Nhi bật cười chua xót - Còn mẹ, mẹ cũng có đứa con gái nuôi của mẹ rồi . Tất cả mọi người, ai cũng cho là tôi may mắn, vậy thì bây giờ tôi muốn sống gian khổ, buông thả để người ta thấy rằng, đời tôi không chỉ có may mắn mà thôi.

Trong Thảo Nhi lúc này yếu đuối và thật đau thương. Kha biết Nhi nay ra nông nổi này là vì chàng, dù Kha không cố tình nhưng ít ra chàng thấy mình cũng có một phần trách nhiệm . Giọng Kha dịu lại :

- Em có biết là ba mẹ bây giờ đau lòng lắm không ? Mẹ em đã phải đi nằm bệnh viện rồi đó.
- Sao ? - Thảo Nhi lo âu - Mẹ tôi bệnh à ?
- Phải, mẹ đã ngã bệnh rồi . Thảo Nhi! Em hãy về thăm mẹ đi. Em có biết từ này em đi, mẹ không hề ăn uống gì không ? Em mà về trễ vài hôm nữa, không khéo mẹ bỏ em mà đi đó.

Mẹ Ơi ! Con thật là bất hiếu - Trong thâm tâm Thảo Nhi kêu lên như vậy . Trước mặt Đình Kha, nàng cố tỏ ra cứng cỏi . Thế nhưng nước mắt cứ chực ứa ra trên mi nàng.

Kha giục :

- Thôi nào, em đi thay đổi rồi cùng anh về thăm mẹ . Đừng có để mẹ phải chờ đợi thêm nữa

Thảo Nhi ngoan ngoãn theo chân Đình Kha ra ngoài . Đi cạnh Kha, dáng vẻ đường hoàng chững chạc của chàng càng làm Nhi thấy mình hư hỏng nhiều hơn. Thảo Nhi ơi ! Mi hư hèn thế này thì làm sao người ta yêu mi cho được ?

Họ gặp Tiểu Vân từ trong phòng bệnh bước ra. Kha nhận ra gương mặt Tiểu Vân có cái gì đó không được bình thường khi nhìn thấy Thảo Nhi Cả Nhi cũng vậy, họ không được tự nhiên khi nhìn nhau.

Tiểu Vân cố mỉm cười, nàng nói bằng cử chỉ :

- Chị về thì tốt rồi, mẹ rất mong chị.
- Mẹ tôi thế nào rồi, Tiểu Vân ?

Nhi hỏi, giọng không mấy thân thiện . Tiểu Vân ra dấu :

- Mẹ Ở trong phòng, chị vào thăm mẹ đi. Có chị Ở đây rồi, em xin phép về nhà.

Xong, Tiểu Vân lặng lẽ bỏ đi, nàng không nhìn Kha Đình Kha vội nói với Thảo Nhi :

- Em vào thăm mẹ đi, anh có chuyện muốn nói với Tiểu Vân.

Chàng trai vội vã đuổi theo Tiểu Vân, để lại một mình Thảo Nhi đứng lặng nhìn theo, lòng cảm thấy tủi buồn vô hạn.

- Tiểu Vân... Tiểu Vân...

Nghe tiếng Đình Kha gọi tên mình, nhưng Tiểu Vân càng lúc càng bước nhanh hơn. Cho đến khi Kha đuổi kịp, chàng thở hào hển :

- Em làm gì mà đi nhanh dữ vậy ?

Tiểu Vân vẫn như không nghe thấy gì, bước chân mỗi lúc nhanh hơn. Kha gọi :

- Tiểu Vân !

Kha nắm tay nàng ghì lại :

- Em làm sao vậy ?

Bất giác, chàng thấy gương mặt người yêu, những giọt nước mắt long lanh làm Kha rung động :

- Sao vậy Tiểu Vân ? - Chàng nhẹ nhàng hỏi - Làm sao em lại khóc ? Có phải là anh đã làm gì cho em buồn không, hả áng mây nhỏ của anh ?

Giọng Kha càng làm Tiểu Vân xúc động hơn. Nước mắt tuôn nhanh, đổ dài trên má . Kha ơi !

Nàng âm thầm nghĩ - Anh không có làm gì cho em buồn đâu, nhưng có lẽ những ngày tháng vui vẻ của chúng ta không còn nữa.

Kha vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra cho người yêu, chàng nói :

- Nếu anh đã làm gì không phải thì cho anh xin lỗi em, có được không hả Tiểu Vân ?

Nàng xua tay, chỉ vào môi mình :

- Em muốn nói chuyện với anh ư ?

Vân gật đầu . Kha hỏi tiếp :

- Chuyện gì vậy ? Có quan trọng lắm không em ?

- Rồi anh sẽ biết . Bây giờ mình đi tìm chỗ nào đó để nói chuyện.

- Anh đưa em tới chỗ lân trước mình đi nha ? Vườn nhãn đó, nhãn bây giờ đã kết trái rồi.

Thật vậy, những bông nhãn hôm nào giờ đã kết thành trái . Đi bên cạnh nhau, Kha bỗng nói :

- Chuyện tình của chúng ta rồi sẽ có lúc kết hành quả như những trái nhãn này . Lúc đó, em sẽ là vợ của anh rồi.

Giọng nói của Kha càng làm Tiểu Vân đau lòng hơn. Kha ơi ! Sẽ không bao giờ có ngày ấy đâu anh.

Kha dìu người yêu đi qua cầu trúc, đặt nàng ngồi xuống ghế rồi nhìn đắm đắm vào mắt nàng, Kha hỏi :

- Có chuyện gì em muốn nói với anh, hả Tiểu Vân ?

Chiếc bảng đen đã được đặt trước mặt nàng, bàn tay Tiểu Vân run run viết :

- Em muốn nói chuyện của ba người chúng ta.

- Ba người ? - Kha bây giờ mới lờ mờ hiểu được phần nào của câu chuyện .

Chàng nói - Tại sao em lại nói ba người chứ ? Thảo Nhi, cô ấy đã nói là không muốn làm người thứ ba nữa kia mà.

- Nhưng nếu được làm người yêu duy nhất của anh, em nghĩ chị ấy sẽ không từ chối.
- Tại sao em lại đem chuyện ấy ra nói vào lúc này, khi mà chúng ta coi như đã đính hôn với nhau rồi ?

ÂN TÌNH

Chương 14

Tiểu Vân lấy ra sợi dây chuyền của Đình Kha tặng . Kha bàng hoàng kêu lên :

- Tiểu Vân ! Em làm gì vậy ?
- Em không muốn làm người duy nhất của anh nữa . Anh hãy đem vật này tặng cho chị Thảo Nhi.

Kha nhú mào :

- Tiểu Vân ! Em không nên đùa với anh như vậy.
- Em không đùa... - Tiểu Vân viết nhanh trên bảng - .. mà là sự thật . Thật sự là em không có yêu anh nữa , anh nghe rõ chưa ? Sau này em mong là anh đừng bao giờ đến tìm em.

Kha chết lặng nhìn gương mặt bây giờ đầm nước mắt của Tiểu Vân . Rõ ràng là có một áp lực cho nàng phải đau khổ mà hành động như vậy . Kha ôn tồn hỏi :

- Có phải mẹ đã bắt ép em không Tiểu Vân ?

Chàng đã đoán ra được rồi . Kha ơi ! Anh có hiểu được lòng em đau đớn như thế nào hay không ? Nhưng thà rằng để em đau khổ còn hơn là làm đứa con bất hiếu . Ba mẹ đã cưu mang em , đã cứu vớt đời em thì cho dù phải chết em cũng không thể làm đứa con bất hiếu được . Xin anh hãy hiểu và tha thứ cho em.

- Nếu như vì mẹ ép buộc thì tội cho em quá !.
- Không phải do mẹ mà là em . Em không có yêu anh.

Kha đỏ mặt thét :

- Em nói dối.
- Tùy anh muốn nghĩ sao cũng được - Vân đặt sợi dây chuyền vào tay chàng
- Cái này em xin trả lại anh.
- Tiểu Vân...
- Sau này chúng ta không nên gặp nhau nữa.

Nàng dứt khoát đứng lên rồi bỏ đi . Nàng hiểu con người của Kha , chàng sẽ nhanh chóng làm cho nàng mềm lòng nếu còn ngồi lại bên nhau . Mặc tình

tiếng gọi Kha , nàng vẫn rảo bước đi nhanh . Nàng sợ Kha sẽ đuổi theo , sẽ ghì nàng trở lại và Vân sợ nàng sẽ ngã vào vòng tay chàng khi không cưỡng lại được lòng mình.

Cũng may là Kha không đuổi theo . Chàng trai ngồi chết lặng nhìn lễ vật trên tay mình . Đầu dây vẫn còn thoảng thoảng hương thơm con gái của người thương để lại...

Thảo Nhi ùa vào lòng mẹ như con lóc . Nàng ôm cứng lấy mẹ gọi to , giọng nghẹn ngào , lệ đã ướt mi :

- Mẹ Oi...

- Là con đây ư Thảo Nhi ? - Bà Bích Lâm run run tay sờ khắp người con - Con đã về đây với mẹ ư ?

- Vâng là con đây mẹ Oi ! Đứa con bất hiếu này hôm nay trở về đây với mẹ . Mẹ hãy tha thứ cho con.

- Không , con nào có lỗi gì đâu chứ . Xem nào để mẹ xem con gái của mẹ có thay đổi gì không ?

Người mẹ chớp chớp đôi mắt ướt lệ nhìn Thảo Nhi , đứa con yêu thương giờ đây đã trở về với bà . Bà vuốt ve mái tóc Thảo Nhi :

- Tội nghiệp con ! Mới đó mà trông gầy đi , hốc hác và xanh xao quá.

Thảo Nhi chúi đầu vào lòng mẹ thủ thủ :

- Mẹ cũng vậy . Có phải mấy ngày qua mẹ không ăn uống gì không ?

- Con hư lắm ! Chẳng lẽ con không biết không có con thì mẹ chẳng vui vẻ gì để mà ăn hay sao ?

- Con thật là hư hỏng xin mẹ hãy trừng phạt con đi.

Bỗng có giọng Bách Tùng :

- Dĩ nhiên là phải trừng phạt con nhưng hai mẹ con hãy ăn chút gì đi đã.

Thảo Nhi quay lại nhìn ba bối rối :

- Thừa ba...

- Hừ , con biết là mấy ngày nay cả nhà rối tung lên vì con hay không ?

- Xin lỗi ba , con...

- Thôi mà .. - bà Bích Lâm xua tay - Anh đừng có trách con nữa , nó đã chịu về thì tốt lắm rồi . Thảo Nhi ! Con xin lỗi ba đi , cái ông già lắm cảm ấy đâu có bao giờ chịu bỏ qua cho người ta dễ dàng.

- Thừa ba...

- Thôi khỏi - Bách Tùng đưa tay ngăn lại - Để mẹ con khỏi nói ba lắm cảm . Bây giờ hai mẹ con nói chuyện với nhau , ba ra ngoài mua thức ăn vào tắm rửa cho cả hai người.

Bách Tùng đi rồi , Bích Lâm nhìn con âu yếm :

- Con đừng tưởng là ba không có thương nha . Mấy ngày nay ông cuống cuống đi kiếm con đó.

Thảo Nhi cúi đầu buồn bã :

- Ba mẹ ai cũng thương con hết , còn con , con thật là đại dột vì một chuyện không đâu làm cho ba mẹ buồn.

- Mẹ biết tâm trạng con mà . Con gái mới lớn lên , có ai mà không coi nặng tình yêu đầu đời chứ . Tiểu Vân nó đã hứa với mẹ từ nay sẽ xa lánh Đình Kha.

- Mẹ bắt buộc Tiểu Vân phải làm như thế ư ?

- Tự nó thấy mình phải làm như thế nào mẹ không ép buộc.

Thảo Nhi nhìn lên trần nhà màu trắng :

- Con không thích xin xỏ , dù là phải xin tình yêu.

- Nhưng mà...

- Con xin mẹ đừng nhắc đến chuyện này nữa . Điều quan trọng trước tiên bây giờ là con và mẹ phải ăn cho thật nhiều để nhanh chóng lấy lại sức.

Bích Lâm mỉm cười nhìn đứa con thương yêu :

- Con đã bắt đầu trưởng thành rồi Thảo Nhi ạ.

Nhã Trúc bung ly trà sâm từ dưới bếp lên , nàng ngồi bên cạnh bà Phượng.

- Bác uống ly sâm này đi bác . Máy lúc gần đây cháu thấy bác không được khỏe đó.

Bà Ngọc Phượng nhìn cô gái có vẻ hài lòng :

- Cháu tốt với bác quá ! Phải chi bác có một đứa con gái như cháu thì tốt quá.

- Thế sao bác không cưới vợ cho anh Kha ? Một nàng dâu tốt có khác gì con gái đâu bác.

- Bác hỏi thật nhé , cháu có muốn làm dâu nhà bác không Nhã Trúc ?

Cô gái giấu nỗi mừng trong lòng :

- Chỉ sợ anh Kha chê cháu mà thôi.

Bà Ngọc Phượng thân mật nắm tay cô gái :

- Quyết định là ở bác . Coi như cháu đồng ý rồi nhé . Nay mai bác sẽ qua nhà bàn bạc với ba mẹ cháu.

Nhã Trúc cúi đầu ngượng ngùng :

- Đâu cần phải gấp như vậy đâu bác ?

Bà Ngọc Phượng thở dài :

- Bác không muốn kéo dài tình trạng tình này nữa , sợ rằng Đình Kha nó sẽ si mê con bé cầm kia . Nhã Trúc này ! Bác nói trước với cháu . Đình Kha nó là đứa con cưng của bác , sau này cháu phải đối xử thật tốt với nó nha.

- Vâng ạ . Chỉ cần bác và anh Kha thương cháu là đủ rồi.

- Yên tâm đi cháu . Đã vào đây rồi thì coi như cháu là người của gia đình ta .

Trưa nay , cháu ở lại dùng cơm với bác.

Nói rồi bà gọi vú Lan dọn đồ . Lúc ấy , Đình Kha cũng về tới . Kha nhú mày khó chịu khi thấy Nhã Trúc cùng ngồi với mẹ . Chàng phớt lờ :

- Thừa mẹ con mới về.

- Ủ - Bà Phượng nhìn con trai hỏi - Có chuyện gì mà trông con không được vui vậy.

Kha nhớ đến chuyện của chàng và Tiểu Vân thì làm sao mà chàng vui cho được . Kha đáp cho qua chuyện :

- Không có chuyện gì đâu mẹ . Xin phép mẹ con về phòng nghỉ ngơi một chút.

Kha đi rồi , Nhã Trúc buồn buồn :

- Anh ấy đâu có nghĩ đến cháu . Chắc là cháu không có duyên làm dâu trong gia đình...

Bà Ngọc Phượng an ủi cô gái :

- Cháu không cần phải lo lắng , thằng Kha bao giờ cũng vâng lời bác.

Nhã Trúc gượng cười . Thật ra nàng yêu Kha từ lâu lắm rồi , từ hồi cả hai học trung học cho tới tận bây giờ . Nhưng khổ nỗi Kha có bao giờ để ý đến tình cảm của nàng đâu . Bây giờ , tuy rằng Trúc đã chiếm được tình cảm của bà Ngọc Phượng , nhưng trái tim của Kha đã có hình bóng khác rồi . Càng nghĩ , Nhã Trúc không hiểu tại sao Kha lại có thể hững hờ với nàng và cả Thảo Nhi để yêu một Tiểu Vân không trọn vẹn.

Sau buổi chiều hôm đó , Kha nằm vui trong phòng . Mẹ mấy lần vào thăm nhưng Kha viện cớ không được khỏe để không phải tiếp chuyện với mẹ . Nhưng khổ nỗi , mẹ chàng không chịu buông tha . Bà biết chàng giả vờ nên đã dựng anh dậy , phải nghe chuyện mà Kha lo sợ.

- Đình Kha ! Mẹ đã quyết định cưới Nhã Trúc cho con.

Kha nhảy nhồm trên giường :

- Cái gì ? Mẹ nói thật à ?

Bà Ngọc Phượng nhìn con nghiêm khắc , môi không có lấy một nụ cười :

- Con xem mẹ giống người nói đùa lắm sao ?

- Mẹ à ! - Kha khổ sở kêu lên - Con đã nói là con không có thương Nhã Trúc.

- Thế thì con thương ai ? Con bé câm à ?

Kha nhăn mặt :

- Mẹ tưởng người ta có khuyết tật thì muốn thương lúc nào cũng được sao ? Cho mẹ biết, người ta không có thêm con của mẹ đâu.

Bà Phượng bĩu môi :

- Con tưởng nói như thế là có thể gạt được mẹ sao ?

- Con không gạt mẹ . Sự thật là vậy . Sợ đây chuyện của mẹ đây này . Cô ấy trả lại mẹ rồi . Mẹ đừng tưởng ai cũng muốn làm dâu nhà này như Nhã Trúc . Con của mẹ đang đau khổ đây nè.

- Vậy thì tốt . Sợ đây chuyện này mẹ sẽ đem cho Nhã Trúc.

- Tùy mẹ . Nhưng con nói trước là sẽ không có đám cưới đâu.

- Đình Kha ! Con dám chống lại mẹ sao ?

Kha nhìn mẹ ân hận :

- Xin lỗi mẹ . Nhưng không yêu thì làm sao có đám cưới ?

Biết không nên ép buộc quá, cuối cùng bà nói :

- Thôi được . Con không cưới Nhã Trúc, cũng không được dưới con bé câm . Mẹ không bao giờ chấp nhận đâu.

Bà Phụng xua tay :

- Con có lý lẽ của con . Khi từ chối Nhã Trúc thì mẹ cũng có lý lẽ của mẹ để không đồng ý một đứa con dâu câm.

Bà bỏ đi ngay, không để cho Kha kịp phân trần . Chàng trai nhìn mẹ bất lực, than thầm :

- Tiểu Vân ơi ! Tại sao chúng ta cứ gặp phải rắc rối như thế này hả em ?

ÂN TÌNH

Chương 15

Thảo Nhi dìu mẹ vào nhà . Phía sau ông Tùng linh kinh xách đủ thứ đồ dùng mang từ bệnh viện về . Trong nhà Tiểu Vân chạy ra đón họ . Nàng đỡ một bên tay còn lại của bà Bích Lâm, nhưng bà đã xua tay :

- Không cần đâu. Có Thảo Nhi đỡ ta được rồi.

Cô gái buồn bã đứng nép sang bên nhường lối cho mẹ . Phía sau ba nuôi bước lên an ủi :

- Đừng buồn con . Mẹ vừa khỏi bệnh nên có trái tính một chút.

Tiểu Vân cố gượng cười . Sau đó nàng đi lấy nước . Chị Hai cũng bước ra đỡ đồ đạc trên tay ông Tùng đem vào trong . Thảo Nhi ân cần đỡ mẹ ngồi xuống ghế.

- Mẹ ngồi xuống đây đi mẹ.

- Được rồi . Ái chà ! Về tới nhà sao mà khỏe khoắn đến thế.

Tiểu Vân đem nước lên đặt vào tay bà . Ngập ngừng một chút, bà Bích Lâm mới nói :

- Từ nay có Thảo Nhi lo cho mẹ rồi . Con không cần phải nhọc lòng nữa.

Cô nghe đau nhói trong lòng . Bà nói tiếp :

- Anh Tùng à ! Thảo Nhi muốn nghỉ học . Theo em con gái không cần phải học nhiều.

- Tùy hai mẹ con đi . Tôi không có ý kiến.

- Ba con đồng ý rồi đó Thảo Nhi . Vậy là từ nay con phải thường xuyên ở nhà với mẹ mới được ghen.

- Con biết rồi mẹ.

- Thôi bây giờ lên phòng . Mẹ muốn nghỉ ngơi một chút.
Mẹ đi rồi, ba mới quay sang Tiểu Vân với khuôn mặt buồn bã, chột thờ dài :
- Ba không biết nói làm sao để an ủi con đây Tiểu Vân.
- Con không sao đâu ba . Từ đây ba hãy dành thời gian quan tâm tới mẹ và chị, không cần phải lo cho con.
Ngừng một chút, ba nói tiếp :
- Xin phép ba, con vào phòng.
Ông Tùng nhìn theo bóng con gái nuôi cho đến khi nó khuất sau cầu thang.
Tiểu Vân nhẹ nhẹ gõ cửa phòng mẹ . Bên trong có tiếng nói vọng ra :
- Vào đi.
Mẹ đang nằm trên giường . Chăn phủ đến nửa ngực . Cô bỗng nhận ra ánh mắt mẹ nhìn mình không còn thắm thiết như xưa nữa . Nàng khép nép đứng một bên mẹ :
- Nghe chị Thảo Nhi nói mẹ gọi con.
Bà nói gọn :
- Con ngồi đi . Dừng một chút, bà nói tiếp - Mẹ cảm ơn con đã lo lắng cho mẹ đã lo lắng cho mẹ những ngày qua.
Ánh mắt Vân thật buồn :
- Đó là trách nhiệm của con mà mẹ.
- Thế con không giận khi mẹ bắt con phải xa Đình Kha sao ?
Nỗi đau bị khêu gợi như chạm vào vết thương tâm . Vân cố gắng bình tĩnh nói :
- Thưa mẹ, con đã quên chuyện ấy rồi.
- Mẹ biết là mẹ xử ép con . Nhưng mà mong con hiểu cho mẹ . Thảo Nhi nó là núm ruột của mẹ . Nếu như có bề nào, làm sao mẹ chịu nổi.
- Con hiểu thưa mẹ.
- Con không buồn khi phải xa Đình Kha sao ?
Nuốt ngược nước mắt vào lòng, cô nói :
- Chỉ một chút thôi, nhưng bây giờ con đã quên rồi.
- Vậy thì mẹ mong con vẫn giữ nguyên lời hứa với mẹ.
Thì ra mục đích của mẹ là muốn nhắc nhở ta . Trời ơi, sao cay đắng thế này .
Kha ơi ! Chúng ta vĩnh viễn mất nhau rồi.
Mẹ lại giục :
- Sao, con có hứa với mẹ không Tiểu Vân ?
- Vâng thưa mẹ . Mẹ còn có chuyện gì dạy bảo nữa không ạ ?
Vân nhìn thấy nụ cười mãn nguyện nở trên môi mẹ :
- Không còn gì nữa . Bấy nhiêu đó mẹ đã cảm ơn con rồi.
- Xin phép mẹ con ra.
Tiểu Vân khóc vui, lê bước về phòng . Tận cùng trong sâu thẳm cõi lòng nàng mãi réo gọi tên Kha :

- Kha ơi, chúng ta mãi cách xa mãi rồi.

- Ông là kẻ sát nhân... là kẻ sát nhân.

Đã hai lần Kha tìm cách gặp mặt, nhưng nàng cứ né tránh . Lần đầu tiên trong đời, Kha nếm mùi thất bại . Đau khổ thay lần đầu tiên lại là lần thất bại ở tình trường . Đau đớn và khổ sở đến không thể nào chịu được.

Kha tự nhốt mình trong phòng riêng suốt một ngày một đêm.

Mấy lần mẹ gọi cửa nhưng Kha cứ giả vờ như không nghe thấy . Tiểu Vân ơi ! Em có biết sự lãnh đạm của em làm anh đau khổ đến dường nào không ? Tiểu Vân... Tiểu Vân ơi...

Bà Ngọc Phượng ngồi trầm lặng trước mâm cơm bày sẵn trên bàn . Bao nhiêu lần Kha nhịn đói là bấy nhiêu lần bà cũng không ăn . Con cái bây giờ là như vậy đó . Nó vì tình yêu, vì một đứa con gái mà bỏ mặc mẹ nó thui thủi một mình . Đâu phải là nó không biết là không có nó là bà không ăn được . Giận thì giận, nhưng nghĩ đến con bà thấy lòng xót dạ quá.

Không hiểu con bé tật nguyền có gì mà con bà si mê tới nông nổi ? Người vú già đứng bên cạnh khuyên nhủ :

- Bà chủ phải ăn một chút gì đi chứ . Dẫu sao cũng phải lo cho sức khỏe của mình cái đã.

Bà Phượng buồn bã đứng lên, bỏ ra phòng khách . Người vú già trung thành đi theo sau.

- Tôi làm sao mà ăn vô đây chứ ?

- Không lẽ chúng ta cứ để tình trạng này kéo dài mãi sao hả bà chủ ?

- Bây giờ bỗng dưng tôi muốn gặp mặt con bé đó, xem nó như thế nào mà có sức mạnh làm cho con trai tôi mất ăn mất ngủ thế này.

Hai người già tiếp tục nói chuyện cho tới khi có sự xuất hiện của Đình Kha . Chàng ăn vận tươm tất nhưng không giấu được vẻ hốc hác trên khuôn mặt .

Kha chào mẹ một tiếng rồi lẳng lặng đi tiếp . Bà Phượng gọi giật lại :

- Đình Kha !

Kha dừng chân, giọng đều đều :

- Mẹ gọi con ?

- Con định đi đâu đó ?

- Con định đi ra ngoài một chút thưa mẹ.

- Mấy ngày rồi con không có tới công ty, con không lo cho sự nghiệp của ba con để lại hay sao ?

- Con đã giao cho phụ tá họ lo rồi . Mẹ cứ yên tâm.

Vú Lan bỗng chen vào :

- Cậu Tư ! Từ hôm cậu nhốt mình tới nay, bà chủ cũng như vậy không có ăn uống chi cả.

Kha nhìn mẹ, ánh mắt tuy buồn nhưng vẫn chứa đựng sự lo âu :

- Mẹ nhịn đói làm gì chứ ? Mẹ già rồi, đâu còn trẻ khỏe như con chứ.

Bà Phượng nói lấy:

- Mặc kệ ta, con không cần phải lo lắng.

Kha ngồi xuống bên mẹ, gượng cười nói:

- Trên đời này chỉ còn có hai mẹ con ta và vú Lan, con không lo cho mẹ và cú thì lo cho ai đây?

- Chứ không phải con vì một đứa con gái không ra gì mà bỏ mặc bà già này sao?

Kha thở dài:

- Nếu như cô ấy thật sự không ra gì thì con đâu phải khổ sở như thế này, mẹ...

- Thôi, ta không còn hơi sức để mà tranh luận với con về một đứa con gái xa lạ nữa.

- Vậy thì mẹ hãy đi ăn cơm đi. Vú Lan! Nhờ vú lo lắng cho mẹ cháu.

- Ta không bao giờ ăn cơm mà không có mặt con.

- Thôi được - Kha diu mẹ đứng lên - Bây giờ con và mẹ cùng nhau ăn cơm vậy.

Nụ cười hài lòng, kín đáo nở trên môi bà mẹ. Lúc ngồi vào bàn ăn, Kha có một phút tạm quên Tiểu Vân, nhưng rồi nàng ngay lập tức hiện về trong đầu chàng. Kha ăn rất ít, đa số thời gian chàng ngồi chống đũa thở dài thườn thượt.

Bà Phượng nhìn không được, buông mạnh chén cơm trên tay xuống bàn:

- Ta không có thời gian để mà ngồi đây nhìn con thở dài than vãn nữa. Đình Kha! Nếu như con đã quá si mê rồi, sao không chịu đi tìm mà cứ ngồi đây ừ ừ như người vừa khỏi bệnh ấy? Nhìn con yếu đuối thế này, ta thật là thất vọng quá.

- Xin mẹ thứ lỗi cho con. - Mắt Kha nhìn mẹ thật buồn - Tiểu Vân làm cho con không thể nào quên cô ấy được.

- Con chẳng những làm buồn lòng mẹ mà còn tủi hổ cả vong linh của ba con nữa đấy, Đình Kha à.

- Không lẽ tình yêu làm cho con người ta tội lỗi đến như vậy sao mẹ?

- Chỉ tại vì bản chất của con quá yếu đuối mà thôi.

- Mẹ không biết đâu. Nếu như mẹ được gặp Tiểu Vân một lần rồi, chắc chắn là mẹ sẽ không bao giờ quên được.

- Chỉ cần nghĩ đến cảnh nó phải hươ tay múa chân thay cho lời nói là ta đã không chịu được rồi.

- Mẹ...

- Được rồi, được rồi... Con hãy đi cho khuất mắt ta.

Giận dữ là vậy, nhưng khi con đi rồi bà Phượng lại buồn. Những ai chỉ có một đứa con duy nhất sẽ hiểu cho tâm trạng của người mẹ đáng thương này, nhất là những người đã mất đi rất nhiều tình thương ruột thịt như bà Phượng.

Kha đến vào lúc gia đình dùng cơm. Chàng biết chỉ có cơ hội này mới mong gặp được Tiểu Vân, một khi nàng đã cố tình lánh mặt. Mỗi người một cách, nhưng ai cũng đón tiếp Kha hết lòng niềm nở. Chàng được mời vào bàn ăn. Bà Bích Lâm bắt chàng phải ngồi cạnh con gái mình, đối diện với chàng là Tiểu Vân. Bất giác Kha nhớ lần đầu tiên tới đây, họ cũng ngồi như thế này. Phải chăng vận mệnh bắt Kha phải làm lại từ đầu?

Cũng như lần ấy, Kha bây giờ lại tìm cách bắt chuyện với Tiểu Vân:

- Tiểu Vân! Em không được khỏe à?

Vân lắc đầu, mặt vẫn cúi vào bàn ăn như thể chỉ có mấy lát cá chiên và bát canh trên bàn là đáng để nhìn mà thôi.

Thảo Nhi ngầm quan sát thái độ của họ, chợt nàng nghĩ ra là Tiểu Vân cố tình muốn né tránh Kha là vì mình. Giọng của mẹ càng làm Nhi đoán chắc hơn:

- Thảo Nhi! Sao con không mời anh Kha đi chơi? Bộ Ở nhà hoài không chán hay sao?

- Không đâu mẹ Ơi. - Nhi nghĩ - Con gái của mẹ tuy có yêu người ta thật, nhưng con không thể nào làm kẻ xin bố thí tình yêu được.

Nàng nhìn sang Kha, cứng cỏi đối mắt với người trước đây nàng hết lòng thương mến:

- Mẹ sao lại nói con chứ? Người phải mở lời không phải là con mà là anh Kha, và người được mời cũng không phải là con nốt. Đình Kha! Tuy rằng anh đẹp trai, ăn nói có duyên và hào hoa thật đấy, nhưng không phải vì ngần ấy ưu điểm mà anh tự cho mình có cái quyền để cho phái đẹp chủ động. Nói cho anh biết, Tiểu Vân của chúng tôi không phải dễ chiều chuộng đâu.

Không ai nghĩ rằng Thảo Nhi có thể nói được ngần ấy lý lẽ như thế. Chính Kha là người vui vẻ nhất, chàng nắm ngay lấy cơ hội:

- Anh biết chứ... biết Tiểu Vân rất là khó tính, anh đâu có dám cao ngạo như em nghĩ. Nhưng mà em thấy đó, Tiểu Vân dường như là cô ấy rất ghét anh. Đến như nhìn anh, cô ấy cũng không thèm.

Thảo Nhi tự gấp thức ăn bỏ vào chén mình rồi làm như nói băng quơ:

- Hai người đừng vì những chuyện không đâu mà đánh mất đi hạnh phúc của mình. Trong tình yêu, không ai muốn làm kẻ thứ ba hay là người đến sau cả.

Bách Tùng nhìn Thảo Nhi khâm phục. Rõ ràng là con gái ông bây giờ đã trưởng thành đến không ngờ. Bích Lâm tuy rằng có ngạc nhiên, nhưng bà cũng cảm thấy vui mừng. Đối với bà, Đình Kha là của ai cũng được, chỉ mong Thảo Nhi đừng vì chuyện yêu đương mà phải khổ đau.

Tiểu Vân thật tình không muốn nghe những lời nói xa xôi khơi lại vết thương tình cảm vốn dĩ đang rỉ máu và vô cùng đau đớn trong lòng nàng. Cô gái ăn vội vàng cho hết chén cơm rồi buông đũa đứng lên, đi về phòng

riêng.

Đình Kha không còn nhẫn nhục được nữa, chàng nôn nóng ra mặt nhưng không biết làm sao. Bỗng có giọng Thảo Nhi:

- Anh còn chờ gì nữa mà chưa chịu đuổi theo?

Kha nhìn Nhi hàm chứa sự biết ơn. Chàng xin phép hai người lớn rồi vội vàng đuổi theo Tiểu Vân. Thảo Nhi bỗng ngồi lặng lẽ khi Đình Kha cũng bỏ đi rồi. Chỉ cần nhìn thôi, ai cũng biết là nàng đang đau buồn không ít. Bà Bích Lâm cầu nhàu:

- Mẹ thật là không hiểu con đây, Thảo Nhi à. Khi không lại đi gán ghép cho người ta để rồi bây giờ ở đây đau buồn.

- Anh thì anh hiểu con của chúng ta - Bách Tùng nhìn con nói - Cho đến bây giờ, ba mới hiểu con đây, Thảo Nhi ạ. Con hành động đúng lắm. Trong tình yêu, đừng bao giờ ích kỷ, hay giành giật của kẻ khác. Hạnh phúc chỉ đến với chúng ta khi mà nó tự đến, không gượng ép đâu con ạ.

"Ba nói là ba hiểu con" - Nhi thầm nghĩ trong lòng - "Thế ba có biết là con phải chịu đựng sự đau khổ đến nhường nào không?"

Nàng lặng lẽ đứng lên, cố giấu đi giọng nói kém vui của mình:

- Cám ơn ba đã hiểu cho con.

- Con ra ngoài dạo chơi đi, ở trong nhà bây giờ không có ích lợi đâu con ạ. Thảo Nhi lúc này mới cảm thấy khâm phục bà Người đi sâu vào tận tâm tư tình cảm, vào tận đáy lòng của từng đứa con trong gia đình.

"Ba ơi! Tha lỗi cho con đã hiểu lầm ba bấy lâu nay"

Cũng may là Kha bắt kịp Tiểu Vân trước khi nàng trốn vào thế giới của mình. Kha chộp lấy tay nàng ghì lại, giọng tha thiết:

- Tiểu Vân! Em đừng có trốn anh nữa mà.

Vân vùng mạnh, nhưng bàn tay nàng vẫn nằm gọn trong tay Kha, cho đến khi chàng buông ra và cả hai đã ở trong phòng riêng của nàng. Kha khép cửa lại, đối mặt với nàng:

- Hôm nay anh phải nói chuyện rõ ràng với em mới được, Tiểu Vân à.

Mặt Vân tái mét, bàn tay trên bàn viết của nàng run run:

- Em xin anh, van anh từ nay đừng tới đây tìm em nữa. Bởi vì...

- Vì sao? Em nói đi!

Nàng muốn nói "Bởi vì mỗi lần nhìn thấy nhau thế này, em đau lòng lắm", nhưng cuối cùng lại thôi. Nói ra liệu có ích gì đâu, hay chỉ làm cho họ càng quyến luyến nhau hơn. Kha ơi! Hết rồi, thật sự hết rồi anh ơi.

- Sao em không viết đi. Viết ý nghĩ của mình lúc này đi.

- Em không có gì để nói với anh cả.

- Không phải, không phải như vậy đâu em. - Mắt Kha nhìn nàng hẳn khắc sự đau khổ - Giữa chúng ta còn rất nhiều chuyện để nói. Anh còn chưa đưa em về nhà gặp mẹ, chưa đưa em quỳ lạy trước vong linh ba để người công nhận

em là dâu con trong nhà mà.

Vân lắc đầu, mái tóc Vân dài rối tung:

- Sẽ không có ngày đó đâu anh.

Kha trầm tĩnh trở lại:

- Anh biết vì mẹ ép buộc em phải xa anh, có phải không?

- Vì lý do gì cũng vậy thôi, điều quan trọng là chúng ta không thể tiếp tục như thế này được nữa.

- Tiểu Vân! Anh biết là em mang nặng ân nghĩa nên không muốn làm cho mẹ buồn lòng. Nhưng thử hỏi, nếu cứ kéo dài như thế này thì có ai được vui đâu chứ?

- Bởi thế cho nên em muốn anh hãy thương yêu chị Thảo Nhi, đừng bao giờ nghĩ đến em nữa.

ÂN TÌNH

Chương 16

- Không thể nào đâu. - Giọng Kha rắn rỏi.

- Dù cho không có em trên đời này, anh cũng không bao giờ yêu Thảo Nhi, huống chi trước mắt anh, em từng giờ từng phút quanh quẩn bên anh... thử hỏi làm sao mà anh quên được chứ.

Tiểu Vân xúc động, nước mắt bắt đầu rơi làm Vân phải quay mặt giấu đi.

Nàng biết nàng sẽ không tự kiểm chế được mình khi đối diện với Đình Kha, bởi lẽ Kha bao giờ cũng dịu ngọt, sâu lắng làm rung động con tim nàng.

Bỗng có bàn tay Kha ôm tròn đôi vai gầy thon mảnh của nàng. Vân cố cưỡng lại, nhưng nàng đành bất lực. Bất lực vì con tim xao xuyến xui nàng ngã vào lòng Kha, ép vào chỗ dựa mệnh mông ấy tìm sự chở che Môi Vân mấp máy như muốn lên tiếng gọi:

- Kha ơi...

Giọng Kha chìm vào không gian vô tận:

- Anh không bao giờ muốn rời xa em nữa, Tiểu Vân ơi.

Nàng biết đây chỉ là những giờ phút vui vẻ tạm thời mà thôi. Trong thâm tâm Vân, nàng không thể nào làm trái lời mẹ được. Bỗng nàng muốn bỏ đi thật xa Phải rồi, chỉ có đi khỏi nơi này mới mong xa lánh được Đình Kha thôi.

Tội nghiệp Kha, chàng vẫn đang ngập chìm trong hạnh phúc:

- Đừng có tìm cách xa anh nữa, nghe em. Dẫu rằng chúng ta quen nhau là

trái ý mẹ, nhưng mà em cũng thấy đó... Thảo Nhi cô ấy bây giờ đâu còn như ngày xưa nữa đâu, bởi vì cô ấy đã ý thức được thế nào là tình yêu tự nguyện rồi.

Vân vẫn lắng nghe, vẫn nép vào lòng Kha như muốn tận hưởng thật lâu, thật dài những giờ hạnh phúc ngắn ngủi này . Tình yêu của họ chỉ thật sự hạnh phúc khi chỉ có họ với nhau. Thế giới bên ngoài, dù không phải ai cũng xấu, nhưng mỗi người đều có một lý do của mình để hắt Tiểu Vân và chia sẻ tình yêu của họ.

Sĩ Thăng tách mình ra khỏi đám đông bạn bè ồn ào . Chàng bị chúng nó lôi kéo tới đây để bây giờ bức dọc khi thấy mình lạc lõng

Thăng là một bác sĩ tâm thần, nên có thể nói, công việc chuyên nghiệp cứ thâm lắng làm ảnh hưởng cá tính của chàng, biến Thăng thành con người trầm lắng, thích suy tư với cuộc sống nội tâm.

Tự đốt cho mình điều thuốc, Thăng quan sát khắp sàn nhảy . Ánh đèn màu nhấp nháy, những cô gái phấn son với hầu hết trang phục model nhất hiện có ở thành phố . Bỗng mắt Sĩ chạm phải một bóng dáng lẻ loi khác thường .

Nói khác thường bởi lẽ ở đây mỗi bàn, mỗi chỗ đều có hai người trở lên.

Càng đặc biệt hơn khi người Thăng nhìn là một cô gái, cô gái đang liên tục nốc rượu.

Cô gái uống rượu thì Thăng đã thấy rồi, nhưng dám ngồi một mình độc ẩm thì đây là lần đầu tiên chàng được chiêm ngưỡng . Bệnh nghề nghiệp lại nổi lên, Thăng ngằm quan sát, phân tích, đánh giá tâm lý cô gái đang ngồi trước mặt.

Nàng ta uống rượu một mình, uống liên tục không có vẻ gì là thưởng thức, là say mê hợp chất cay nồng của rượu . Như vậy có nghĩa là cô ta đang uống vì một chuyện buồn nào đó . Theo tâm lý mà nói, đây là một trường hợp muộn rượu để giải sầu.

Chàng trai bắt đầu quan sát bề ngoài của cô gái . Khác hẳn những cô gái ở đây, nàng không mặc cầu kỳ, không phấn son lòe loẹt, gương mặt khá đẹp nhưng cũng khá buồn, cho Thăng biết là mình đã đoán đúng.

Bất giác chàng trai cảm thấy một chút hiếu kỳ . Chàng đứng lên đi về phía cô gái với ý định làm quen. Đối với Sĩ Thăng, một khi đã đoán được tâm lý rồi thì chuyện làm quen không còn là khó khăn nữa.

- Xin lỗi cô, tôi có thể ngồi đây được không ạ ?

Sĩ Thăng cất giọng lịch sự, giọng nói mà chàng tự biết là rất lôi cuốn của mình.

Cô gái không nhìn lên, giọng nàng làm Thăng ngạc nhiên :

- Tại sao anh phải ngồi đây, chứ phải bất cứ chỗ nào khác ở vũ trường này ?

Thật là thú vị ! Thăng biết đêm nay chàng có một cuộc gặp mặt không phải là bình thường, bởi vẻ bất bình thường của người con gái trước mặt.

Chàng bình tĩnh đáp :

- Thừa cô, bởi vì tôi cố tình muốn được ngồi chỗ này.

Hừ ! Sao mà trắng trợn quá vậy ? Thảo Nhi nghĩ trong đầu như vậy . Nàng ngẩng lên nhìn chàng trai. Điều mà Thảo Nhi nhận thức được bây giờ là cặp kính cận trên mắt anh ta Nàng cũng không màng chú ý đến nó làm gì . Nhi nói :

- Vậy ư ? Nếu anh cảm thấy mình có lợi khi ngồi gần một cô gái say như tôi thì cứ việc

Sĩ Thăng từ từ kéo ghế ngồi xuống . Chàng tiếp tục tấn công cô gái :

- Cô chưa có vẻ gì là say cả.

Nhi lại bung ly lên uống một cách vô tội vạ :

- Sắp rồi đó . Anh sẽ được thấy nếu đủ kiên nhẫn ngồi thêm một chút nữa.

Cô gái ăn nói độc đáo quá, làm một nhà tâm lý như Sĩ Thăng cũng phải ngạc nhiên và cảm thấy thú vị . Chàng bắt đầu đánh vào nội tâm nàng :

- Tôi nghĩ cô không cần phải say làm gì . Bởi vì say không có giúp cho người ta quên buồn đâu.

Ngay lập tức, Thảo Nhi quắc mắt nhìn Sĩ Thăng giận dữ . Ánh mắt ấy cho chàng trai biết là mình đã đoán đúng tâm lý của cô gái :

- Ai bảo anh là tôi buồn ? - Giọng Thảo Nhi gai góc.

- Tôi có tài đoán được suy nghĩ trong đầu người ta mà.

- Anh phịa.

Thăng cười lớn, phóng khoáng :

- Cô không tin à ? Vậy thì bây giờ tôi đoán xem cô đang nghĩ gì nhé ? Có phải là cô đã bắt đầu chú ý đến tôi... - Thăng giả vờ nhìn sâu vào mắt Nhi rồi nói tiếp - Cô bắt đầu cảm thấy thú vị với cuộc gặp gỡ tình cờ này.

Nhi xanh mặt vì rõ ràng là hắn đang đọc vanh vách tư tưởng của nàng lúc này . Nhi cố chống chế :

- Anh đừng có tự đề cao mình đấy nhé.

- Không phải đâu. Tôi nói có cơ sở hẳn hoi, bởi vì chính tôi cũng cảm thấy thú vị khi trò chuyện với cô.

Thảo Nhi bỗng vỡ lẽ . Thì ra hắn vừa nói lộn những gì hắn đang nghĩ , vô tình ý tưởng của hắn và nàng đã gặp nhau. Thì ra trên đời này cũng còn có người cảm thấy thú vị khi trò chuyện với nàng . Giọng Thảo Nhi bỗng chùng lại, gương mặt nàng bỗng trở nên buồn thất thần :

- Anh nói thật chứ ? Có thật là anh thích nói chuyện với tôi không ?

- Thật một trăm phần trăm.

Thăng đáp, chàng tiếp tục quan sát cô gái, biết rằng nàng đang bộc lộ nỗi buồn của mình.

- Vậy mà có người lại không thích nói chuyện với tôi đấy.

- Anh ta thật là đại dốt.

Nhi trừng mắt hỏi :

- Tại sao anh biết là "anh ta" ?
- Tôi chỉ đoán thôi. Mà có đúng không ?

Thảo Nhi thở dài :

- Thật ra anh đoán cái gì cũng đúng hết.
- Tâm sự của cô xem ra không phải là đơn giản.

Thảo Nhi nhắm mắt lại, lập tức hiện lên hình ảnh của Đình Kha và Tiểu Vân. Đường như cả hai đang nhìn nàng oán hận . Kha day nghiêng :

- "Thảo Nhi! Chính cô là người đã chia rẽ chúng tôi."

Đôi mắt Tiểu Vân thì nhìn Nhi ai oán . Bất giác trên má Thảo Nhi đã có hai giọt lệ long lanh. Nàng nào phải là mù phủ thủy độc ác đâu chứ.

Nhi biết là mẹ đang gây áp lực buộc Tiểu Vân rời xa Đình Kha Vâng, có thể hai người bọn họ sẽ xa nhau thật đấy, nhưng chắc chắn một điều là Thảo Nhi không thể nào thay thế Tiểu Vân trong tâm hồn Đình Kha được . Biết như vậy rồi, Nhi bỗng muốn làm cái gì đó để trong mắt họ, nàng không còn là người thứ ba chuyên đi phá hoại hạnh phúc nữa.

Giữa lúc này đây, bỗng có Sĩ Thăng xen vào cuộc sống phong ba của nàng . Một lý tưởng lóe lên trong đầu Thảo Nhi Nàng vẫn còn tỉnh táo, hơi men chưa làm gì được cô gái trong lúc này.

- Anh nói thật đi - Nhi mở mắt nhìn chàng trai hỏi - Mục đích của anh đến đây là để làm gì ?

Thăng cười rồi phân trần , chàng không muốn cô gái nghĩ oan cho mình :

- Tôi chẳng có mục đích gì cả . Chẳng qua là vì hình ảnh lạ lùng của cô mà thôi.

- Tôi lạ lắm sao ?

Sĩ Thăng khoát tay một vòng quanh vũ trường :

- Cô nhìn xem ở đây có ai ngồi một mình uống rượu như cô không ? Kể cả đàn ông cũng không có nữa là.

Nhi đỏ mặt , cử chỉ rụt rè đầu tiên của cô lọt vào mắt Sĩ Thăng.

- Anh phải gọi là một hình ảnh hư hỏng mới đúng chứ.
- Như vậy thì hơi có vẻ quá đáng , vì cô đang có chuyện buồn mà.

Thảo Nhi bỗng thấy mến Thăng , con người này sao mà sâu sắc quá . Nàng mạnh dạn hơn :

- Anh đã đoán ra tôi có chuyện buồn rồi , vậy anh có sẵn sàng giúp tôi không ?

- Giúp cô ư ?

- Phải tôi rất cần một sự giúp đỡ.

Thăng bỗng nghĩ đến mẹ , người mẹ đang ngày đêm tụng kinh sám hối những tội lỗi của vợ chồng bà đã làm ngày xưa . Người mẹ luôn dạy bảo chàng hãy làm bất cứ việc thiện nào mà chàng cảm thấy có thể làm được

.Chàng đáp không đắn đo :

- Vâng , tôi có thể giúp cô nhưng bằng cách nào ?
- Anh chỉ việc cùng về nhà với tôi . Im lặng , lắng nghe tôi nói và gật đầu công nhận những lời nói ấy . Bảo đảm không có hại gì cho anh cả.

Sĩ Thăng nhớ đến lời của mẹ :

- Khi giúp người ta , con đừng bao giờ đắn đo . Có như thế việc làm của con mới trọn vẹn ý nghĩa.

Và Thăng đã làm theo lời mẹ chấp nhận một chuyến phiêu lưu.

- Nhưng có lẽ chúng ta cần phải biết tên của nhau trước đã , không khéo cô giới thiệu với cha mẹ cô , tôi là bạn trai của cô mà lúc ấy không biết tên của nhau thì nguy to.

Đó chỉ là Thăng nói đùa thôi nhưng sao cô gái nhìn chàng đầy vẻ kinh ngạc thế kia ?

Vân tiễn Kha ra về với ý nghĩ đây là lần cuối cùng họ gặp nhau . Đình Kha đâu biết ý nghĩ trong lòng người yêu lúc này , chàng cứ đinh ninh rằng Tiểu Vân đã xiêu lòng , không bao giờ rời xa chàng nữa.

Lúc họ ra tới phòng khách thì cũng đúng lúc Thảo Nhi đưa Sĩ Thăng vào . Bốn người đứng lặng nhìn nhau . Đôi mắt Sĩ Thăng nhìn Tiểu Vân lúc này y hệt như ánh mắt của Đình Kha ngày xưa , lúc nhìn thấy nàng lần đầu tiên . Thử ánh mắt chiêm ngưỡng trước vẻ đẹp thánh thiện hiếm có của người con gái trước mặt.

Thảo Nhi là người lên tiếng đầu tiên :

- Đình Kha ! Anh chuẩn bị về à ?
- Ồ , phải - Kha đáp - Cũng không còn sớm lắm.
- Anh có thể nán lại một chút không ? Tôi muốn giới thiệu anh với người bạn của tôi.

- Rất vui lòng được làm quen với bạn của Thảo Nhi.

Nhi nắm tay Sĩ Thăng như là họ đã thân thiết với nhau từ lâu lắm :

- Xin giới thiệu , đây là anh Sĩ Thăng - Nhi nhấn mạnh - là bạn trai của tôi.
- Đình Kha và Tiểu Vân cùng ngạc nhiên.

Thảo Nhi tiếp :

- Còn đây là Đình Kha . Tiểu Vân là em gái của tôi . Nếu không có gì thay đổi thì hai người này sẽ thành hôn với nhau nay mai.

Thảo Nhi như muốn tuyên bố mối quan hệ không thể nào thay đổi của Đình Kha và Tiểu Vân . Mặt khác , nàng tỏ ra rất âu yếm với Sĩ Thăng.

Hai người con trai bắt tay nhau rồi Sĩ Thăng nghiêng mình chào Tiểu Vân :

- Rất hân hạnh được làm quen với hai bạn.

Mắt Sĩ Thăng không rời Tiểu Vân , có điều không ai nhìn thấy bởi đôi tròng kính cận của chàng . Nhi thoáng thấy bóng ba mẹ bước ra , nàng nép sát vào

người Sĩ Thăng , ra về âu yếm.

- Để em giới thiệu anh với ba mẹ.

Vì đã hứa rồi , nên dù có ngạc nhiên , Sĩ Thăng vẫn đóng trọn vẹn vai người yêu của Thảo Nhi . Chàng không ngờ câu nói đùa của mình bỗng dưng trở thành sự thật.

Họ ngồi lại nói chuyện với nhau một chút rồi Đình Kha cáo từ ra về . Ông Bách Tùng nhắc :

- Tiểu Vân ! Con đưa anh Kha ra cổng đi.

Hai người cùng nhau bước ra khỏi phòng . Sĩ Thăng bỗng thấy luyến tiếc khi mình chậm chân hơn chàng trai kia . Cũng như Kha ngày xưa , Sĩ Thăng ngạc nhiên vì sự im lặng tuyệt đối của Tiểu Vân.

Bên ngoài ngôi nhà , Đình Kha không kiềm được lòng mình , chàng xiết Tiểu Vân , nói như reo :

- Vân ơi ! Từ nay mình không còn gì trở ngại nữa.

Tiểu Vân mỉm cười . Dẫu sao hạnh phúc cũng đến với nàng.

oOo

Khi chỉ còn lại hai vợ chồng già , Bách Tùng nhìn vợ nói :

- Em thấy chưa ? Cuối cùng mọi chuyện vẫn đâu vào đấy.

- Anh không thấy chuyện Thảo Nhi có bạn trai bất ngờ và lạ lùng lắm sao ?

- Anh chỉ thấy Sĩ Thăng là một chàng trai tốt . Dẫu sao con gái mình cũng không còn đau khổ nữa.

- Mong là như vậy.

oOo

Bây giờ đây áp lực từ phía Thảo Nhi và gia đình nàng không còn nữa nhưng không có nghĩa là tất cả êm xuôi . Điều làm cho Kha lo lắng lúc này là mẹ , cửa ải cuối cùng và cũng là khó khăn nhất mà chàng và Tiểu Vân nhất định phải vượt qua , chứ không còn con đường nào khác.

Lúc Đình Kha về tới nhà thì mẹ vẫn còn thức . Nhìn con trai , bà Ngọc

Phượng nói :

- Nhìn con , là ta biết ngay vừa làm lành với con bé đó.

Kha sà xuống bên gối mẹ :

- Mẹ thật là tài tình đó . Mẹ Ôi ! Mẹ cưới Tiểu Vân cho con nha mẹ.

- Con đừng có mà nằm mơ !

Kha xịu mặt :

- Mẹ...

- Ta đã nói rồi , ngoài Nhã Trúc ra ta không cưới đứa con dâu nào khác , nhất là con bé câm ấy.

- Nhã Trúc có cái gì tốt đâu chứ mẹ.

- Con có bao giờ để mắt tới người ta đâu mà thấy được cái tốt của nó . Nói cho cùng , nếu con chọn được một con bé nào khá hơn Nhã Trúc thì ta sẽ

chấp nhận . Nhưng con bé cảm ấy thì nhất định là không.

Kha đã tính toán sẵn rồi , chàng biết mẹ rất thương chàng , bây giờ chỉ còn cách làm áp lực với mẹ mà thôi . Kha không nói không rằng , chàng giả vờ giận hờn bỏ đi một mạch về phòng riêng , bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình.

- Vú ơi ! Con biết ngoài mẹ ra , vú là người yêu thương con nhất.

Vú Lan cười cười :

- Có phải cậu Tư định nhờ bà già này chuyện gì không ?

Kha cười nịnh :

- Dạ , vú hay thiệt đó.

- Tôi có thể giúp gì cho cậu đây ?

- Con hỏi vú nha , vú có thích Nhã Trúc không ?

- Nhã Trúc à ? Cô bé đó ăn nói ngọt ngào , biết cách lấy lòng người khác .

Những người như vậy thường thì không có trung thực.

- Vú ! Vú chọc quê con hoài.

- Vú chọc con cái gì đâu ?

Kha nhăn mặt , gãi đầu :

- Chẳng phải là con vừa nói ngọt tìm cách lấy lòng vú đó sao ?

- Đúng nhưng chúng ta là người một nhà thì lại khác.

- Vậy có nghĩa là vú thật tình không thích Nhã Trúc ?

- Thôi đủ rồi , cậu đừng có rào đón nữa , mau nói ra ý định của mình đi.

Kha thân mật nắm bàn tay của vú nói :

- Vú à ! Con lỡ thương Tiểu Vân nhưng mẹ thì nhất định không chịu.

- Có phải cô gái cảm không ?

- Thừa phải ! Nhưng vú ơi , cô ấy không phải là một cô gái tầm thường đâu.

- Tôi cũng nghĩ như vậy , nếu không thì cậu đâu có chọn , bất chấp cả khuyết tật của cô ta.

- Dạ ! Bây giờ con muốn làm áp lực với mẹ . Vú ơi ! Con giả vờ giận hờn , tự nhốt mình trong phòng , không ăn , không uống... Nhưng mà vú cũng biết đó , mẹ rất là cứng rắn , con sợ mẹ kéo dài thời gian con sẽ chịu không nổi thành ra thua cuộc...

Vú Lan cắt lời chàng :

- Rồi cậu nhờ tôi đưa thức ăn vô cửa sau cho cậu phải không ?

Kha vò đầu cười cợt :

- Vú đoán được hết rồi . Vậy vú giúp con nha !

Vú Lan nhìn Kha lắc đầu :

- Cậu thiệt là !

Kha nhảy lên mừng rỡ . Chàng biết là vú Lan đã đồng ý giúp đỡ mình . Sau

đó Kha đến gặp Tiểu Vân, nói là chàng bận việc một thời gian sau mới tới được .

ÂN TÌNH

Chương 17

Kha đỡ mẹ ngồi xuống ghế, lấy nước cho mẹ rồi cũng ngồi xuống bên cạnh :

- Hôm nay con thấy mẹ ăn nhiều hơn mọi khi ?

- Ừ.

- Mẹ có chuyện gì vui hả mẹ ?

- Không có gì . Chỉ là mẹ thấy con dạo này ngoan ngoãn ở nhà, ít có ra ngoài chơi.

- Mẹ thì không có, nhưng con có chuyện vui muốn kể với mẹ đây.

Bà Ngọc Phượng nhìn con nghi ngờ:

- Có chuyện gì vui đây cậu ?

Kha vò vĩnh như đứa trẻ :

- Mẹ à, con muốn cưới vợ.

- Dĩ nhiên là ta đồng ý cho con cưới vợ . - Người mẹ thở dài, chợt nghĩ đến lúc con trai không còn là của riêng bà nữa, nhưng chuyện gì nó đến là phải đến . Bà tiếp - Tuy nhiên...

Kha biết mẹ muốn nói gì, chàng liền ngăn lại :

- Vậy thì ngay lập tức con sẽ đưa cô ấy về ra mắt mẹ.

Bà ngã người ra ghế, nhìn con với vẻ nghiêm khắc :

- Được, ta sẵn sàng tiếp bạn của con, nhưng trừ cô gái câm.

Kha kêu lên :

- Mẹ ..

Bà khoát tay :

- Con đừng bỏ công thuyết phục mẹ vô ích . Chẳng phải riêng gì mẹ, mà bất cứ bà mẹ nào trên thế gian này cũng vậy thôi . Không ai muốn con mình cưới người vợ câm cả.

Kha bênh vực người yêu :

- Thừa mẹ, không nói được, đúng là một khuyết điểm . Nhưng bù lại, Tiểu Vân có rất nhiều ưu điểm mà không phải cô gái nào cũng có . Hay là mẹ gặp Tiểu Vân một lần đi mẹ.

- Gặp hay không cũng thế mà thôi, ta nhất định không thay đổi.

- Mẹ à...

Bà Phượng vẫn lạnh lùng :

- Nếu con muốn cưới vợ thì hãy chọn Nhã Trúc, mẹ không có ý kiến gì cả.
- Mẹ không thương con.
- Con muốn nghĩ sao cũng được.
- Vậy thì con sẽ không nói chuyện với mẹ nữa.

Kha đứng lên, bỏ về phòng, chàng không quên nháy mắt với vú Lan.

Còn lại một mình, bà Phượng than :

- Đứa con này thiệt dở điên dở khùng.

Sĩ Thăng chủ động hẹn Thảo Nhi . Họ cùng ngồi trên bờ sông nhìn ra bên Bạch Đằng lộng gió.

Nhi nói :

- Em xin lỗi, và cũng rất cảm ơn anh về chuyện hôm đó.
- Không có gì . Mà nè, có thật là Tiểu Vân và Đình Kha sắp cưới nhau không Nhi . Nhi thoáng buồn :
- Anh có thấy là họ rất xứng đôi hay không ?

Thăng mừng rỡ lại hình ảnh Tiểu Vân . Thật vậy, hai người họ rất xứng đôi . Cho đến giờ, chàng vẫn nuối tiếc vì đã đến muộn . Thăng hỏi :

- Có điều anh thấy Tiểu Vân ít nói quá.

Phân vân một chút, Thảo Nhi bỗng nói :

- Không phải ít nói, mà là không nói được.
- Sao ? - Sĩ Thăng hỏi - Cô ấy không nói được à ?
- Phải.

Thăng bàng hoàng trước sự thật bất ngờ này . Một tình thương cảm bỗng dâng lên trong lòng Thăng . Tạo hóa thật trớ trêu, sao lại tạo nên một bức tranh đẹp như thế này mà lại khiếm khuyết chứ.

Thăng bật thốt :

- Tội nghiệp quá.

Lại cũng là tội nghiệp . Tạo sao ai cũng tội nghiệp cho Tiểu Vân vậy chứ .

Thảo Nhi bỗng nhận ra Sĩ Thăng cũng như Đình Kha hồi xưa . Cả hai cùng tỏ ra quan tâm tới Tiểu Vân, phải chăng lịch sử ngày xưa lại tái diễn.

Tự ái khiến Nhi hỏi mà không cần suy nghĩ :

- Đúng là tội nghiệp . Nhưng giả dụ người bị là em thì anh có xót xa như lúc này không chứ ?

Thăng lạ lùng nhìn Thảo Nhi . Giọng cô gái như là ghen tuông vậy . Không, đúng hơn là ganh tị . Qua những chuỗi sự kiện vừa xảy ra, Thăng phần nào đoán được tâm sự của Thảo Nhi . Không cần do dự, Thăng đáp ngay để thỏa mãn tự ái của Thảo Nhi lúc này :

- Dĩ nhiên rồi . Không khéo anh còn khóc nữa là.

Thảo Nhi bật cười, nàng trở nên vui vẻ :

- Anh nói dối như là thật vậy.

Thăng cũng không giải thích làm gì . Im lặng một lúc, Thăng hỏi :

- Thế Tiểu Vân vì sao không nói được . Vì một cơn bệnh hay ngay từ lúc mới sanh, Tiểu Vân đã bị khiếm khuyết này.

Trời ơi, lại nhắc đến Tiểu Vân nữa rồi . Sao mà lần này giống lần nàng và Đình Kha đi chơi với nhau quá . Lúc ấy Kha cũng quanh quẩn rồi hỏi lại chuyện Tiểu Vân như lúc này . Cuối cùng Kha cũng không còn là của nàng nữa.

Bất giác Thảo Nhi đứng bật dậy, lạnh lùng :

- Anh hãy đến đó mà hỏi Tiểu Vân ấy.

- Thảo Nhi... Thảo Nhi...

Cô gái lạnh lùng bỏ đi . Thằng đứng bật dậy, nhưng chợt khựng lại vì giọng nói của Thảo Nhi :

- Anh đừng có đi theo em.

- Thảo Nhi, cho anh xin lỗi.

- Em cần được yên tĩnh, anh đừng làm phiền em nữa.

Thằng đứng lại nhìn theo bóng xa dần trên bến sông lồng gió, lòng chàng nghĩ miên man :

- Thảo Nhi... Tiểu Vân . Một người con gái sắc nước hương trời, nhưng lại mang trong mình một khuyết tật to lớn . Có một điều trớ trêu, sự ganh tị lại đến từ người con gái còn lại . Đình Kha yêu Tiểu Vân, và đến chàng cũng cảm thấy quyến luyến vì người con gái có dáng vẻ kỳ lạ ấy.

Thằng không thể nào cản lại ý định gặp lại người con gái ấy.

Trước mặt Sĩ Thăng là ông Bách Tùng. Người đàn ông mời chàng ngồi, rồi nói :

- Thảo Nhi vừa mới ra ngoài với mẹ nó . Cậu ngồi chơi, chờ nó một chút.

- Dạ, cháu xin phép ạ.

Ông Bách Tùng quan sát chàng thanh niên trước mặt . Trông cậu ta cũng khá đấy chứ . Ông hỏi :

- Cậu và con bé Thảo Nhi quen nhau từ bao giờ thế ? Trước đây tôi chưa bao giờ thấy cậu.

- Dạ, cháu mới quen Thảo Nhi thôi ạ.

- Thảo nào . Gia đình cậu ở đâu ? Song thân hiện đang làm gì ?

- Dạ, gia đình cháu ở nội thành . Ba mẹ cháu đều đã lớn tuổi rồi . Hai người đã về hưu dưỡng già.

Hai người đàn ông tiếp tục trò chuyện với nhau . Sĩ Thăng giới thiệu mình là một bác sĩ tâm thần . Ông Bách Tùng bỗng hỏi :

- Cậu là bác sĩ tâm thần ?

- Thưa, phải ạ . Cháu ra trường đã ba năm nay.

Bỗng một ý tưởng lóe lên trong đầu ông . Bệnh tình của Tiểu Vân có thể liên quan đến vấn đề tâm lý . Ông hỏi với một chút hy vọng :

- Cậu Thăng, tôi có điều này muốn hỏi cậu . Một người vì chứng kiến một

trường hợp thương tâm đến quá độ ngất xỉu, sau đó tỉnh dậy thì bị câm luôn . Trường hợp này có liên quan gì đến tâm lý hay không ?

Thì ra cô ấy không nói được là vì lý do này . Thận trọng, Thăng đáp :

- Thưa bác, cháu chỉ trả lời thắc mắc của bác khi đã tiếp xúc với bệnh nhân.

Ông Tùng bắt đầu nói về Tiểu Vân, đó cũng là mong đợi của Sĩ Thăng :

- Tôi có một đứa con nuôi, là Tiểu Vân đây . Ngày xưa nó nhìn cảnh cha mẹ chết cháy rất là thảm thương, nó ngất xỉu . Sau khi được cứu tỉnh lại thì đã không nói được nữa . Tôi đã chạy chữa rất nhiều bác sĩ, nhưng không có kết quả . Tuy nhiên tôi chưa thử qua điều trị bằng tâm lý lần nào.

Thăng nhú mày suy nghĩ . Trường hợp này chàng chưa gặp lần nào cả, nhưng chàng vẫn hy vọng :

- Thưa bác, rõ ràng Tiểu Vân không nói được là vì ảnh hưởng tâm lý, rất có cơ hội chạy chữa được . Tuy nhiên chúng ta phải tìm ra phương pháp thích hợp.

Ông Bách Tùng mừng rỡ ra mặt :

- May quá ! Nếu không gặp cậu thì không biết tới bao giờ tôi mới nghĩ ra vấn đề này . Bệnh tình Tiểu Vân coi như có cơ hội rồi.

Thăng nói một cách nhiệt tình :

- Nếu bác tin tưởng, cháu xin được điều trị cho Tiểu Vân.

- Tốt quá ! Tôi cảm ơn cậu mới phải.

Vừa lúc đó có tiếng đàn của Tiểu Vân vang lên. Ông Tùng thì thào như sợ giọng nói của mình át đi tiếng đàn của con gái :

- Là Tiểu Vân đàn đây.

Thăng không sành về âm nhạc, chàng không thích loại nhạc giao hưởng đầy vẻ quý phái . Nhưng không hiểu sao tiếng đàn của Tiểu Vân lúc này lôi cuốn chàng quá đỗi . Thăng chợt hiểu ra, không phải chàng say mê tiếng đàn mà là Thăng đã bắt đầu say mê Tiểu Vân.

Kỳ lạ thật . Một cô gái khuyết tật sao lại có sức quyến rũ lạ kỳ thế này ?

Lúc bà Bích Lâm và Thảo Nhi về tới thì thấy hai người đàn ông đang chìm đắm trong tiếng nhạc kỳ diệu của Tiểu Vân. Họ chỉ bừng tỉnh khi khúc nhạc chấm dứt . Bách Tùng nhìn thấy vợ trước :

- Bích Lâm ! Em về hồi nào vậy ?

- Em vừa về tới.

Thăng đứng lên chào bà Bích Lâm và cười với Thảo Nhi Bách Tùng ngay lập tức nói lên niềm hân hoan của mình :

- Bích Lâm ! Em có biết không ? Tiểu Vân của chúng ta có cơ hội rồi đây.

- Anh nói gì, em không hiểu ?

Ông Tùng kể lại câu chuyện của ông và Sĩ Thăng. Bích Lâm cũng mừng ra mặt :

- Thật vậy sao ? Cậu Sĩ Thăng ! Liệu con gái của tôi có bao nhiêu phần trăm

ơ hội ?

Thăng từ tốn đáp :

- Cái đó thì cháu không dám nói trước . Cháu cần có thời gian tiếp xúc nhiều với Tiểu Vân. Qua trao đổi, cháu sẽ tìm ra biện pháp điều trị.

- Dẫu sao vợ chồng chúng tôi cũng cảm ơn cậu.

Mọi người ai cũng vui mừng cho Tiểu Vân không để ý Thảo Nhi đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

oOo

Thảo Nhi đi lang thang thế này đã lâu lắm rồi, không biết con đường này là con đường thứ mấy nàng đã đi qua Chỉ biết rằng những con đường rồi tiếp đưa nàng đi rất xa ngôi nhà thân thương của mình.

Thảo Nhi không có muốn làm con người nhỏ nhen đồ kỵ, nhưng khổ nỗi, càng lúc những người thân quanh nàng càng không thiết đến sự có mặt của nàng nữa.

Bây giờ không phải là nàng ghen với Sĩ Thăng, nhưng trước mặt cha mẹ, Nhi đã giới thiệu Thăng là người yêu của mình... Bây giờ cũng như ngày xưa, người ta lại một lần nữa bỏ rơi nàng để đến với Tiểu Vân.

Thảo Nhi ơi ! Tại sao mà mi vô tích sự đến như vậy chứ ? Tại sao mọi người ai ai cũng ghét mi, tìm cách lánh mi như lánh một loại ký sinh trùng ghê tởm nhất ?

Càng lúc, Thảo Nhi càng không muốn ở trong gia đình nữa . Mỗi ngày phải nhìn thấy Tiểu Vân, Nhi cảm thấy bức rứt, ganh tỵ, khổ sở đến không chịu được . Có lúc Nhi lại muốn bỏ nhà ra đi, nhưng còn mẹ, nàng không nỡ để mẹ phải vì nàng mà đau khổ.

Thượng đế ơi ! Ngài thật bất công khi sinh ra Thảo Nhi và Tiểu Vân trong cùng một gia đình.

oOo

Tiểu Vân ngồi đan nốt những đường kim sau cùng của chiếc áo len cho mẹ . Có tiếng gõ cửa . Vân đứng lên, bước ra ngoài . Trước mắt Vân là cha nuôi, gương mặt cha nhìn nàng rạng rỡ :

- Tiểu Vân ! Ba có tin vui này muốn nói với con đây.

Vân khép cửa rồi cùng ba đi vào . Cha đã ngồi xuống ghế, nàng làm dấu hỏi :

- Tin vui gì vậy ba?

- Có một bác sĩ nhận sẽ chữa bệnh cho con.

Vân chẳng những không vui mà ngược lại, hàng mi dài của nàng sụp lại, đôi mắt u buồn.

- Sao vậy Tiểu Vân ? Tại sao con không vui chứ ?

Nàng lấy tấm bảng đen của mình, đặt trên đùi, rồi viết :

- Đã có nhiều bác sĩ rồi, nhưng nào có kết quả gì đâu. Chỉ làm cho cha mẹ

tồn kém mà thôi.

- Nhưng mà lần này thì khác - Bách Tùng động viên con - Lần này ba mời một bác sĩ tâm thần.

Tiểu Vân sững sốt nhìn ba, Bách Tùng xua tay :

- Con đừng hiểu lầm . Chỉ vì ba nghĩ bệnh tình của con có liên quan đến vấn đề tâm lý, nên cần phải thay đổi phương pháp điều trị . Tiểu Vân à ! Lần này có nhiều hy vọng lắm đó con.

- Thật vậy sao ba ?

Lúc này cô gái mới thấy hy vọng lại thêm. Bách Tùng khẳng định :

- Thật chứ . Sĩ Thăng nó đã nói với ba như vậy.

- Sĩ Thăng ? - Tiểu Vân ngạc nhiên hỏi - Tại sao lại là Sĩ Thăng hả ba ?

- Chính Sĩ Thăng nhận điều trị cho con đấy . Nó là một bác sĩ tâm thần.

Tiểu Vân bỗng cảm thấy e dè tại sao lại là Sĩ Thăng, bạn trai của Thảo Nhi ? Kinh nghiệm lần trước khiến Thảo Nhi không muốn tiếp xúc với bất cứ một người bạn trai nào của Thảo Nhi nữa . Nhưng mà khát vọng được nói như những người bình thường khác to lớn quá, khiến một chút e dè, phân vân trong lòng Tiểu Vân không còn nữa.

Nàng nghe giọng ba nói :

- Ngày mai, Sĩ Thăng nó sẽ tới đây, cậu ta muốn tiếp xúc với con.

oOo

Bỗng dưng Tiểu Vân thấy mình không được bình tĩnh khi ba mẹ nuôi rút lui, nhường phòng khách lại cho nàng và Sĩ Thăng. Càng run hơn khi ánh mắt Sĩ Thăng nhìn nàng đắm đuối... ánh mắt giống như Đình Kha lần đầu nhìn nàng Vân vội vàng quay đi chỗ khác, nàng nghe giọng Thăng :

- Tiểu Vân ! Từ nay cô là bệnh nhân của tôi đó . Vậy cô có biết nhiệm vụ của người bệnh là như thế nào không ?

Đôi mắt nàng mở to nhìn Thăng như muốn hỏi :

- Thế tôi phải làm gì đây ?

- Là tuyệt đối tuân lệnh theo yêu cầu của bác sĩ.

Vân gật đầu ưng thuận . Thăng tiếp :

- Tốt lắm ! Vậy bây giờ cô nghe tôi hỏi đây. - Chàng dừng lại một chút rồi hỏi - Trước đây, có phải là cô rất yêu ba mẹ ?

Vân gật đầu . Thăng xua tay :

- Không. Cô phải biểu thị bằng lời nói.

Nhưng một phản ứng tự nhiên, Thăng thấy đôi môi hồng của nàng mấp máy rồi sự đau khổ đầy bất lực hằn cô trên mặt nàng . Thăng bình tĩnh tiếp :

- Cô không nói được phải không ? Vậy thì cô hãy cố gắng, lấy hết sức mình có thể có được hét lên một tiếng thật to Nào, làm đi !

Nàng hít một hơi thật sâu, tiếng thét tắt nghẹn trong cổ nàng . Thăng động viên khi thấy cô gái thất vọng :

- Cố lên nào ! Tiểu Vân hãy làm lại một lần nữa đi.
 Một lần, hai lần... cuối cùng, Tiểu Vân thất vọng viết :
 - Có lẽ anh không nên mất thời gian với tôi làm gì nữa.
 Thăng nhìn gương mặt buồn rười rượi của nàng mà thương quá . Chàng nhòe lên nắm lấy tay Tiểu Vân :
 - Tiểu Vân không nên thất vọng trong lúc này . Nếu như mà em có ý chí và nghị lực thì sẽ giúp nhiều cho việc điều trị . Hơn nữa, đây chỉ là những biện pháp khởi đầu thôi.
 Lúc đó ở một góc phòng . Thảo Nhi lặng lẽ buồn đứng nhìn hai người họ thân thiết với nhau. Sĩ Thăng bây giờ cũng như Đình Kha ngày trước . Chàng chỉ biết có mỗi mình Tiểu Vân và lo lắng cho một mình nàng mà thôi. Thảo Nhi không phải là ganh tỵ như lần trước nữa . Nàng chỉ thấy là mình vô dụng quá đi. Thấp kém đến độ không ai trên đời này thêm để mắt tới nàng . Cô gái lặng lẽ quay đi. Có vài giọt lệ đọng trên mắt nàng.
 Trong phòng khách, hai người lại tiếp tục . Giọng Sĩ Thăng :
 - Tiểu Vân bắt đầu không nói được từ bao giờ ?
 - Cách đây đã gần chín năm.
 - Vân còn nhớ, tại sao mà mình không nói được ?
 Trước mắt nàng hiện ra khung cảnh thảm thương ngày xưa. Bàn tay Vân run run viết :
 - Ba mẹ em đã tự đốt mình trong nhà . Lúc ra phố về, em chứng kiến hình ảnh thê thảm đó.
 Sĩ Thăng đứng lên chàng bắt đầu đi lại trong phòng, tự đặt mình vào trường hợp của Tiểu Vân ngày xưa . Một lúc sau, Thăng dừng lại trước mắt nàng hỏi :
 - Có phải lúc đó Vân đã hét lên một tiếng hãi hùng rồi ngất xỉu.
 - Phải.
 - Sao đó khi tỉnh dậy, Vân không còn nói được nữa ?
 Nàng cúi đầu công nhận . Sĩ Thăng bỗng có một cảm giác là chàng sẽ chữa được căn bệnh này . Mắt Thăng chợt nhiên nhìn Tiểu Vân đăm đăm. Cô gái lúc này đang cúi đầu buồn bã, mái tóc đen mượt mà xòe rộng một bên vai. Đôi bàn tay vẫn về tà áo về bối rối, vụng về . Bỗng Thăng hỏi một câu ngoài đề giọng chàng cũng khá lạ :
 - Thế... em và Đình Kha quen nhau từ bao giờ ?
 Vân ngẩng nhìn lên, đôi mắt to tròn đen láy của nàng đầy vẻ ngạc nhiên, như muốn hỏi "Thế em bắt buộc phải trả lời câu hỏi này sao ?"
 Ánh mắt ấy làm Thăng bối rối, chàng nói dối :
 - Tất cả những câu hỏi của tôi đều có liên quan đến việc điều trị.
 Vân đành phải đáp :
 - Chúng tôi quen nhau chưa đầy một năm.

Thăng tham lam hỏi tiếp :

- Nghe Thảo Nhi nói, hai người sắp đính hôn ?

Lần này thì Tiểu Vân không bị mắc lừa :

- Có phải câu hỏi này nằm trong phương pháp điều trị của anh không ?

Thăng bối rối :

- Ờ... có thể có... Nhưng... tùy Tiểu Vân... em có thể không trả lời.

Vân phản công :

- Thế còn anh và chị Thảo Nhi, hai người chừng nào đính hôn ?

Thăng phân trần :

- Chúng tôi ấy à ? Làm gì có chuyện ấy . Chúng tôi chỉ là bạn thông thường mà thôi.

- Thế đêm đó...

- Chỉ là một sự hiểu lầm.

- Hiểu lầm ? - Tiểu Vân ngạc nhiên - Chính chị Thảo Nhi giới thiệu với mọi người mà, ngay cả ba mẹ em, hai người cũng tin anh là bạn trai của con gái họ.

Sĩ Thăng cười khở sở :

- Thật là tai hại cho tôi. Khi nào có dịp, tôi sẽ kể cho Tiểu Vân nghe.

- Nhưng...

Thăng khoát tay ngăn lại :

- Nãy giờ hỏi tôi hơi nhiều rồi đấy . Bây giờ thì tôi muốn khám bệnh . Nào ! Há miệng ra.

Sĩ Thăng cầm cây đèn đặc biệt của mình soi vào miệng Tiểu Vân. Chàng quan sát thật kỹ rồi nói :

- Xong rồi, không có vấn đề gì.

Lúc ấy có tiếng chuông reo, chị hai ra mở cổng . Lác sau, Đình Kha chạy ủa vào phòng chàng gọi rối rít :

- Tiểu Vân ! Tiểu Vân ơi... Em đâu rồi ?

Chàng khựng lại khi thấy người yêu và một chàng thanh niên đang ngồi rất gần nhau, trên chung một chiếc ghế . Kha bối rối :

- Xin lỗi, tôi...

Sĩ Thăng đứng lên cười tươi :

- Chào anh Khạ Anh còn nhớ tôi chứ ?

- Anh là...

- Chúng ta đã gặp nhau một lần rồi.

- À... tôi nhớ rồi ! Anh Sĩ Thăng !

Thăng chìa tay ra tươi cười :

- Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.

Kha bắt tay Thăng mà nhìn sang Tiểu Vân đầy thắc mắc . Là một bác sĩ tâm lý, Sĩ Thăng hiểu tâm trạng của Đình Kha lúc nay Bỗng dưng Thăng muốn

mình sẽ là đối thủ của Đình Kha trong nay mai. Một người con gái xinh đẹp và dễ thương như Tiểu Vân, bất cứ ai cũng có quyền theo đuổi, cạnh tranh một cách công bằng. Thăng cũng không muốn làm phiền họ nữa. Chàng quay sang Tiểu Vân úp mở đầy dụng ý :

- Chúng ra tới đây là đủ rồi, ngày mai sẽ tiếp tục. Anh Kha ! Hẹn gặp lại.
- Tôi đưa anh ra cổng.

Hai chàng thanh niên đi cạnh nhau. Thăng mở lời :

- Anh là bạn trai của Tiểu Vân ? - Rồi chàng mỉm cười - Xin thú lỗi, tôi thật là tò mò không phải.
- Ồ ! Không có gì. Chúng tôi quen nhau cũng khá lâu.
- Nghe Thảo Nhi nói, anh là người con trai duy nhất đã tiếp xúc với Tiểu Vân ?
- Thảo Nhi giới thiệu về chúng tôi kỹ quá nhỉ ?
- Là tôi cố ý hỏi ấy mà.

Kha cười khách sáo :

- Cảm ơn anh đã quan tâm.

Ra đến cổng, Thăng bắt tay Đình Kha Chàng trai bổng cao giọng :

- Anh có ngại nếu tôi xin được làm đối thủ của anh không ?

Đình Kha thật sự bất ngờ câu hỏi này, nhưng rồi chàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh :

- Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao anh hỏi tôi "là người con trai duy nhất tiếp xúc với Tiểu Vân".

Hai người vẫn còn giữ lấy tay nhau. Kha tiếp :

- Anh muốn ám chỉ nếu có người thứ hai tôi chưa chắc sẽ là bạn trai của Tiểu Vân.
- Anh hiểu như vậy thì cứ coi là như vậy đi.

Kha siết chặt tay Sĩ Thăng trong tay mình :

- Rất hân hạnh được có một đối thủ như anh, cũng là để chứng minh tình yêu của Tiểu Vân dành cho tôi. - Chàng thắm giọng cao ngạo để giữ danh dự cho mình - Tuy nhiên, tôi rất tự tin.
- Anh tự tin cũng phải thôi, bởi vì tôi đã là kẻ đến sau. Tạm biệt !

Thăng đi rồi, Đình Kha mới để lộ gương mặt buồn bực vì ghen tuông của mình. Lúc chàng bước vào phòng khách, gương mặt ghen tuông ấy càng hiện rõ hơn. Kha yêu nên không cần giấu sự ganh tỵ của mình.

Chàng buông mình xuống ghế nhìn Tiểu Vân, hỏi một câu chẳng ăn nhằm gì :

- Em khỏe chứ ?

Vân cười, gương mặt nàng lúc này trong thật đẹp:

- Anh sao mà khách sáo quá vậy ?
- Anh không sao cả.

- Thế anh tìm em có chuyện gì ? Lúc này, em thấy anh vội vàng lắm mà, sao bây giờ không nói đi ?

Kha nhăn mặt, quay nhìn đi chỗ khác:

- Bây giờ không muốn nói nữa.

Tiểu Vân cười thầm trong bụng . Khởi nói, nàng cũng biết Đình Kha ghen rồi . Cô gái chủ động ngồi xuống cạnh Kha, viết lên bảng rồi lay vai chàng .

Kha đọc những chữ thân quen :

- Anh ghen phải không ? Nói thật cho em biết đi.

Kha nhăn mặt :

- Em còn hỏi nữa.

Tiểu Vân bỗng cười, Kha càng tức:

- Em cười anh đó hả ? Phải rồi, anh xấu hổ lắm mà, bày đặt ghen tuông.

Vân xóa những dòng chữ cũ, viết tiếp :

- Chỉ có người ngốc như anh mới yêu em mà thôi, làm gì có người thứ hai để mà ghen chứ ?

- Phải rồi, anh ngốc đó... Nhưng có kẻ đòi làm thằng ngốc nữa kìa, em không biết sao ?

Tiểu Vân ngơ ngác :

- Tại sao anh lại nói vậy ?

- Tại sao ư? Chẳng lẽ em không biết người ta thích em sao ?

Tiểu Vân không đùa nữa :

- Ai thích em thì mặc kệ người ta, nhưng mà em có thể giận anh vì anh không tin tưởng em đó nha.

Đình Kha lúng túng :

- Xin lỗi, anh...

- Thôi đi, nói vậy chứ em đâu có bao giờ giận anh. Người con gái như em, không bị người ta giận đã là may mắn lắm rồi.

Bao giờ cũng vậy, sự tủi hờn của Tiểu Vân luôn làm cho Kha xúc động .

Chàng nắm lấy tay người yêu, đôi mắt nhìn đắm đuối :

- Tiểu Vân ! Anh xin lỗi em, được không ?

Vân đòi đề tài :

- Anh có biết vừa rồi, em và Sĩ Thăng bàn chuyện gì không ?

- Nếu như em thấy tiện thì nói cho anh biết

Nàng bỗng quay mặt đi biểu lộ sự giận hờn căm lặng . Kha lúng túng :

- Tiểu Vân ! Anh lại nói sai rồi sao ?

Vân dần dỗi đứng lên. Kha vội vàng nắm lấy tay nàng :

- Tiểu Vân ! Đừng có giận anh mà.

- Anh nghĩ sao mà nói cái gì là tiện với không tiện ? Giữa em và Sĩ Thăng có gì bí mật để mà không tiện nói ra chứ ?

Kha biết lỗi của mình, chàng rối rít :

- Cho anh xin lỗi, xin lỗi em. Chỉ tại cái miệng này ăn nói không có duyên mà thôi.

Vân phụng phịu:

- Tha cho anh lần này đó.
- Vậy thì mau nói cho anh biết chuyện gì đi.
- Bây giờ không thềm nói nữa.
- Thôi mà, Tiểu Vân... anh xin lỗi em rồi mà.
- Chỉ lần này thôi đó nha.
- Rồi, anh xin thề... Nếu lần sau mà tái phạm...

ÂN TÌNH

Chương 18

Vân lấy tay dè lên môi Kha ngăn lại, rồi bắt đầu kể chuyện của mình :

- Ba ngày qua anh không tới, anh có biết chuyện gì xảy ra không ? Ba mẹ nuôi mời anh Sĩ Thăng trị bệnh cho em đó
- Thật sao ? - Mắt Kha sáng lên một tia mừng rỡ.
- Dĩ nhiên là anh rất vui rồi . Thế Sĩ Thăng nói sao ?
- Thật, sao anh thấy thế nào ?
- Dĩ nhiên là anh rất vui rồi . Thế Sĩ Thăng nói sao ?
- Anh Thăng nói là có cơ hội.
- Trời ơi ! - Kha mừng quá kêu lên - Tiểu Vân ! Vậy là em sắp nói chuyện được rồi... - Chợt Kha xịu mặt - Nhưng mà như vậy em sẽ mang ơn anh ta.
- Cái gì nữa đây ? Anh lại...
- Thôi, thôi, anh không dám nói nữa . Xin lỗi, xin lỗi.

Tiểu Vân nguyền thề thật dài :

- Chết anh đó nha !
 - Đó... đó... chưa gì em đã ăn hiếp anh rồi.
 - Tại anh có lỗi chứ bộ . Ai biểu nghi ngờ người ta.
 - Ai bảo em xinh đẹp làm gì ?
- Kha ghé mặt muồn hôn người yêu. Mắt Vân lăm lét nhìn lên rồi đẩy Kha ra xa Kha vùi vỉnh :
- Mỗi ngày qua nhớ em quá đi.
 - Em còn chưa hỏi là anh bận chuyện gì đó nha.
 - Bận chuyện gì ư ? - Kha thì thầm - Anh bận xin mẹ cưới vợ cho anh đó.
 - Cưới vợ ?
 - Ừm . Cưới em về làm con dâu của mẹ.

Vân đỏ mặt :

- Không thèm.

- Cho em hay, anh đã phải đấu tranh rất vất vả đó - Kha nhớ lại ba ngày tự giam mình trong phòng . Mẹ cứ tưởng là chàng nhịn đói nhịn khát nên cuối cùng đã chiều theo ý thằng con trai cứng đầu, cứng cổ.

- Thôi được, ta chịu thua con đó . - Lúc đó, mẹ đứng bên ngoài nói vọng vào

- Hãy mau ra ngoài ăn cơm rồi chờ con bé ấy đến gặp ta.

Khỏi nói cũng biết, lúc ấy Kha vui mừng đến nhường nào rồi . Chàng giả vờ ăn uống qua loa rồi lập tức chạy đến đây tìm Tiểu Vân.

Tiểu Vân bỗng không vui :

- Thế mẹ có biết...

Kha không để nàng nói hết :

- Mẹ biết, biết tất cả em à.

- Em không tin là mẹ đồng ý chấp nhận một người con gái khuyết tật như em.

Kha nghiêm trang :

- Anh không dối em là mẹ đã phản đối . Đó là tâm lý chung của các bà mẹ.

- Em biết.

- Nhưng mà Tiểu Vân nè ! Anh yêu em là bởi vì em có tư cách hơn hẳn những người con gái khác . Mẹ chỉ vì chưa nhìn thấy em đó thôi, chứ sau này đã là người một nhà rồi, anh tin mẹ sẽ mê em cho mà xem.

- Em chỉ sợ mình không làm vừa lòng mẹ.

Kha siết tay người yêu trong tay mình :

- Tin anh đi Tiểu Vân. Em rồi sẽ làm cho mẹ thương mến thôi mà . Nhưng bây giờ anh nghĩ hãy chờ đợi một thời gian, biết đâu lúc ấy em sẽ khỏi bệnh. Vân gật đầu chấp nhận . Phen vân một chút nàng bỗng nói :

- Tại sao anh nhất định phải chọn em, hả Đình Kha ?

- Vì sao ư ? - Kha nhìn nàng thật gần, ánh mắt dịu dàng âu yếm - Bởi vì em là Tiểu Vân, là áng mây nhỏ của lòng anh.

oOo

Chỉ có hai vợ chồng trong phòng riêng của họ . Bích Lâm nói lên nỗi lo âu của mình

- Bách Tùng ! Anh có thấy Sĩ Thăng với Thảo Nhi, hai đứa chúng nó lợt lạt với nhau lắm không, đâu có vẻ gì là hai kẻ đang yêu ?

- Ủ . - Bách Tùng đồng tình - Anh cũng đang lo đây nè.

- Không khéo chuyện cũ lại tái diễn, sợ rằng Thảo Nhi nó không chịu đựng nổi đâu.

Bách Tùng đứng lên đi trong phòng, nhưng không tìm cách giải quyết ổn thỏa nào . Bích Lâm lại nói :

- Không phải em trách Tiểu Vân, nhưng dường như con bé là khắc tinh của

Thảo Nhi vậy . Anh thử nghĩ lại xem, có phải là sự hơn thua, ganh tỵ ngấm ngấm đã có từ tám, chín năm trước rồi không ?

- Anh thì không trách đứa nào cả . Mỗi đứa con của chúng ta có một lý do riêng, một hoàn cảnh riêng khác biệt

Bích Lâm thở dài, than :

- Thấy Thảo Nhi nó có Sĩ Thăng, em những tưởng mọi chuyện sẽ êm ả . Ai dè bây giờ lại như thế này... không hiểu Tiểu Vân nó có cái gì mà thu hút bọn con trai đến như vậy ?

- Bây giờ không phải một mà là hai chàng thanh niên xuất sắc đến cùng lúc rồi đấy.

- Nhưng mà Bách Tùng ! Chúng ta phải làm sao để an ủi Thảo Nhi đây ?

- Em hãy dành cho nhiều thời giờ ở bên con gái, quan tâm, chăm sóc cho nó . Bây giờ Sĩ Thăng đang trị bệnh cho Tiểu Vân, chúng ta không thể nào tách rời hai đứa chúng nó được.

- Anh có giận thì em chịu, cứ nếu biết trước như vậy, ngày xưa em đã không nhận nuôi Tiểu Vân.

Bách Tùng chẳng những không trách mà còn an ủi vợ:

- Anh biết em mà . Nhưng hơn tám năm qua, Tiểu Vân nó dần dần đi vào lòng chúng ta, tình cảm đều có khác gì ruột thịt nữa.

Bích Lâm không đồng ý cũng không phải nhận lời nói của chồng . Tình cảm của bà bây giờ, tuy không phải là oán ghét Tiểu Vân, nhưng ít nhiều không còn sâu đậm nữa.

oOo

Thấy con vào mà có một mình, bà Ngọc Phượng hỏi :

- Sao, chẳng phải là con đi mời người ta về đây gặp mẹ sao ?

Kha sà xuống ngồi cạnh mẹ :

- Mẹ à ! Hay là chờ thêm một thời gian nữa nhé mẹ.

- Cái gì, bắt mẹ phải chờ đợi à ?

- Mẹ Ơi ! Tiểu Vân bây giờ chưa có tới đây ra mắt mẹ được.

- Vì sao vậy chứ ?

- Bí mật, rồi mẹ sẽ biết mà.

Nói rồi Kha chạy nhanh lên lầu, bà Phượng nhìn theo nói với một mình :

- Cái thằng kỳ cục . Ba hồi nhịn ăn, nhịn uống, nằng nặc đòi dẫn con bé về đây cho mình xem mặt, bây giờ lại bắt mẹ phải chờ đợi

Có tiếng chuông reo. Lát sau, Nhã Trúc theo chân vú Lan vào phòng :

- Cháu chào bác.

- Ồ . Nhã Trúc tới chơi hả cháu ?

- Dạ, cháu tới thăm bác, nhân tiện biểu bác một chút nhân sâm, ba cháu mau về từ Hồng Kông.

Bà Phượng nhìn cô gái thở dài :

- Cháu làm bác khó xử quá . Chuyện hôn nhân của cháu và Đình Kha này đã không thành rồi, vậy mà cháu vẫn tới đây với bác thế này, thiệt là...

- Bác à ! Là cháu thương bác chứ đâu phải vì anh Đình Kha.

Nhã Trúc là một cô gái khôn ngoan, sắc sảo . Nàng yêu Đình Kha, nhưng biết là mình không đủ sức chinh phục tình cảm của chàng . Lợi dụng khuyết điểm của Tiểu Vân, Nhã Trúc ra sức lấy lòng bà Phương hồng qua bà có thể lôi kéo được Đình Kha Tuy rằng bây giờ hy vọng mỏng manh, nhưng Nhã Trúc vẫn không nản lòng.

Mỗi lúc một ít, nàng tìm cách nói xấu Tiểu Vân :

- Nếu như anh Kha chọn được người vợ hiền vừa ý thì cháu đâu cũng cảm thấy an ủi . Đàng này...

Cô gái bỏ dở câu nói, chờ xem thái độ của bà Phương.

- Đứa con của bác nó thật là đại dột . Nhưng khổ nỗi, bác không thể nào lao chuyển được tình cảm của nó . Nhã Trúc ! Con như là cháu không có duyên với gia đình bác rồi.

oOo

Sĩ Thăng liên tục đốt thuốc . Đã hai ngày qua chàng nghĩ cách, nhưng vẫn không tìm được phương pháp hữu hiệu nào để trị cho Tiểu Vân. Chàng trai bực bội di mẫu thuốc lá hút dở vào gạt tàn rồi thở khi một tiếng . Bỗng sau lưng chàng có giọng nói khàn khàn của cha :

- Có chuyện gì không giải quyết được, phải không Sĩ Thăng ?

- Ba ! - Thăng đứng lên đỡ ba ngồi xuống - Ba không được khỏe sao không ở trong phòng nằm nghỉ ?

Ông Sĩ Đông mệt nhọc ngồi xuống ghế, khẽ ho vài tiếng rồi đáp :

- Nghe con Hiền nói, hai ngày qua, con không ăn cơm, ba lo quá !

Thăng chợt nhớ mình vì bệnh tình của Tiểu Vân mà ăn uống thất thường .

Chàng nói để ba yên lòng :

- Không có gì đâu ạ Con chỉ là gặp một ca bệnh khó chữa mà thôi.

- Con cần gì phải lao nhọc như vậy ? Như ba đây chỉ vờn ngồi ở nhà mà vẫn có tiền.

- Làm nghề cho vay nặng lãi như ba, con thấy thật là không có lương tâm.

- Con nói cái gì mà lương tâm ? Ba cho vay chứ nào phải trộm cướp gì đâu ?

- Nhưng mà con nhìn thấy cảnh con nợ đến quỳ lạy, van xin... con thật là không nỡ.

- Con thiệt là... không có giống ba chút nào cả.

- Mẹ con đại dột thì có, đương không lại bỏ nhà đi tu.

- Mẹ nói là người bị ám ảnh bởi một hình ảnh kinh hoàng nào đó . Từ ngày đi tu, người sống yên ổn và thanh thản hơn.

- Nhấn mới nhớ, ba con mình đi thăm bà ấy đi.

- Nhưng mà ba không được khỏe.

- Không sao. Ba bệnh đã bốn năm rồi, nếu có chết thì nay đã không còn ngồi đây nói chuyện với con nữa.

- Ba thiệt là... Không có gì ngăn cản được ý muốn của ba cả.

Hai cha con họ đứng lên đi ra nhà xe Sĩ Đông nói trên đường đi :

- Ít ra con cũng giống họ Ở điểm đó . Muốn đi làm bác sĩ là nhất định phải đi, mặc tình ông già này phải đối thế nào cũng không được.

Sĩ Thăng chỉ cười cười không nói . Dầu không cùng chung chí hướng, nhưng hai cha con họ bao giờ cũng rất hợp với nhau mỗi khi trò chuyện hoặc tranh luận . Thăng gọi tài xế đánh xe đưa họ đi. Đó là Tư Cao, người vừa lái xe vừa kiêm làm vệ sĩ cho ông Sĩ Đông từ mười mấy năm qua, cũng là một tay đòi nợ rất thiện nghệ . Không con nợ nào là không sợ Ông ta.

- Ông chủ . Chúng ta đi đâu đây ?

- Đến chùa đi.

Trí Cao lặng lẽ cho xe ra khỏi cổng . Ông ta đã quen thuộc với những chuyến đi như thế này.

Xe dừng trước một ngôi chùa nhỏ . Khoảng sân rộng được che mát bởi tàn cây cổ thụ già có đến hàng trăm tuổi . Trong khoảng bóng mát mênh mông đó, một ni cô đang khoan thai quét từng chiếc lá về một hướng . Nghe tiếng động, ni cô ngẩng đầu nhìn lên, đó là Ánh Ngọc ngày xưa. Người đàn bà đã cùng ông Sĩ Đông đến nhà Tiểu Vân đòi nợ hơn tám năm đó . Sĩ Thăng chính là con trai của họ.

- Mẹ...

Thăng gọi, chàng và Tư Cao dìu ông Sĩ Đông đi dần về phía ni cô Miệng chàng ríu rít hỏi :

- Mẹ có khỏe không mẹ ?

- Ta vẫn khỏe . Hai cha con lại đến đây làm gì ?

- Chúng tôi đến thăm bà không được sao ?

Ni cô thở dài :

- Nhân duyên đã dứt rồi, còn quyền luyện làm chi nữa.

- Ai nói là nhân duyên đã dứt ? Lão già này đêm đêm vẫn nhớ bà đến ngủ không được, như thế làm sao gọi là dứt nợ được chứ ?

- Tôi không thèm nói với ông nữa . - Bà quay sang Sĩ Thăng - Đạo này con làm gì, Sĩ Thăng ?

Thăng chưa kịp đáp thì cha chàng đã nhanh miệng nói :

- Đó... đó... chẳng phải là bà vẫn còn quan tâm đến gia đình sao ? Ánh Ngọc à ! Bà theo cha con tôi về nhà đi.

Ni cô nghiêm khắc cắt lời Sĩ Đông:

- Tôi bây giờ là Diệu Hoa. - Rồi bà ngẩng nhìn lên trời xanh bao la, nói như than - Đó chính là cái dở của tôi, có tu hết kiếp này cũng không thành chính quả được.

Sĩ Thăng đỡ cha và mẹ cùng ngồi xuống bậc thềm trước cổng chùa . Chàng nói với mẹ :

- Mẹ à ! Điều cốt lõi là mẹ đã thành tâm sám hối, còn những từ xưng hô, chỉ là hình thức mà thôi. Làm người, ai mà không có tình cảm, nhất là những tình cảm máu mủ thiêng liêng. Những kẻ tu hành cũng không ngoại lệ mà mẹ.

Người đàn bà khoác áo nâu sòng bỗng nhìn con trùi mền :

- Con đã thật sự trưởng thành rồi đó, Sĩ Thăng. - Rồi bà quay sang chồng - Sĩ Đông ! Tôi khuyên ông một lần nữa, hãy vì tương lai của đứa con này mà từ bỏ việc làm thất đức của mình.

Ông Sĩ Đông khoát tay bực dọc :

- Thôi, thôi... chúng tôi đến đây để thăm bà chứ không phải nghe giảng đạo . Ở nhà sung sướng không chịu, đến đây để làm ni cô, sáng sáng chiều chiều quét lá đa chi cho cực thân, cực xác ,

Người đàn bà thở dài :

- Ông vẫn còn chưa chịu tỉnh ngộ.

- Cái gì mà tỉnh ngộ với không chứ ? Sĩ Đông này mấy chục năm qua làm nghề cho vay có bao giờ thấy mình thua thiệt đâu.

Thiếu phụ bỗng quay sang con :

- Sĩ Thăng ! Con đi dạo một chút đi.

Hiểu ý mẹ, Thăng đứng lên kéo tay Tư Cao cả hai bước quanh cảnh chùa tĩnh khiết . Còn lại hai người, ni cô từ từ nói :

- Cho đến bây giờ, hơn tám năm rồi mà tôi vẫn chưa hết ám ảnh bởi cái chết thê thảm của hai vợ chồng Hạ Quyên ngày xưa. Và còn bao nhiêu cái chết khác nữa ? Mỗi người một cách, mỗi gia đình một hoàn cảnh, nhưng ít ra cũng có vài trường hợp vì chúng ta mà tan nát cả gia đình.

- Có phải là ta ép họ đâu - Ông Đông bảo vệ lý lẽ của mình - Chính họ đến năn nỉ, van xin để vay nợ chúng ta kia mà.

- Những món nợ cắt cổ để rồi họ không đủ sức trả, phải tán gia bại sản, tự vẫn mà chết.

- Họ tự nguyện vayy, chúng ta nào có ép buộc họ đâu.

- Nói cho đến cùng, ông vẫn còn chưa hiểu . Chỉ đến khi nào quả báo trước mắt, ông mới chịu tỉnh ngộ . Sĩ Đông ! Ông hãy nhìn lại xem chưa đầy năm mươi tuổi mà đã gần đất xa trời . Không phải tôi nói gở, chứ thật ra, ông còn được hưởng giàu sang, phú quý bao lâu nữa đâu.

Sĩ Đông ngửa cổ cười dài :

- Bà thật là khéo lọ Tôi hưởng sung sướng bấy nhiêu đó cũng quá đủ rồi.

- Tôi chỉ lo cho Sĩ Thăng mà thôi. Nó sẽ phải nhận lãnh nghiệp chương của cha mẹ.

- Nói cho cùng vẫn là nhân quả với nghiệp chương . Những thứ ấy không có

thật ở trên đời này đâu, bà già ạ.

Ni cô đứng lên, không trách khỏi giận hờn, dù bà đã khoác lên người chiếc áo màu nâu :

- Con người ngang ngược như ông, có nói nhiều cũng vô ích mà thôi.

- Anh Ngọc... Ánh Ngọc...

Sĩ Đông gọi theo, nhưng người đàn bà đã đi khuất sau cổng chùa . Sĩ Thăng từ xa chạy tới :

- Bà lại chọc giận mẹ ư ?

Sĩ Đông bực mình :

- Hừ ! Bà ta điên rồi.

- Thật ra mẹ cũng có lý do của mẹ mà ba.

Sĩ Đông ho húng hắng trong cổ :

- Ta không có hơi để mà tranh luận nữa.

Tư Cao nhắc :

- Chúng ta về thôi ông chủ . Sức khỏe ông yếu kém, ở ngoài trời lâu không tốt đâu.

Thăng lại diu cha ra xe. Người đàn ông oai lẫm ngày xưa bây giờ trong thật héo tàn.

oOo

Cuối cùng rồi Thăng cũng nghĩ ra cách điều trị, lúc đó chàng đang cùng ba ăn cơm. Buông vội chén cơm xuống bàn, Thăng hớn hờ :

- Có cách rồi . May quá . Ta đã có cách rồi.

Sĩ Đông nhìn con kinh ngạc :

- Chuyện gì vậy ? Con có điên không vậy Thăng ?

Sĩ Thăng nói như reo :

- Con đã có cách trị bệnh cho bệnh nhân của con rồi, ba ơi.

- Đồ khùng ! Có như vậy mà cũng hét toáng lên.

Thăng nhăn mặt :

- Ba làm con mất hứng rồi.

Sĩ Đông nghi ngờ :

- Mà nè ! Bệnh nhân nào mà trông con có vẻ quan trọng vậy ?

Thăng bỗng hói, giọng chằng hạ thấp :

- Thế ba có muốn đâu không vậy ba ?

- Là có ích cho việc điều trị . Tiểu Vân ! Đây là mệnh lệnh của bác sĩ chứ không phải một lời mời suông đâu.

Đôi mắt Vân lúc này nhìn Kha chờ đợi . Kha nói, chàng không muốn ích kỷ, dù cho điều ấy có làm cho chàng đau lòng :

- Em sửa soạn rồi đi với anh Sĩ Thăng - Chàng hạ giọng - Anh ở nhà chờ em.

Vân nhẹ gật đầu rồi nhìn sang cha mẹ . Bách Tùng nói :

- Con vô sửa soạn rồi đi, đừng để cậu Thăng chờ lâu.

Lát sau, ba người nói nhau ra cổng . Đình Kha muốn tiễn người yêu một đoạn nên chàng đã tự nguyện làm người thứ ba ở đây. Đi cạnh Kha, Sĩ Thăng nói chỉ để hai người nghe với nhau :

- Đình Kha ! Anh không phiền tôi chứ ?

Kha cố gắng trầm tĩnh :

- Không có gì.

- Xin lỗi vì đã quấy rầy anh, nhưng mà... Thú thật, Tiểu Vân làm cho tôi không cưỡng được lòng mình.

- Dẫu sao tôi cũng lấy làm tự hào vì có một đối thủ như anh. Trước đây, tôi có một lợi thế là người đến trước, bây giờ anh là bác sĩ riêng của Tiểu Vân. Có nghĩa chúng ta đã bắt đầu cạnh tranh công bằng rồi đó.

Sĩ Thăng bỗng chìa tay ra :

- Tôi rất thích tính phóng khoáng của anh, Đình Kha ạ . Hy vọng đã có bắt cứ chuyện gì xảy ra, chúng ta vẫn là bạn.

Kha bắt tay Sĩ Thăng :

- Đồng ý ! Điều tôi mong mỗi nhất bây giờ là nghe được nghe giọng nói của Tiểu Vân. Nếu như anh làm được điều đó thì... trên thế gian này ngoài anh ra, không có bất cứ ai là đối thủ của tôi cả.

Họ chia tay ở cổng . Dẫu sao Kha cũng được an ủi là trước khi đi, Tiểu Vân đã nắm tay chàng siết nhẹ.

Cũng như Đình Kha, Sĩ Thăng đưa nàng đến một nơi rất yên tĩnh . Tiểu Vân bỗng cảm thấy có một cái gì rất khác thường . Trong ánh mắt Thăng nhìn nàng lúc này, ánh mắt làm Vân bối rối :

- Anh nhìn như là trên mặt em có lọ vẩy.

Vân viết vào bảng đen. Thăng xem rồi nghiêm nghị :

- Không phải lo mà là vì mặt em đẹp, quá đẹp.

Tiểu Vân đỏ mặt nhìn đi nơi khác, lát sau nàng viết :

- Chẳng phải anh nói chuyện đi này là vì mục đích chữa bệnh cho em sao?

Thăng lại nghiêng đầu ngắm nàng rồi nghĩ miên man đến hoàn cảnh của mình . Rõ ràng là Tiểu Vân và Đình Kha đã yêu nhau, ý định chinh phục của Thăng bây giờ trở nên vô cùng khó khăn . Nếu như bắt đầu bằng cái công thức quen thuộc của tình yêu: Làm quen - mời đi chơi - rút ngắn khoảng cách - rồi cuối cùng thì tỏ tình thì đã muộn mất rồi . Thăng muốn làm một cái gì đó thật gây ấn tượng, chàng quyết định thật mạo hiểm:

- Nếu như em thú thật là chỉ muốn gần gũi, trò chuyện riêng tư với em thôi thì sao?

Tiểu Vân bối rối nhìn Thăng rồi cảm thấy tức vì bị lừa gạt . Nàng chưa kịp bày tỏ thái độ thì anh chàng bác sĩ tâm lý đã nói tiếp :

- Chắc là em sẽ giận anh lắm, nhưng mà Tiểu Vân, bởi vì em có một mãnh lực thu hút, làm cho anh không cưỡng lại được lòng mình . Anh không dám

khẳng định đó là tình yêu, nhưng mà anh rất là ngưỡng mộ em.

Vân mở to mắt nhìn chàng trai, nàng bỗng nghĩ đến Thảo Nhi . Ý nghĩ ấy làm cô hoảng sợ hơn là giận Sĩ Thăng . Chẳng lẽ định mệnh lại sắp đặt nàng thêm một lần nữa có lỗi với ba mẹ nuôi ? Vân đứng lên, buồn bã đi xa dần Sĩ Thăng.

- Em giận anh có phải không ? - Thăng bước theo nàng, thì thầm nói - Anh biết là anh không phải, nhưng mà nói được ra nỗi lòng của mình, anh cảm thấy nhẹ nhàng hơn . Tiếc rằng anh không được may mắn như Đình Kha, nhưng mà...

Thăng bỏ dở câu nói, giọng buồn của chàng làm Tiểu Vân xúc động . Có ai trách được khi người ta dành cho mình những cảm tình cao đẹp dường ấy . Nhưng khổ nỗi, Tiểu Vân không chỉ rơi vào tình cảm yêu đương ngang trái, mà còn có tình cảm mâu thuẫn trong gia đình . Nàng quay lại đối mặt với Sĩ Thăng :

- Em rất cảm ơn tình cảm của anh dành cho em . Nhưng đối với em, một người vốn thiếu tình cảm ngay từ khi nhận lãnh bất hạnh, những gì Đình Kha dành cho em, là những gì thiêng liêng không bao giờ em quên được. Thăng cười buồn, tự trách vì sao mình không sớm hiểu rằng : Một người con gái nhiều phẩm hạnh như Tiểu Vân, không dễ gì mà thay đổi tình cảm . Chàng bắt đầu hiểu vì sao Đình Kha dễ dàng chấp nhận thử thách và anh ta rất tự tin.

Thăng đổi đề tài :

- Bây giờ chúng ta nói về việc điều trị cho em.

Vân lắc đầu :

- Em không muốn nữa...

- Đừng có như vậy chứ Tiểu Vân . Chữa bệnh cho em làm một việc, còn tình cảm anh dành cho em làm một việc . Nếu như mà không chữa được bệnh cho em, anh sẽ rất lấy làm ân hận.

Tiểu Vân bây giờ không còn thấy cuộc đời mình lẻ loi và cô đơn nữa . Bên cạnh nàng giờ đây ngoài ba mẹ nuôi ra, còn có Đình Kha và Sĩ Thăng, tất cả họ đều tốt với nàng.

Bà Bích Lâm nhìn thấy nỗi buồn của con gái mình trước tiên . Lúc Thảo Nhi lặng lẽ rút lui khỏi phòng khách, bà háy mắt với chồng rồi đi theo con.

Thảo Nhi đi ra vườn sau, ngồi trên ghế xích đu, dưới tàn cây trứng cá . Cho đến lúc có tiếng gọi khẽ khàng ở sau lưng, nàng mới giật mình quay lại, tay vội lau mấy giọt lệ trên gò má . Mẹ dịu dàng ngồi xuống, ôm cô vào lòng.

- Coi kìa, sao con lại khóc ?

Được dịp, nước mắt càng chảy nhanh hơn, cô nghẹn ngào :

- Mẹ, có phải là con vô dụng lắm không mẹ ?

- Tại sao con lại có ý nghĩ kỳ quặc như vậy chứ, Thảo Nhi ?

- Đầu tiên là Đình Kha, bây giờ lại tới Sĩ Thăng, cả hai người đều coi con không ra gì cả.

Bà Bích Lâm thấy tội cho con quá . Rõ ràng là con gái bà đang bị tổn thương về tình cảm, nó cảm thấy tự ái.

- Con thương Sĩ Thăng lắm sao, Thảo Nhi ?

- Không phải đâu, chỉ vì con muốn tốt cho Tiểu Vân và Đình Kha nên con mới giả vờ như vậy . Nhưng mà Sĩ Thăng, cuối cùng rồi anh ấy cũng chọn Tiểu Vân . Điều đó chứng tỏ con chẳng là cái gì cả.

Thì ra là vậy - Bà Bích Lâm vỡ lẽ - Không ngờ con gái bà cũng có những hành động cao cả đến thế . Ôi, sao mà tội nghiệp cho con bé quá.

Người mẹ triu mến vuốt tóc con :

- Không phải đâu, Thảo Nhi . Chỉ vì hai thằng khờ ấy nó không nhìn thấy ưu điểm của con mà thôi.

Nước mắt vẫn còn rơi, Thảo Nhi lắc đầu nói :

- Không phải đâu . Mẹ chỉ an ủi con mà thôi.

Bà Bích Lâm biết mình cũng không thể gạt được con gái vì mấy lời nói suông ấy . Bà ôm con vào lòng, nói :

- Mặc kệ bọn con trai khờ ấy đi, chỉ cần ba mẹ lúc nào cũng thương con là đủ rồi, Thảo Nhi ạ.

- Mẹ Ôi ! Bên cạnh Tiểu Vân, lúc nào con cũng chỉ là một thứ bỏ đi mà thôi. Ôi ! Con gái của bà . Tội nghiệp cho nó biết chừng nào . Bà tự nhủ là từ nay sẽ dành hết tình thương cho Thảo Nhi.

Đình Kha nóng lòng đi lại trong phòng . Thời gian như trôi chậm lại, cố tình trêu chọc làm cho lòng Kha cứ rối lên từng chút.

Tiểu Vân ơi, giờ này em đang làm gì chứ . Sĩ Thăng, con người ấy không có tầm thường đâu . Anh ta biết cách chinh phục, và anh sợ em sẽ mềm lòng.

Ông Bách Tùng hiểu rõ tâm trạng của Đình Kha lúc này, bâng quơ ông nói :

- Trong tình yêu, đòi hỏi phải có lòng tin với nhau . Đình Kha, bác tin con gái của bác.

Kha dừng lại, nhìn người đàn ông mà chàng rất ngưỡng mộ, hỏi :

- Thưa bác, chẳng lẽ bác cũng biết Sĩ Thăng và Thảo Nhi...

- Bác biết chứ, chúng nó có phải là tình nhân của nhau đâu.

Kha thán phục :

- Cháu thật là kính nể bác . Không điều gì có thể qua mắt bác được.

- Khi cháu làm ba, cháu cũng như bác mà thôi.

Kha nhìn đồng hồ, nói :

- Cho đến giờ họ vẫn chưa về.

- Cháu không tin Tiểu Vân sao ?

Kha đỏ mặt, bối rối :

- Thưa không, chỉ vì cháu đánh giá cao Tiểu Vân mà thôi.

- Bác thật không ngờ, có hai người con trai cùng lúc đến với Tiểu Vân. Họ trò chuyện một lúc nữa thì Sĩ Thăng và Tiểu Vân về tới. Đình Kha biết ngay là có chuyện khi nhìn vào mắt Tiểu Vân. Nhưng chàng chưa có cơ hội trò chuyện, bởi vì ngay sau đó, Sĩ Thăng đề nghị chàng và ông Tùng ra vườn để bàn bạc.

Ba người đàn ông quây quần bên mâm rượu được bày ra ở nhà thủy tạ.

Cũng chẳng có gì ngoài mấy lon bia và vài con khô mực nướng do chị hai chuẩn bị. Ông Bách Tùng và Đình Kha lắng nghe Sĩ Thăng trình bày:

- Bệnh tật của Tiểu Vân, do bác trai nói, là do xuất phát sau một cơn ngất xỉu do xúc động mạnh. Vấn đề ở đây là Tiểu Vân đã nhìn thấy điều gì trước đó.

Ông Bách Tùng đáp ngay:

- Là cha mẹ của nó bị chết cháy trong phòng khách gia đình.

- Tiểu Vân cũng nói với cháu như vậy, ngoài ra cô con kể thêm một số chi tiết tỉ mỉ khác.

Đình Kha nôn nóng:

- Vậy thì hướng điều trị của anh như thế nào?

- Không có một cơ sở khoa học nào chứng minh cho những điều cháu sắp trình bày sau đây. Nhưng trên phương diện tâm lý mà suy đoán, có thể nói: Tiểu Vân có 50% hy vọng.

- Như thế cũng tốt lắm rồi.

Đó là giọng ông Bách Tùng. Đình Kha giục:

- Anh hãy nói cụ thể đi.

- Được, là như thế này: Tiểu Vân vì chứng kiến những hình ảnh thương tâm của ba mẹ, hét lên một tiếng rồi hất hùng ngất xỉu. Nguyên nhân cô ấy không nói được có thể là do tiếng hét này. Bây giờ chúng ta dựng lại khung cảnh ngày xưa rồi đột ngột đưa Tiểu Vân đến đó để cô ấy một lần nữa chứng kiến. Hy vọng vì kích thích quá độ, cô ấy sẽ hét lên một tiếng, một tiếng hét sau tám năm trời.

- Ý kiến hay! - Ông Bách Tùng lập tức tán thành.

Đình Kha thắc mắc:

- Nhưng mà chúng ta làm sao dựng lại cảnh cũ?

- Vấn đề này tôi đã nghĩ kỹ rồi, để khung cảnh thật giống, nhằm gây sự xúc động cho Tiểu Vân, chúng ta phải mua lại miếng đất ngày xưa của gia đình cô ấy. Tôi cũng có hỏi Tiểu Vân về cách kiến trúc của ngôi nhà cũ. Chúng ta cần phải xây lại một ngôi nhà gần giống như thế.

- Nhưng còn hai người cháy trong biển lửa?

- Chúng ta đối chiếu theo hình ảnh, làm hai hình nộm có gương mặt hao hao như thế. Vấn đề ở đây là phải gây bất ngờ tuyệt đối, cho nên chúng ta phải bí mật hành động.

Ông Bách Tùng gật đầu:

- Xem ra kế hoạch của cháu Thăng rất là có triển vọng.

Đình Kha hớn hờ :

- Tiểu Vân mà nói được, cô ấy chắc chắn sẽ vui mừng lắm . Sĩ Thăng !

Không cần biết kết quả sẽ như thế nào, tôi cũng xin cụng ly với anh trước.

Hai chàng trai lúc này nhìn nhau đầy ngụ ý . Cả hai đều đang có những lợi thế nhất định để chinh phục Tiểu Vân.

Tiểu Vân rúc vào lòng Đình Kha . Hơi ấm từ chàng lan truyền, làm cho cô có cảm giác an bình . Họ trong vòng tay thật lâu, cô mới thoát ra, viết vào bảng :

- Sau này anh đừng bao giờ rời xa em nữa nha Đình Kha.

- Sĩ Thăng...

Tiểu Vân xua tay :

- Em không muốn anh nhắc đến anh ấy nữa.

- Được rồi, anh sẽ không nhắc nữa . - Kha khẽ hôn lên trán nàng rồi hỏi -

Sau này khi đã nhìn thấy được, anh muốn ngày nào cũng được nhìn thấy em, nghe giọng nói của em.

- Nhưng nếu lỡ như em không bao giờ nói được nữa ?

- Dù bất cứ hoàn cảnh nào, anh cũng nguyện suốt đời che chở, bảo vệ cho em . Tiểu Vân, em bằng lòng làm vợ anh nha ?

Ánh mắt Kha nhìn nàng sâu hun hút . Ở đó Kha bắt gặp cái gập đầu ưng thuận của nàng . Chàng sung sướng ôm chặt Tiểu Vân vào lòng :

- Em có biết anh vui mừng đến dường nào không Tiểu Vân ?

- Nhưng mà anh thật lòng với em chứ ?

Kha phì cười :

- Cho đến bây giờ em còn hỏi anh câu ấy nữa sao, Tiểu Vân ?

Cô cười thật hiền :

- Em chỉ là không yên lòng mà thôi.

Kha thấy tội nghiệp cho nàng xiết bao . Bây giờ đây, đâu phải có chàng là duy nhất nhưng Tiểu Vân vẫn sợ mất chàng, điều ấy chứng tỏ tình yêu nàng dành cho chàng không có gì có thể so sánh được.

- Khờ quá ! Ngoài em ra, anh đâu còn yêu ai được nữa.

- Thật chứ ?

- Anh không bao giờ gạt em cả, áng mây nhỏ của anh.

Tiểu Vân mỉm cười sung sướng . Đối với nàng, Đình Kha mãi mãi là duy nhất.

- Cái gì ? Các người định mua miếng đất này à ? Ông chủ tôi đâu có định bán nó.

- Chuyện là như vậy ông ạ . - Ông Bách Tùng ôn tồn giải thích, sơ lược kể lại câu chuyện của Tiểu Vân.

- Cô gái bị câm ấy à ? Tôi có biết cô ấy . Thỉnh thoảng cô ấy đến đây, ngồi

hàng mấy giờ liền dưới gốc mai già kia kia . Thì ra câu chuyện là như vậy, thật là tội nghiệp.

- Vậy ông có thể giúp chúng tôi được không ạ ?

- Tôi chỉ có thể giới thiệu quý vị với chủ nhân của ngôi nhà này . Còn việc bán hay không là của người ta, tôi chỉ là người làm công mà thôi.

Cuối cùng họ cũng mua được miếng đất . Chủ nhân vì thông cảm cho hoàn cảnh Tiểu Vân, với lại nghe nói có người chết trên đất của mình nên cũng không muốn giữ lại làm gì . Tuy vậy ông kêu giá hơi cao, nhưng vì thương con, ông Bách Tùng cũng bấm bụng mà mua.

Đình Kha tìm phòng làm việc của ông Bách Tùng vào lúc 11 giờ trưa . Thư ký đưa Đình Kha vào phòng giám đốc rồi đi ra ngoài . Ông Bách Tùng mời :

- Ngồi đi Kha.

- Cảm ơn bác.

- Cháu tìm bác có chuyện gì không ?

- Cháu muốn phụ bác một phần phí tổn - Kha nói nhanh, sợ rằng ông Bách Tùng từ chối - Cháu muốn đóng góp một phần nhỏ vào công việc điều trị cho Tiểu Vân . Thưa bác, bởi vì cháu muốn được cưới Tiểu Vân làm vợ, coi như cũng là trách nhiệm của cháu.

Ông Bách Tùng vỗ vai Đình Kha :

- Tiểu Vân nó thật là may mắn khi gặp cháu.

- Xin bác nhận cho.

- Được rồi, đây là tấm lòng của cháu mà, phải không ?

Sau đó, Bách Tùng cho người xây lại căn nhà như lời Tiểu Vân kể . Phần Đình Kha, chàng đối chiếu theo mấy bức họa của Tiểu Vân, làm hai hình nộm có gương mặt y hệt cha mẹ nàng ngày xưa. Gần một tháng thì công việc hoàn tất.

oOo

Tiểu Vân không hiểu vì sao người đàn ông trong vườn tìm được nhà nàng, cũng không hiểu vì sao ông ta nhấc nàng đến đây vào ngày hôm nay ? Cánh cổng mở rộng có làm Vân ngạc nhiên đôi chút . Sau một thoáng phân vân, nàng bước chân vào khu vườn quen thuộc . Cảnh sắc ở đây thay đổi làm Vân ngỡ ngàng nhớ lại tổ ấm của nàng tám năm về trước.

Rồi ngôi nhà hiện ra trước mắt . Nàng kinh ngạc đến sững sờ trước sự thay đổi diệu kỳ trước mắt . Vân thì thâm trong lòng :

- Không lẽ lẽ nhà của ta đây sao ?

Rồi bỗng đứng trong giây phút sững sờ ấy, nàng nhìn thấy khói bốc lên, sau đó thì lửa bùng cháy dữ dội trong căn nhà ấy . Hình ảnh kinh hoàng của tám năm về trước làm Vân co thắt lại . Nàng bỗng rơi chiếc xác tay cũng như ngày xưa nàng buông rơi những thứ nàng vừa mau cho cha từ ngoài tiệm .

Rồi cũng như cô bé Tiểu Vân năm nào, người con gái bây giờ cầm đầu chạy

thật nhanh trên con đường trải sỏi dẫn vào nhà mình . Tiếng kêu xé lòng của cô bây giờ không vang vọng vào khoảng không như năm xưa, nó âm ỉ trong lòng như cũng không kém phần dữ dội, thê lương...

- Ba... mẹ...

Nàng nhìn thấy những khung cửa đóng kín... Rồi nàng chạy tới bên cửa sổ y hệt như ngày xưa nàng đã làm . Bên trong, cha mẹ nàng như hai ngọn đuốc đang quần quai giữa biển lửa . Tiểu Vân không còn phân biệt được thời gian nữa, không còn nhớ là tám năm trước, cha mẹ nàng đã một lần chết như thế này . Sự xúc động mãnh liệt dồn nén từ trong lòng nàng, bức phá mãnh liệt và cuối cùng, cô gái đã thốt được một tiếng, tiếng thét sau tám năm dài câm lặng :

- Trời ơi ! Ba mẹ Oi !

Cô gái bấu tay vào cửa kính từ từ ngã quỵ trên nền cỏ xanh rì, khóe mắt nàng còn kịp lăn nhanh hai giọt lệ.

Bách Tùng, Bích Lâm, Đình Kha, Sĩ Thăng, người đàn ông trông vườn, năm người bọn họ chạy ủa ra vực Tiểu Vân dậy . Sau đó, hai chiếc xe nối nhau rời khỏi ngôi nhà, hướng về phía bệnh viện . Ngược chiều với họ là hai chiếc xe cứu hỏa đang hết còi inh ỏi, lao về phía xảy ra hỏa hoạn.

Trong phòng riêng của mình, Thảo Nhi ngồi bó gối nhìn ra khoảng trời xanh bao la Nàng biết bây giờ, mọi người đang vây quanh Tiểu Vân, lo lắng cho người con gái ấy . Nhi bỗng thấy cuộc đời mình cô đơn đến lạ .

ÂN TÌNH

Chương 19

Sĩ Thăng thận trọng đo huyết áp, cặp nhiệt cho Tiểu Vận Xong, chàng ngẩng lên :

- Không có vấn đề gì cả, cô ấy sẽ tỉnh ngay bây giờ.

Mọi người cùng thở phào . Đình Kha nóng hỏi :

- Còn tiếng nói của cô ấy ?

Sĩ Thăng mỉm cười, đáp :

- Bây giờ, chúng ta có đến chín mươi chín phần trăm hy vọng rồi.

Nét hân hoan hiện rõ trên từng khuôn mặt . Bà Bích Lâm chấp tay lại, về thành khẩn :

- Tạ Ôn trời phật.

Bách Tùng nhắc :

- Chúng ta ra ngoài tìm chút gì ăn lót dạ đi, ai cũng mệt mỏi cả rồi.
- Cháu muốn được ở lại đây với cô ấy.

Bách Tùng nhìn Kha cười cảm thông :

- Cũng được . Cháu hãy ở lại đây trông chừng Tiểu Vân hộ bác.
- Còn em phải về nhà đây, Thảo Nhi...

Bà bỏ lưng câu nói, chỉ có Bách Tùng là hiểu được . Ông gật đầu :

- Vậy thì anh cũng về với em. Còn Sĩ Thăng...
- Cháu có việc cần làm . Bây giờ cháu phải về phòng làm việc.

Sau cùng, chỉ còn mỗi mình Đình Kha trong phòng . Chàng từ từ ngồi xuống bên người yêu, đôi mắt nhìn nàng thật sâu, đắm đắm, dịu dàng và tha thiết quá . Tiểu Vân nằm đó với đôi mắt dịu hiền khép kín, cách mũi phập phồng theo từng nhịp nhấp nhô của bờ ngực vươn cao, làn môi đỏ mọng mở hé nở như đón chào, mời mọc . Kha không kềm được lòng mình, chàng đặt nụ hôn triu mến lên cánh hồng hé mở ấy . Bất giác Tiểu Vân khẽ cựa mình, chớp mắt vài cái rồi đắm đắm nhìn Kha Chàng trai reo khê:

- Em tỉnh lại rồi !

- Đình... Kha...

Tiếng nói bất ngờ thốt ra từ môi nàng, dường còn gầy vụn và phải rất khó khăn, nhưng vẫn là tiếng nói, thứ âm thanh mà hơn tám năm Kha âm thầm chờ đợi . Đôi mắt chàng sáng lên:

- Tiểu Vân. Em đã nói được rồi . - Chàng nắm vai nàng lắc mạnh - Em nói được rồi đó, Tiểu Vân ơi.

Cô gái kinh ngạc nhìn Kha, một bàn tay nàng đặt lên cổ, nơi giờ đây không còn có cảm giác tắc nghẽn nữa . Nàng thì thầm :

- Thật... sao ? Em nói được... rồi ư ?

- Đây ! Có phải anh gạt em đâu. Tiểu Vân ơi ! Anh sung sướng quá.

Họ ôm ghì lấy nhau trong cơn xúc động . Tiểu Vân gọi tên chàng triu mến :

- Anh Kha...

- Tiểu Vân ! Anh yêu em.

Chàng siết nàng thật chặt . Vân xúc động đến rơi lệ . Mỗi một lúc sau, nàng mới nói :

- Anh... làm em ngạt thở đây này.

Kha buông nàng, cười bối rối :

- Xin lỗi em, anh quên mất.

Vân mỉm cười nhìn người yêu. Trong lòng nàng lúc này hạnh phúc đang dạt dào bất tận.

Kha nhắc :

- Bây giờ, em định nói gì với anh đây ? Là tiếng nói đầu tiên em đã hứa đấy.

- Em có hứa như thế thật sao ?

Kha hờn :

- Em còn làm bộ không nhớ nữa.

Nàng chìa tay cho Kha kéo dậy, rồi hỏi :

- Thế anh muốn nghe em nói gì đây ?

- Tùy em. Anh đang chờ để nghe đây, một câu nói nhiều ý nghĩ nhất.

- Vậy thì... em nói.

Kha khích lệ :

- Em nói đi !

- Em muốn nói là... em... Em yêu anh.

Má Vân đỏ bừng bởi cảm giác e thẹn, Đình Kha sung sướng ôm siết nàng vào lòng.

- Ôi ! Tiểu Vân ơi ! Anh sung sướng quá . Cảm ơn em. Trong giờ phút này đây, câu nói ấy chính là điều anh mong đợi.

Có tiếng gõ cửa làm họ giật mình buông nhau ra. Sĩ Thăng bước chàng, chàng trang nghiêm nhìn Tiểu Vân :

- Thế nào, câu nói đầu tiên Tiểu Vân dành cho tôi là gì đây ?

- Là em muốn cảm ơn anh, rất cảm ơn anh.

Thăng cười phóng khoáng :

- Không cần phải mang ơn nghĩa như vậy đâu, cô ạ - Rồi chàng nhìn đồng hồ tay - Không còn gì nữa, bây giờ Tiểu Vân có thể về được rồi đó.

Tiểu Vân lúc này mới sực nhớ :

- Ba mẹ em, hai người không có đến sao ?

- Hai bác vừa ở đây xong. Bây giờ anh đưa em về nhà . Sĩ Thăng ! Anh có cùng đi với chúng tôi không ?

Thăng từ chối :

- Tôi còn phải về chính thuốc cho ba tôi.

- Bác trai không được khỏe à ?

- Ba tôi đau ốm từ mấy năm nay.

Tiểu Vân thành thật nói:

- Vậy hôm nào em sẽ tới thăm bác trai.

- Rất hoan nghênh em tới thăm gia đình anh.

Sau đó họ chia tay Đình Kha đưa Tiểu Vân về nhà nàng, trên xe của chàng.

oOo

Tiểu Vân nhìn thấy cha mẹ Ở phòng khác, nhưng nàng không nhận ra đôi mắt mẹ đỏ hoe vì khóc . Niềm hân hoan tốt cùng khiến cô gái sà vào lòng mẹ rồi rít:

- Mẹ Oi, ba ơi ! Con đã nói được rồi . Ba mẹ có nghe không ? Con đã nói được rồi đây

Bà Bích Lâm bỗng rút tay khỏi tay Vân, giọng nói dường như có nước mắt :

- Con thì tốt rồi, nhưng còn con của ta, nó đâu có được may mắn như con.

- Mẹ...

- Bích Lâm ! - Giọng Bách Tùng - Em đừng có trách Tiểu Vân, nó nào có lỗi gì đâu.

- Vậy thì ai có lỗi đây chứ ? Không lẽ vì em mà Thảo Nhi bỏ nhà ra đi hay sao ?

Tiểu Vân thẳng thốt :

- Chị Thảo Nhi đi rồi hay sao ba ?

Mẹ nàng bỗng ôm mặt khóc :

- Thảo Nhi ơi ! Con tại sao lại đại đột như vậy chứ ? Nhà này là nhà của con, tại sao con lại bỏ nhà ra đi ? Tại sao chứ ?

Tiểu Vân nghe lòng đau thắt lại . Nàng cũng khóc theo :

- Mẹ ! Là lỗi nơi con, vì con mà chị Thảo Nhi bỏ nhà ra đi.

Bách Tùng lên tiếng :

- Đình Kha ! Con đưa Tiểu Vân lên phòng đi.

Kha vội vàng bước tới đỡ người yếu đứng lên. Mắt Vân nhìn cha mờ lệ :

- Ba ơi ! Con phải làm sao bây giờ ?

- Con không cần phải làm gì cả . Chuyện này đã có ba lo rồi

Vân nhìn mẹ một lần nữa rồi để Kha dìu nàng bước đi. Vào tới phòng, nàng ngã vào lòng Kha khóc:

- Anh Kha ơi ! Em phải làm sao bây giờ, hã anh ?

Kha vuốt ve người yếu.

- Ba đã nói rồi, chuyện này em không cần phải lo lắng mà.

- Nhưng nhìn mẹ đau khổ, em làm sao chịu nổi chứ ? Đã một lần như thế này rồi, chị Thảo Nhi chắc là không chịu trở về đâu.

Nhìn Vân khóc, sao mà Kha thấy tội cho nàng quá . Mới vừa thoát khỏi cảnh tật nguyên, bây giờ lại rơi vào hoàn cảnh éo le này . Dường như định mệnh khắt khe không bao giờ buông tha nàng, dù chỉ một giây phút mà thôi.

Giọng Kha êm đềm :

- Vân ơi ! Sao mà anh thương em quá ! Sau chuyện này, anh sẽ xin cưới em, để trọn đời trọn kiếp này, anh nguyện hết lòng lo lắng cho em.

Tiểu Vân nép vào lòng Kha, bờ vai vững chãi ấy cho nàng cảm giác êm ả.

oOo

Tiểu Vân đọc một lần nữa lá thư Thảo Nhi gửi cho nàng.

"Gửi Tiểu Vân !

Những gì tôi sắp viết ra đây là những áp ử triền miên, kéo dài hơn tám năm qua.

Thành thật mà nói, ngay từ lúc Tiểu Vân bước chân vào gia đình, tôi đã cảm thấy mình không còn được tự do nữa, tự do với tất cả ý nghĩ đen và bóng của nó . Có thể bẩm sinh tôi là một con bé hẹp hòi, ích kỷ, nhưng mà Tiểu Vân cũng phải công nhận là Vân đã chiếm mất của tôi một phần tình cảm từ ba mẹ . Từ chiếc áo đẹp, từ viên kẹo ngọt, cho đến những con búp bê xinh

xấn... Nếu không có Vân, tất cả sẽ là của tôi. Vậy mà tôi phải chia cho Vân, san sẻ cho Vân những gì đáng lẽ là chỉ có mình tôi được hưởng.

Nhưng thật, đó chỉ là những trò vụn vặt của tuổi thơ mà nhiều kẻ dại . Cho đến ngày chúng ta cùng lớn lên... Thời gian trôi qua, Tiểu Vân luôn làm tôi ganh tỵ bởi những thành tích của mình . Tôi không có muốn hẹp hòi như thế đâu, nhưng khổ nỗi... Vân lúc nào cũng vượt trội hơn tôi khiến tôi, một người con gái có hoàn cảnh hơn hẳn Tiểu Vân không thể nào mà không ganh tỵ được.

Cho đến cái ngày Đình Kha đến trong đời cả hai chúng ta Vân dù không có ý, đã cướp đi tình yêu đầu đời sâu lắng của tôi, khiến con bé thảo Nhi hẹp hòi này, lúc đó có thể nói là tức điên lên được.

Sau cùng là Sĩ Thăng, người con trai cũng như Đình Kha ngày trước, giữa hai chúng ta, anh ấy đã chọn Tiểu Vân. Bây giờ trong lòng tôi không chỉ đơn giản là sự ganh tỵ nữa, mà là lúc tôi tự nhìn lại mình . Bỗng dưng tôi nhận ra, Thảo Nhi đời đời kiếp kiếp không bao giờ có thể so sánh với Tiểu Vân được . Bây giờ đã thế, thứ lỗi cho đến khi Vân trở lại con người bình thường, tôi sẽ còn thua kém Vân đến nhường nào nữa ?

Tiểu Vân ! Tôi ra đi vì không muốn mình mãi mãi là chiếc bóng bên cạnh của Tiểu Vân. Tôi có cá tính, có tự ái của mình, điều ấy khiến tôi không thể nào ở lại nơi mà lúc nào cũng có ánh hào quang tỏa sáng làm lu mờ hình ảnh của tôi.

Hơn tám năm qua, tất cả sự việc như một trò chơi của hóa công. Nhưng trò chơi nào rồi cũng có ngày kết thúc . Bây giờ chính là lúc màn diễn giữa tôi và Tiểu Vân không nên tiếp tục nữa . Có lẽ lúc đọc thư này, Tiểu Vân đã lấy lại giọng nói của mình . Tôi biết Vân là người con hiếu thảo dù rằng ba mẹ không phải là ba mẹ của Vân. Vậy thì... Tôi xin gửi gắm tuổi già của ba mẹ cho Vân, mong Vân hãy săn sóc cho hai người trong những ngày tháng còn lại của cuộc đời . Dầu rằng tôi không còn ở trong gia đình nữa, nhưng Vân cứ yên tâm tôi lúc nào cũng để lòng lo lắng cho ba mẹ của mình.

Tạm biệt Tiểu Vân, đừng bao giờ tìm tôi nữa . Nhân đây, tôi xin chúc cho Vân hạnh phúc . Giữa hai người con trai ấy, Vân không cần phải chọn lựa làm gì, bởi vì họ đều là những chàng trai anh tuấn".

Tiểu Vân khelp cánh thư nang cả nỗi lòng tâm sự của Thảo Nhi Những dòng chữ chân thật làm Vân xúc động quá đỗi.

"Thảo Nhi ơi ! Người ra đi phải chính là em chứ sao lại chị chứ ? Nhà là nhà của chị, ruột thịt là chị đã từ trong lòng mẹ thoát thai nên người, thử hỏi mẹ làm sao có thể chấp nhận cho Tiểu Vân thay thế chị mà lo lắng cho người chứ ? "

Cô gái thần thời buông tiếng thở dài . Hoàn cảnh cứ bắt buộc nàng bắn khoản ray rút mãi.

oOo

- Mẹ ! Con vừa đan xong chiếc áo này, mẹ mặc xem có vừa không mẹ.

Bích Lâm ngoảnh mặt đi:

- Điều ta cần bây giờ là Thảo Nhi chứ không phải chiếc áo này.

Tiểu Vân đau đớn nhìn mẹ . Tuy rằng mẹ không trách mắng ra lời, nhưng thái độ ấy còn hơn những mũi kim châm soi vào lòng cô gái . Vân cúi đầu nói, giọng buồn bã :

- Xin lỗi mẹ, là lỗi của con, chính con đã khiến chị Nhi phải bỏ nhà ra đi.

- Xin lỗi ? - Bích Lâm dù không muốn sau lời nói của bà cứ nặng trịch - Liệu rồi hai tiếng nói vô nghĩa ấy có đem Thảo Nhi về cho ta không ?

Tiểu Vân nghẹn lời :

- Xin mẹ đừng buồn nữa . Tiểu Vân nhất định sẽ tìm chị Thảo Nhi về cho mẹ.

Cô gái quay người chạy ra khỏi phòng, về tới giang sơn của mình, nàng đã khóc đến ướt cả chiếc áo gối.

oOo

Sĩ Thăng đến tìm nàng vào giờ phút đau buồn ấy . Tiểu Vân không thể nào từ chối lời mời đi dạo của người mới đó là ân nhân của nàng . Họ thong thả bước giữa những hướng hoa hồng rực rỡ trong vườn nhà . Những nụ hoa đài các, kiêu hãnh vươn vào trong nắng chiều nhạt nhòa . Có vài sợi nắng soi lên mái tóc nàng lung linh. Nàng lúc này trong mới đẹp làm sao, vẻ đẹp đã được hoàn thiện, toàn mỹ từ sau khi nàng khỏi bệnh . Tiếc một điều là đôi mắt đỏ hoe, gương mặt thì âu sầu làm Sĩ Thăng bối rối :

- Em có chuyện không vui ư ?

- Xin lỗi, em đã làm anh mất vui.

- Không sao, nhưng... thật ra là chuyện gì vậy ? - Chàng thành thật quan tâm đến nàng - Anh có thể biết được không ?

Giọng Tiểu Vân vẫn vương buồn :

- Chuyện gì cũng vậy mà thôi. Từ nhỏ tới lớn em có bao giờ được thanh thản hoàn toàn đâu.

- Tội nghiệp cho em ! Giả như mà cuộc đời này anh được chăm sóc cho em thì... Tiểu Vân ! Anh muốn nói là...

Nàng bước vội vàng :

- Đừng nói nữa anh.

Nàng dừng lại, đối mặt với Thăng :

- Em xin lỗi anh, giờ phút này em không muốn nghĩ đến chuyện riêng tư nữa

- Phải chăng Đình Kha làm cho em buồn ?

- Không, anh Kha rất tốt với em.

Thăng thở dài :

- Anh biết Đình Kha may mắn hơn anh, bởi anh ấy là người đi trước vào

lòng em.

Tiểu Vân áy náy nhìn Sĩ Thăng. Vì nàng mà Thăng phải buồn bã, khổ sở...

Ôi, tình yêu ơi ! Chẳng lẽ bây giờ mi cũng muốn dẫn ta sao ?

Vân quay mặt đi, giọng nghẹn nơi mũi :

- Bây giờ em không muốn nghĩ đến tình yêu nữa . Đình Kha... có lẽ rồi đây em cũng phụ lòng anh ấy.

Thăng lo âu :

- Thật ra chuyện gì đã làm cho em buồn, nói cho anh biết đi Tiểu Vân ?

Nàng lắc đầu :

- Có rồi cũng vô dụng mà thôi. Anh Thăng ! Em xin một lần nữa cảm ơn anh đã tận tình cứu chữa cho em có được giọng nói như bây giờ.

Thăng cảm nhận được vẻ khác thường của nàng lúc này . Lời nói của nàng sao mà giống chia ly quá . Chàng còn chưa biết phải làm sao thì Vân nói tiếp :

- Xin lỗi anh, em phải quay về đây.

- Tiểu Vân...

Bước chân nàng đã xa dần rồi . Sĩ Thăng đứng nhìn theo cho đến khi không còn thấy cái bóng yêu kiều ấy nữa

- Tiểu Vân ơi ! Sao mà tôi yêu em quá đổi.

Tiểu Vân hồi tưởng lại quãng thời gian đã qua, từ lúc nàng còn là cô bé tật nguyền, được cha mẹ nuôi thương tình cứu vớt, đưa vào sống trong gia đình này . Thảo Nhi nói đúng, tất cả như một trò chơi oan nghiệt của hóa công. Nhưng đoạt kết, người ra đi không thể là Thảo Nhi được bởi đơn giản một điều Thảo Nhi là con ruột của cha mẹ nuôi. Cô gái vùng dậy, lấy giấy bút viết hai lá thư Một gửi cho cha mẹ nuôi và lá thư còn lại gửi cho Đình Kha Để có thể viết được hai lá thư ấy, nàng đã rơi không biết bao nhiêu là nước mắt.

Đêm đó, Tiểu Vân thức cho đến khi trời tờ mờ sáng . Hành lý đã gói gọn vào vali Cũng chẳng có gì ngoài mấy bộ quần áo, sợi dây

chuyền kỷ vật, con dao cạo và số tiền của cha mẹ ngày xưa để lại.

Xách va li lên tay, Vân đau buồn từ giã tổ ấm, nơi đã hơn tám năm trời ấp ủ, chở che cho cuộc đời đầy rẫy phong ba của nàng.

Đứng trước phòng cha mẹ, Vân nghẹn ngào :

- Ba ơi, mẹ Ơi ! Xin tha lỗi cho con, đưa con bất hiếu này không thể nào ở cạnh bên hai người được nữa

Vĩnh biệt, xin vĩnh biệt !

oOo

Có thể nói trong lòng Bách Tùng, tình thương dành cho Tiểu Vân không còn có sự cách biệt nữa . Cho nên sự vắng mặt khác thường của Tiểu Vân sáng nay, ngay lập tức làm cho ông chú ý.

Ông đi ngay lên phòng của con gái, ngạc nhiên khi không nghe thấy tiếng trả lời của con, mặc dù ông gõ cửa đã rất nhiều lần.

- Tiểu Vân ! Con có trong phòng không hả ?

im lặng . Cuối cùng Bách Tùng đẩy nhẹ, cánh cửa dễ dàng mở ra trước mặt ông. Ngay lập tức khung cảnh trống trải khác thường trong phòng làm ông chú ý . Vài bức tranh treo trên tường đã không còn nữa . Kể cả những bức ảnh ký họa vẽ vợ chồng Hạ Quyên cũng không còn . Người đàn ông sải chân đi về phía tủ quần áo để rồi chết lặng trước hình ảnh trống vắng trước mắt . Ông thì thầm :

- Tiểu Vân ! Con đi rồi sao ? Con lại có thể bỏ ba mà đi sao chứ ?

Trên bàn viết, hai bức thư đập vào mắt Bách Tùng...

oOo

Khép cửa phòng lại, Bách Tùng từ từ quay nhìn vợ, gương mặt thật buồn :

- Tiểu Vân nó bỏ chúng ta mà ra đi rồi, em có biết không ?

Trên giường của mình, gương mặt Bích Lâm thoáng ngạc nhiên :

- Thật sao ?

Bách Tùng chìa tay về phía vợ :

- Thư của con bé đáng thương ấy để lại cho chúng ta nè.

Bích Lâm vươn tay đón nhận, bà ngồi dậy khỏi giường, gương mặt có chút ân hận :

- Chắc là con bé giận em ?

- Không đâu. Nếu Tiểu Vân tâm thường như vậy thì tám năm qua, nó đã không là niềm kiêu hãnh của anh... - Chừng như thấy lời nói của mình thiếu sót, ông thêm - Của vợ chồng chúng ta.

- Em không có xứng đáng đâu. Thật là xấu hổ, bởi vì em không thể nào đóng trọn một vai trò một người mẹ ruột rỗng lượng.

- Thôi, em hãy đọc thư đi. Rồi em sẽ thấy được thế nào là một con bé Tiểu Vân với đầy đủ những phẩm hạnh cao quý nhất của một người con gái vào thời buổi này.

Thiếu phụ từ từ mở phòng thư gói ghém cả tâm tình của đứa con nuôi, những dòng chữ quen thuộc một thời đã thay cho giọng nói của Tiểu Vân hiện dần trên trang giấy trắng :

"Đứa con bất hiếu kính gửi cha mẹ !

Ba mẹ Ôi ! Tám năm trước, ba mẹ mang về một đứa bé mồ côi mồ cút, không thân không phận và tật nguyền . Tám năm trôi qua, đứa bé ấy đã lớn lên trong tình thương curu mang của ba mẹ . Nó cũng có quần áo đẹp để mặc, cũng được dạy dỗ cẩn thận như bao đứa trẻ may mắn khác . Và hơn thế nữa, nó giờ đây không còn là con bé tật nguyền . Tất cả những gì nó được hưởng là nhờ vào tình thương bao la, vô bờ bến của ba mẹ . Đứa bé ấy, đời đời kiếp kiếp khắc ghi ơn nghĩa cao đầy của ba mẹ vào lòng

Ba mẹ Oi ! Đáng lẽ Tiểu Vân phải suốt đời ở bên ba mẹ phụng dưỡng hai người trong những ngày tháng xế chiều . Nhưng tiếc thay, hoàn cảnh không cho phép con ở lại nữa rồi.

Mẹ Oi ! Con chỉ là đứa con mồ côi mồ cút khi nào dám ước mơ cao xa Con chỉ mong có được cuộc sống bình dị trong căn phòng khép kín của mình như tám năm qua con từng sống . Nhưng định mệnh đã xui khiến con gặp Đình Kha, người con trai dám gạt bỏ khiếm khuyết của con để đến với con . Đối với Tiểu Vân, đó là một thứ hạnh phúc dù có nằm mơ, cũng không tài nào thấy được . Nhưng thưa mẹ, đã có lúc con từ chối thứ hạnh phúc đó, trốn lánh Đình Kha với ước mong làm cho mẹ và chị vui lòng.

Vận mệnh khắt khe dường như không mỉm cười với con, đã có Đình Kha rồi còn đem đến cho con một Sĩ Thăng oan nghiệt . Tất cả như một dòng xoáy, từ từ đẩy con xa dần vòng tay của ba của mẹ.

Mẹ O ! Bỏ ba mẹ ra đi là bất hiếu, nhưng ở lại để mẹ ngày ngày phải đau lòng vì mất đi một người con ruột thịt thì lại càng bất hiếu hơn. Giữa hai con đường bắt buộc ấy, con xin chọn con đường ra đi. Dầu sao ba mẹ cũng còn có chị Thảo Nhi, chị sẽ trở về khi biết là con không còn trong gia đình nữa.

Mẹ ! Như người đã từng nói, rồi sẽ có một chàng trai xuất sắc đến với con. Người thì đã đến rồi, nhưng một đứa bé mồ côi thì làm gì xứng đáng, chẳng qua định mệnh muốn đùa cợt với con mà thôi. Những ngày tháng sắp tới đây, con không biết cuộc sống mình sẽ ra sao, cũng chưa biết sẽ dừng lại ở đâu trên cõi đời mệnh mong này . Nhưng dầu có thế nào chăng nữa, con vẫn luôn luôn tưởng nhớ đến ba mẹ, cầu xin chị Thảo Nhi trở về với mẹ . Suốt đời con sẽ không bao giờ quên những ngày tháng sống trong tình thương bao la của ba mẹ.

Cuối cùng, Tiểu Vân xin quỳ ở đây, lạy tạ công ơn dưỡng nuôi hơn tám năm trời của ba mẹ . Xin hai người hãy bảo trọng, con đi... "

Có những giọt lệ long lanh trên má Bách Tùng khi giọng của Bích Lâm chấm dứt . Đứa con mà ông hết lòng thương yêu, mãi mãi không còn ở trong vòng tay ông nữa.

Có tiếng thở dài của Bích Lâm :

- Tiểu Vân ơi ! Mẹ thật là có lỗi với con.

- Giả như mà Tiểu Vân có nghe được lời nói của em bây giờ, thì nó vui mừng biết mấy . Nhưng đã muộn mất rồi...

Người đàn bà cúi đầu mắt ngấn lệ :

- Anh trách em cũng đáng mà.

- Anh đã nói với em từ lâu rồi . Tiểu Vân nó là một đứa bé ngoan ngoãn .

Bây giờ em thấy đó, nó thà chọn cho mình con đường gian khổ để Thảo Nhi trở về với chúng ta Thử hỏi có đứa con gái nào hành động cao cả đến như vậy không chứ ?

Thiếu phụ bỗng bật khóc :

- Em thật là đáng trách mà . Không phải em không biết Tiểu Vân là đứa con ngoan, nhưng sao em không thể nào kiềm lòng được khi thấy Thảo Nhi nó đau khổ.

Hơn ai hết, Bách Tùng chính là người hiểu vợ nhiều nhất . Ông từ từ ngồi xuống bên bà, giọng an ủi :

- Không phải anh trách em, bởi vì em đã hành động như tất cả những bà mẹ thương con trên thế gian này . Anh chỉ là muốn em đối xử với Tiểu Vân tốt hơn sau này thôi.

Bích Lâm ngẩng lên :

- Anh nói vậy là sao ? Tiểu Vân nó còn trở về đây à ?

- Anh sẽ đi tìm nó.

Bích Lâm đẩy chồng :

- Vậy thì anh đi nhanh lên. Hãy nói khi gặp nó rằng : Mẹ nó đã hối hận lắm rồi . Và cả Thảo Nhi nữa, em muốn được nhìn thấy cùng một lúc hai đứa con của chúng ta Rồi em sẽ năn nỉ chúng, giải thích cho chúng hiểu là : Tuy chúng hông cùng chung một bụng mẹ, nhưng trời đã sắp đặt cho chúng là hai chị em với nhau.

Bách Tùng nhìn vợ ân cần :

- Điều cần nhất đối với em bây giờ là hãy nằm nghỉ cho khỏe, có biết chưa ?

Thiếu phụ ngoan ngoãn nằm xuống :

- Chỉ cần chúng nó về là em khỏe ngay thôi mà .

ÂN TÌNH

Chương 20

Lúc đi hết bậc thang cuối cùng, Bách Tùng nhìn thấy Đình Kha theo chân chị Hai đi vào nhà . Chàng trai mỉm cười chào ông, nụ cười trên môi đầy rất tự tin.

- Chào bác.

- Ồ, Đình Kha !

- Thưa, bác gọi cháu đến có việc gì không ?

Bách Tùng đăm đăm nhìn Đình Kha, biết là cái tin ông sắp nói ra đây sẽ làm Kha đau lòng lắm, nhưng làm sao không nói được chứ ?

- Đình Kha ! Tiểu Vân... nó bỏ nhà đi rồi.

Kha như không tin vào tai mình :

- Bác nói sao ? Tiểu Vân...

- Nó có để thư lại cho cháu đây.

Bàn tay Đình Kha run run đón nhận phong thư Giọng chàng cũng run :

- Cháu không tin đâu, Tiểu Vân không thể nào bỏ cháu mà đi được.

Tội nghiệp ! - Bách Tùng đọc được tình yêu sâu lắng trong giọng nói và ánh mắt của chàng trai.

- Cháu đọc thư đi, xem con bé nói gì với cháu.

Bàn tay Kha run rẩy lần theo đường viền của phong bì . Mầu giấy trắng trải rộng trước mắt chàng . Và lúc ấy, Bách Tùng nhìn thấy những giọt nước mắt mỗi lúc mỗi rơi nhanh trên má chàng trai. Cùng là đàn ông với nhau, Bách Tùng hiểu được thế nào là giá trị của những giọt nước mắt ấy.

Đọc đến những dòng chữ sau cùng, Kha thần thờ, chao đảo :

- Cô ấy đã ra đi thật rồi.

- Nó có để lại cho cháu một địa chỉ nào không ?

Bách Tùng chỉ hỏi thế thôi, chứ không hy vọng gì . Một lúc sau, ông đặt tay lên vai Kha :

- Điều quan trọng bây giờ là chúng ta phải tìm cho ra con bé.

Kha rên rỉ :

- Biết tìm đâu giữa phố phường mênh mông này ? Tiểu Vân có bao giờ đi khỏi nhà đâu, nàng làm sao mà sống khi không có một chút kinh nghiệm nào cả.

- Than vãn không có ích gì đâu, cháu à . Chúng ta hãy làm tất cả những gì có thể làm được để đi tìm Tiểu Vân.

Kha lấy lại lòng tự tin :

- Vâng, thưa bác, cháu sẽ cố gắng tìm kiếm.

oOo

Trong từ đường đặt một dài linh vị những người đã khuất, cùng với hài cốt của họ được đựng trong những lọ bằng sành . Khói hương nghi ngút tỏa ra từ những nén hương trầm thơm ngát.

Ni cô Diệu Hoa, người đàn bà tội lỗi của tám năm về trước, đang đứng trước bài vị của hai nạn nhân của bà ngày xưa. Tạo hóa lại khéo sắp bày . Mấy năm trước đây, vì ân hận việc làm tội lỗi ngày xưa của mình, bà đã quyết lòng đi tự, không ngờ lại vào đúng nơi này, gặp lại đứa con của nạn nhân mình . Cứ mỗi năm tới ngày giỗ của cha mẹ, Tiểu Vân lại tới đây cúng bái . Mỗi lần như vậy, hai người trò chuyện rất lâu, dĩ nhiên Tiểu Vân nói chuyện bằng tấm bảng đen của mình.

Ánh Ngọc bây giờ đã là ni cô Diệu Hoa dưới lớp áo nâu sồng, nên mấy năn gần gũi người đã hại chết cha mẹ mình mà Tiểu Vân nào có hay biết gì đâu.

Trong mắt nàng, người nữ tu ấy thật là đáng kính.

Trong giờ phút rối rắm, Tiểu Vân đã tìm tới đây, một là để nương nấu tâm thân, hai là để ngày đêm gần kề di hài cha mẹ.

Cô gái với chiếc vali trên tay, đứng ở cửa từ đường nhìn vào khung cảnh tôn nghiêm ngút khói hương. Nàng xúc động khi thấy ni cô Diệu Hoa cúi lạy trước bài vị cha mẹ. Đôi giây phút thành kính qua đi, nàng khẽ gọi :

- Thừa ni cô.

Diệu Hoa quay lại, giọng ngạc nhiên :

- Tiểu Vân...

- Thừa vâng, là con đây.

Người nữ tu run giọng :

- Con... con nói được rồi sao ?

Mắt Tiểu Vân sáng lấp lánh :

- Từ nay, con có thể nói chuyện với ni cô được rồi.

Diệu Hoa mừng rỡ rít :

- Trời ơi ! Thật vậy sao con ?

- Thật chứ, chẳng phải là người đang nghe con nói chuyện đây sao ?

Người đàn bà chấp tay thành kính, cảm thấy nhẹ nhõm phần nào tội lỗi ngày xưa.

- Tạ Ôn trời phật, con xin tạ ơn trời phật.

Tiểu Vân từ từ bước tới trước vài vị của cha mẹ. Trong ảnh hai người dường như đang nhìn Vân mỉm cười. Giọng cô gái thì thầm :

- Ba mẹ Ồi ! Có nghe giọng nói của con không ? Con đã nói chuyện được rồi đấy. Từ nay, con sẽ ở đây, sớm hôm cận kề bên ba mẹ.

Rồi nàng quay sang Diệu Hoa :

- Ni cô ! Người có thể cho con tá túc ở đây được không ?

- Có chuyện gì xảy ra cho con ư ?

Giọng chân tình của ni cô làm Tiểu Vân xúc động. Cố nén lệ vào lòng, nàng nói :

- Cám ơn ni cô đã lo lắng cho con.

- Có phải ba mẹ nuôi đối xử không tốt với con không ?

- Không đâu, họ lúc nào cũng thương yêu con như ruột thịt.

- Vậy thì tại sao con phải bỏ nhà ra đi ? Nói cho ta biết đi.

- Chuyện của con dài dòng lắm, bao giờ có dịp con sẽ kể cho người nghe.

Bây giờ...

- Thôi được, con cứ ở tạm đây, sau này rồi hẵng tính.

- Con cám ơn cô.

"Con không cần cảm ơn ta, Tiểu Vân. Nếu như một ngày nào đó con biết được ta là người đã ép buộc ba mẹ con đến đường cùng thì sao ? Con có hận ta không ?"

Ni cô Diệu Hoa dấu kín những suy nghĩ ấy trong lòng mình.

- Sĩ Thăng à ? - Ni cô Diệu Hoa cũng sờ hỏi lại - Con nói người trị bệnh cho con là Sĩ Thăng sao ?

- Thừa vâng.

- Cậu ta đã ngỏ lời yêu con.

- Điều đó làm con rất đau khổ.

Ni cô dấu tiếng thở dài trong lòng . Sự sắp đặt tinh xảo của hóa công làm phải kinh ngạc . Không ngờ câu chuyện lại dẫn dắt đến con trai bà quen rồi yêu con gái của người bị hại . Lại chính do bàn tay con bà đã chữa chứng bệnh mà ngày xưa cha mẹ nó đã gây ra . Đã có vay thì phải có trả, nhưng bà linh cảm gia đình bà còn phải trả một giá đắt hơn nữa . Con trai bà và đứa con gái này sẽ đi đến đâu ? Kết cục sẽ như thế nào khi sự thật được phơi bày ? Người đàn bà khế rùng mình không dám nghĩ tiếp.

- Con định làm gì trong tương lai ?

Tiểu Vân cúi đầu nhìn ánh trăng ngập sáng cả khoảng sân rộng :

- Điều mong mỏi của con bây giờ là muốn lánh mặt tất cả.

- Kể cả Đình Kha ư ?

- Anh ấy sẽ hiểu cho con.

- Còn Sĩ Thăng ? Con có nghĩ gì cho cậu ta không ?

- Con cầu mong cho anh ấy được hạnh phúc.

Im lặng một lúc thật lâu, Ni cô Diệu Hoa cắn môi hỏi :

- Tiểu Vân, nếu sau này con gặp lại những người đã hại chết ba mẹ con, lúc ấy con sẽ làm gì ?

Trong bóng đêm mắt nàng bỗng rực sáng :

- Con sẽ làm tất cả những gì có thể làm được để họ nhận thức được thế nào là sự đau đớn tận cùng.

- Mô phật !

Ni cô không còn can đảm để hỏi tiếp nữa.

Đã ba ngày rồi em rời xa khỏi tôi . - Đình Kha lang thang trên đường phố bằng đôi chân không biết mỏi của mình . Hai ngày đầu Kha còn dùng xe rong ruổi trên đường phố với hy vọng nung nấu trong lòng . Nhưng bây giờ Kha đi chỉ vì chàng không thể ngồi ở nhà . Trong thâm tâm Kha, cái tên Tiểu Vân đã được gọi đi, gọi lại đến hàng trăm ngàn lần không biết mỏi. Tiểu Vân... Tiểu Vân ơi, anh yêu em !

Chàng nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên chàng với nàng gặp nhau . Nhớ khúc nhạc "Trên đỉnh mây sâu" đã đưa chàng vào thế giới kỳ diệu của tình yêu . Nhớ bờ lưng thon nép vào chàng mỗi khi sâu túi . Nhớ bờ môi mộng ước đã trao cho chàng với tất cả sâu lắng.

Một chiếc honda dừng sát bên cạnh Kha, trên xe là Sĩ Thăng:

- Ủa, sao lại đi lang thang ở đây, anh Kha ?

Kha ngẩng nhìn lên thất thần :

- Tôi đi cho hết buồn.

- Có chuyện buồn ư ? Vậy thì hãy lên xe, chúng ta đi uống cà phê.

Phân vân một chút rồi Kha cũng đồng ý . Dù sao có người trò chuyện trong lúc này vẫn tốt . Hơn nữa người ấy lại là Sĩ Thăng.

Sĩ Thăng chở Kha vào một quán, gọi hai ly cà phê rồi bắt đầu :

- Tôi cứ tưởng người như anh thì không có gì để buồn chứ . Đình Kha ! Tôi thiết sự không phải là đối thủ của anh . Vì tôi là kẻ đến sau và sự chung thủy tuyệt đối của Tiểu Vân.

Nghe giọng nói của Sĩ Thăng, Kha biết là anh chưa hay chuyện của Tiểu Vân . Chàng âu sầu nói :

- Tất cả đối với tôi không còn gì nữa . Tiểu Vân đã bỏ đi rồi.

- Đừng có đùa như vậy chứ, Đình Kha ?

- Thế anh tưởng tôi buồn vì chuyện gì ?

Bây giờ Sĩ Thăng mới bắt đầu tin :

- Anh nói thật ư ?

- Phải, Tiểu Vân đã bỏ đi thật rồi.

Thăng hét :

- Thế sao anh không đi tìm mà cứ nhõn nhơ ở đây chứ ?

- Anh tưởng tôi không đi tìm ư ? Đã ba ngày rồi tôi không có ở nhà.

Thăng nóng nảy :

- Nhưng tại sao chứ ? Vì sao cô ấy bỏ nhà đi chứ ?

Chợt chàng nắm áo Kha lắc mạnh :

- Có phải anh đối xử không tốt với cô ấy ? Có phải không ?

Kha cũng thét lớn, cho vơi uất ức trong lòng :

- Buông tôi ra đi . Anh là ai chứ ? Còn tôi là gì của cô ấy ? Tại sao tôi lại đối xử không tốt với Tiểu Vân.

- Nhưng vì sao cô ấy lại bỏ đi ?

- Vì Thảo Nhi, vì sự ganh tị của Thảo Nhi, và vì anh đó, anh biết chưa ?

- Vì tôi ? - Sĩ Thăng ngạc nhiên.

Đình Kha bỗng trở nên yếu đuối :

- Bởi vì anh cũng yêu Tiểu Vân, làm cho Thảo Nhi tức tối bỏ nhà ra đi.

Sĩ Thăng thở hắt ra :

- Tại sao lại có chuyện như vậy chứ ?

Kha bỗng đứng lên :

- Tôi phải đi tìm Tiểu Vân đây.

- Tôi cũng đi nữa.

Hai chàng trai cùng đưa mắt nhìn nhau, cùng hiểu trong lòng mỗi người ai cũng thương yêu Tiểu Vân nhiều lắm . Sĩ Thăng bỗng nói :

- Có tin của cô ấy, tôi sẽ báo cho anh biết.

- Cảm ơn.

Thăng nhỏ giọng :

- Sau này tôi mong là anh đối xử tốt với Tiểu Vân, nếu không tôi không có tha cho anh đâu.

- Tôi rất mong muốn đem cả cuộc đời này để mà lo lắng cho cô ấy.

Mẹ vẫn ngồi ở trong phòng khách chờ đợi . Kha nhìn thấy gương mặt mẹ buồn sâu lắng, nhưng gương mặt thì vẫn nghiêm khắc như mọi khi :

- Con hãy ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn nói với con . Vú Lan ! Bà có thể đi nghỉ được rồi.

Kha hỏi khi chỉ còn có hai mẹ con :

- Thưa mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì ?

Mắt mẹ nhìn thẳng vào Kha, nghiêm khắc :

- Điều đầu tiên mẹ muốn nhắc con nhớ là, con bây giờ đã ngoài nghĩa vụ của một con người, con còn có trách nhiệm của cả dòng họ chúng ta, là người thừa kế sự nghiệp, duy trì nòi giống của ông bà tổ tiên để lại.

Kha cúi đầu, biết là mẹ sắp mắng tới nơi :

- Thưa mẹ, điều ấy con biết.

- Vậy thì mẹ hỏi con, bây giờ con đang muốn gì và định làm gì ?

- Thưa mẹ...

Bà Ngọc Phượng bắt đầu nóng nảy :

- Đầu tiên là con đòi cưới một con bé câm, sau đó con tuyệt thực để làm áp lực với mẹ . Cuối cùng bà già này đã nhượng bộ, vậy mà dường như con vẫn chưa hài lòng . Đình Kha ! Con hãy nói đi, bây giờ con muốn gì nữa chứ ?

- Mẹ... - Kha khổ sở vì không biết phải giải thích với mẹ làm sao.

- Ở công ty vừa mới điện thoại tới, nói là cần sự có mặt của con.

Kha viện cớ này để thoát khỏi hoàn cảnh khó xử :

- Vậy thì bây giờ con tới công ty đây.

- Khoan đã ! Con hãy nói cho mẹ biết chuyện gì đã xảy ra rồi hãy đi.

- Mẹ...

Lời mẹ lạnh lùng :

- Hôm nay ta nhất định phải biết nguyên nhân đó.

Kha không còn cách nào hơn là phải nói ra sự thật :

- Thưa mẹ, Tiểu Vân đã không còn ở nhà nữa.

- Con nói vậy là sao ?

Kha đau đớn nói :

- Cô ấy đã bỏ nhà ra đi.

- Phải có lý do gì mới được chứ.

Kha quyết định kể lại tất cả với mẹ . Bắt đầu từ lúc gia đình Tiểu Vân tan nát cho tới bây giờ . Khi chàng ngừng kể, mẹ bỗng lạnh lùng phán :

- Hoàn cảnh như vậy, không tốt lắm đâu.

- Cô ấy đáng thương lắm, mẹ à.
- Bây giờ con đã si mê rồi thì có nói nhiều cũng vô ích . Trước đây, mẹ cứ ngỡ nó là đứa con gái có cha mẹ đáng hoàng, không ngờ bây giờ lại như thế . Đình Kha, ta hối tiếc vì đã trót hứa với con.
- Mẹ...
- Lại còn bỏ nhà đi nữa . Dù với bất cứ lý do gì, điều ấy cũng không phải là tốt.
- Tại sao mẹ lúc nào cũng có thành kiến với Tiểu Vân như vậy chứ . Rõ ràng là hoàn cảnh cô ấy rất đáng thương.
- Đáng thương không có nghĩa là đáng làm dâu nhà ta . Nhưng thôi, mẹ kỳ hạn cho con một tháng phải tìm được cô ta . Qua thời hạn đó, người con cưới phải là Nhã Trúc.

Kha bất bình :

- Không được, mẹ à...
- Con đừng có nói nhiều vô ích, như vậy là mẹ đã cho con cơ hội rồi . Mẹ đã nhượng bộ thì con cũng đừng quá đáng.

Kha rầu rì :

- Tại sao lúc nào mẹ cũng ép đặt con như vậy chứ ?
- Nếu như mẹ ép đặt thì Nhã Trúc cũng là vợ con rồi . Đình Kha, con cũng nên biết điều một chút.

Kha biết là lần này không thể thuyết phục được mẹ nữa rồi . Tiểu Vân ơi, anh biết tìm em đâu bây giờ.

Bà Bích Lâm ngồi thẫn thờ giữa căn phòng của Thảo Nhi . Tay bà mân mê từng món đồ dùng quen thuộc của con gái, lòng cảm thấy đau buồn vô hạn . Nước mắt dâng trào mi, ước cả đôi gò má xanh xao . Trong lòng bà gọi con tha thiết :

- Thảo Nhi ơi, Thảo Nhi ! Trở về với mẹ đi.

Sau đó người mẹ lại có mặt trong phòng riêng của đứa con gái nuôi . Ở đây, nước mắt lại rơi . Lòng bùi ngùi ân hận :

- Tiểu Vân ! Mẹ thật là có lỗi với con. Một đứa con gái tốt như vậy mà có lúc mẹ đã làm cho con đau khổ . Tiểu Vân ! Thảo Nhi ! Điều mà mẹ ước muốn bây giờ là mong hai con trở về với mẹ, gia đình chúng ta sẽ sống lại những ngày tháng vui vẻ nhất.

Khóc chán rồi Bích Lâm đứng lên rời khỏi phòng . Bà bỗng nghe trong người yếu đuối, mắt hoa lên, hình ảnh trước mắt nhạt nhào, mờ ảo . Gắng gượng đi được vài bước, tới chần cầu thang thì bà té gục . Người mẹ tội nghiệp lăn sóng soài trên từng nấc thang một. Trong nỗi đau âm ỉ trước mắt làm dường như có hình ảnh của hai đứa con, chúng nó đang cố gắng kéo bà trở lại . Sau đó, Bích Lâm không còn nhận thức được nữa.

oOo

- Con lại khóc nữa rồi.

Tiểu Vân vội vàng gạt lệ . Ni cô Diệu Hoa từ từ ngồi xuống bên nàng . Ánh trắng sáng lòa lấp lánh trên lớp áo nâu sồng . Người nữ tu đáng kính nói :

- Rõ ràng là con đang đau khổ vì nhớ người thân, tại sao con không trở về ?

Nước mắt lại tràn trên khóe nàng :

- Phải, con đang đau khổ lắm . Con nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ Đình Kha và... nhớ tất cả.

- Còn Sĩ Thăng ?

- Anh ấy rất tốt với con, rất yêu con. Ni cô ơi ! Người bảo con phải làm sao bây giờ ?

- Con đang bối rối lắm, có phải không ?

- Con không biết phải làm sao cho đúng.

Diệu Hoa nắm lấy bàn tay nàng, những đốm sáng mát dịu của ánh trăng soi của kẽ lá, đổ dài trên tóc nàng trong mái đẹp làm sao. Giọng người nữ tu sâu lắng :

- Con yếu đuối lắm . Cuộc đời con nếu không có những người thân, con không thể nào chống chọi được đâu.

- Nhưng những người thân thật sự của con thì đã chết rồi.

Người đàn bà khẽ rung mình :

- Ta thật có lỗi với con.

- Ni cô có lỗi gì đâu chứ ?

- Ta muốn nói...

Diệu Hoa dừng lại ở đó . Mặc dù bà đã nhận thức được lòng từ bi, đã bước tới một cảnh giới cao hơn về ý thức, nhưng bà vẫn không đủ can đảm nói lên sự thật . Gương mặt phục hậu bỗng nhăn nhúm dưới ánh trăng vì đơn đau bị kiềm chế.

- Ni cô muốn nói gì ?

- Ta muốn nói là sẽ tìm cách giúp con. Tiểu Vân hãy đi ngủ đi, trời đã khuya lắm rồi.

- Vâng. Nhưng đã ba hôm rồi, cứ mỗi lần chợp mắt là một lần con thấy những hình ảnh của người thân.

Có một đêm sáng của trăng xuyên qua tàn cây cổ thụ soi lên trên má nàng .

Một giọt lệ lăn qua vùng sáng ấy, lấp lánh như hạt ngọc trai.

oOo

Sĩ Thăng nặng nề bước trên con đường trải sỏi dẫn vào nhà . Chàng ngạc nhiên khi thấy cửa chính mở rộng . Đã bốn năm qua, kể từ ngày mẹ bỏ nhà đi tu, cha chưa bao giờ mở cánh cửa chính này . Thăng cứ tưởng là nó không bao giờ mở nữa.

Chàng chợt thở dài, bởi vì tới bây giờ vẫn chưa có tin tức của Tiểu Vân.

Chân chàng đặt lên bậc thềm rồi bước qua ngưỡng cửa . Người ngồi ở phòng

khách làm Thăng sững sờ :

- Mẹ...

Mẹ nhìn chàng đăm ám :

- Con vừa đi đâu về vậy ?

- Con đi tìm một người bạn.

Ánh Ngọc - Có lẽ chúng ta nên gọi bà là Ánh Ngọc khi bà trở về với gia đình - Bà biết con trai tìm ai rồi, nhưng không nói . Bà chỉ tay vào ghế :

- Con ngồi đi !

Cha chàng nói :

- Sĩ Thăng ! Con hãy thuyết phục mẹ Ở nhà với cha con ta luôn đi.

Thăng nhìn mẹ, vẻ cương nghị của người cho Thăng biết là có khuyên nhủ cũng vô ích . Chàng thắc mắc :

- Mẹ về đây có chuyện gì ?

- Phải . Bỗng dưng hôm nay mẹ quan tâm đến vấn đề hôn nhân của con. Vừa rồi con bảo là đi tìm bạn ?

- Vâng ạ.

- Con đã thất vọng, có phải không ?

Thăng nghe lòng mình co thắt lại . Sự lo lắng chàng dành cho Tiểu Vân sâu thẳm . Chàng trách ánh mắt sắc bén của mẹ đáp :

- Cô ấy đi biệt rồi.

- Con có vẻ yêu cô ta lắm ?

Có một chút ngạc nhiên trong mắt Thăng, rồi chàng lại thở dài :

- Vô dụng thôi mẹ à . Bây giờ cô ấy chắc là đã đi xa lắm rồi.

- Tiểu Vân nó ở trong chùa với mẹ.

Thăng kinh ngạc :

- Mẹ... nói sao ?

- Mẹ nói, nếu con muốn tìm Tiểu Vân thì hãy đến chỗ của mẹ.

Thăng thét lên :

- Mẹ nói thật chứ ?

Người mẹ nhìn con đăm ám :

- Con bé ấy đã kể cho mẹ nghe về con.

- Ôi, Tiểu Vân ! Tại sao lại có sự trùng hợp lạ lùng như thế này chứ ?

Không chịu đựng được nữa, ông Sĩ Đông lên tiếng :

- Hai mẹ con này giờ nói chuyện gì vậy ? Tiểu Vân là ai thế ?

Mắt Thăng sáng lấp lánh :

- Ba không biết đâu cô ấy rất đáng yêu.

Mẹ trầm giọng :

- Tôi nghĩ là ông nên bớt say mê công tiền đi, để dành thời gian quan tâm tới con cái thì hơn.

Bà định nói về Tiểu Vân, về câu truyện năm xưa, nhưng lại thôi. Tốt nhất là

không nên nói lại làm gì . Cuối cùng bà nói :

- Bây giờ mẹ về đây, con muốn gặp Tiểu Vân thì tới chùa.

Cha lại nhắc chàng giữ mẹ lại . Thằng biết là vô ích, nhưng chàng vẫn nói :

- Mẹ ! Hay là mẹ Ở lại, đừng đi tu nữa.

Giọng mẹ nghiêm khắc :

- Bây giờ mẹ không những chỉ ăn năn hối hận mà còn muốn gỡ bỏ tội lỗi cho cha con. Hy vọng gia đình ta không bị quả báo.

Cha chàng bấu môi :

- Cái gì gọi là quả báo chứ ? Tôi chưa được thấy.

Mẹ không tranh luận với bà Bóng mẹ trong màu áo chùng xa dần phòng khách sang trọng của gia đình chàng.

Bích Lâm mơ thấy Thảo Nhi trở về, con bé mặc áo choàng trắng với nụ cười thật tươi, thật đẹp trên môi. Người mẹ thì thầm gọi :

- Thảo Nhi... Con ơi...

- Mẹ.

Bà giật mình bừng tỉnh . Chợt nghe bàn tay mình nóng ẩm, trước mặt bà chẳng phải là Thảo Nhi đó sao ? Đứa con gái ôm chầm lấy bà bật khóc :

- Mẹ Ôi ..

- Là con thật sao Thảo Nhi ? - Mẹ nghẹn ngào hỏi - Con trở về với mẹ rồi ư?

- Là con đây, mẹ Ôi. Đứa con bất hiếu trở về với cha mẹ đây.

- Thảo Nhi ..

Tiếng khóc của mẹ hòa với Thảo Nhi, vỡ tung trong căn phòng vắng lặng của bệnh viện . Bách Tùng đứng bên cạnh xúc động vì hai mẹ con họ . Để họ vớt vát lệ, ông nhẹ nhàng nói :

- Thôi nào, hai mẹ con khóc bấy nhiêu đã đủ lắm rồi.

Nhi quệt nước mắt :

- Mẹ ! Mẹ tha lỗi cho con, nha mẹ.

- Con về là mẹ đã vui lắm rồi, còn lỗi phải gì nữa.

Nhi ngẩng nhìn cha :

- Ba ! Ba không trách con chứ ?

Bách Tùng mỉm cười :

- Mẹ con té cầu thang, cũng may là không có sao.

- Con biết tin này nên mới trở về thăm mẹ.

- Nếu không thì con đi luôn rồi chứ gì ?

Mẹ trách móc làm Thảo Nhi thấy xấu hổ :

- Mẹ ! Con đã xin lỗi rồi mà.

Bích Lâm chợt thở dài :

- Con đi rồi, Tiểu Vân nó cũng bỏ mẹ mà đi. Nó nói là sau khi nó ra đi, con chắc chắn sẽ trở về.

Nhi cúi đầu buồn bã :

- Cuối cùng con cũng là đưa con gái ích kỷ, hẹp hòi . Đối với Tiểu Vân con không bao giờ so sánh được.

- Không ai trách con cả, nhưng mẹ mong là con cũng đừng trách Tiểu Vân.

- Mấy ngày nay con suy nghĩ rất nhiều . Mẹ ! Nếu mà tìm được Tiểu Vân, gia đình chúng ta sẽ sống hạnh phúc với nhau.

Bích Lâm rạng rỡ :

- Con nói thật chứ ?

Mẹ Ôm Nhi vào lòng, ầm áp :

- Con thật là ngoan đó, Thảo Nhi.

- Nhưng bây giờ biết Tiểu Vân ở đâu mà tìm chứ ?

Giọng Bách Tùng làm Thảo Nhi run lên rồi ân hận . Mẹ vội vuốt ve nàng :

- Không đâu, rồi sẽ tìm được mà.

- Cũng mong là vậy.

oOo

Vân nhìn vệt nắng nhạt dần theo hoàng hôn. Màu xám phủ dần lên cánh vật làm lòng nàng cũng thêm trĩu nặng . Dẫu tám năm qua, nàng sống trong một gia đình không phải ruột thịt, nhưng ở đó ngày nào vẫn có những tia nhìn đầm ấm, thấm được tình nghĩa thân thương. Giờ đây, nỗi trống vắng cô đơn làm Vân thương nhớ người thân da diết.

Sĩ Thăng đứng ngắm nàng từ một phía . Mái tóc óng ả nhạt nhòa trong nắng chiều mát dịu càng tỏa thêm vẻ đẹp vô ngàn của nàng . Nhìn dáng vẻ suy tư ấy , Thăng đoán được tâm trạng nàng lúc này . Giọng nói đột ngột của chàng làm Tiểu Vân giật mình :

- Có phải là em đang nhớ gia đình không ?

- Anh Thăng... - Nàng bật gọi tên Thăng, ánh mắt mở to vì ngạc nhiên.

- Có phải bây giờ em mới thấm thía, biết thế nào là cô đơn, có phải không ?

Nàng cup mắt, hàng mi dài rũ xuống, trông thật tha thướt :

- Phải . Nhưng anh đừng thuyết phục em trở về.

Sĩ Thăng biết là sẽ không có ích gì nếu đề cập vấn đề trong lúc này . Nhìn vẻ cương quyết của nàng, chàng mỉm cười, nói :

- Anh đến đây chỉ để làm bạn với em mà thôi.

Đôi mắt nàng hãy con mở to vì ngạc nhiên :

- Làm sao anh biết em ở đây ?

- Em sẽ còn ngạc nhiên hơn nhiều khi biết ni cô Diệu Hoa chính là mẹ anh.

Tiểu Vân tròn mắt hỏi :

- Là mẹ anh thật sao ?

Thăng khẽ gật :

- Người đã nói với anh về em.

Vân đỏ mặt :

- Người đã nói với anh những gì ?

- Người nói rằng : Đối với Đình Kha, anh hoàn toàn không có hy vọng cạnh tranh.

Nàng cúi đầu, tay mân mê tà áo, những ngón tay dài thon mảnh:

- Xin lỗi anh.

- Em nhất định không trở về ư ? - Thăng đòi đề tài.

- Vâng. Em mong anh đừng nói với họ về em.

- Anh...

- Anh hứa với em đi.

Thăng thở dài, nghi ngờ giọng nói của mình, chàng không biết là có thực hiện được không nữa :

- Vâng, anh hứa.

- Cảm ơn anh.

- Chúng mình đi dạo nha.

Vân không còn cách nào hơn là chiều theo chàng . Đi bên cạnh Sĩ Thăng, nàng cảm thấy lòng yên ả . Chàng trai này luôn đọc được những tình cảm sâu thẳm trong lòng nàng . Ở Thăng là sự dịu dàng sâu lắng mà không phải người con trai nào cũng có được.

Tiểu Vân biết rằng sau những bất hạnh nàng đã may mắn khi được gần gũi với những con người có tình cảm cao cả như mẹ, như ca, như Đình Kha và Sĩ Thăng... Cả ni cô Diệu Hoa nữa chứ.

Vàng dương vùng vẫy những tia nắng cuối cùng rồi vụt tắt .

ÂN TÌNH

Chương 21

Đình Kha cảm thấy bất lực trước số giấy tờ cần phải giải quyết . Đâu đâu cũng là hình ảnh của Tiểu Vân làm cho chàng rối rắm . Vậy đó, người ta nói yêu nhưng khi cần thì dễ dàng dứt áo ra đi. Tiểu Vân ! Thật sự tình yêu của em dành cho anh ở mức độ nào ?

Không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng rì rì của chiếc máy điều hòa . Kha gạt bỏ cả giấy tờ đứng lên. Chợt có tiếng gõ cửa rồi cô thư ký riêng của chàng bước vào.

Kha gật gù :

- Tôi đã bảo là không tiếp khách mà.

- Nhưng ông ta nhất quyết đòi gặp và tự xưng là Sĩ Thăng.

- Không cần nữa . - Sĩ Thăng ngạo nghễ đứng ở cửa - Đã có tôi đây rồi.

Cô thư ký đang bối rối thì Kha đã xua tay :

- Thôi được rồi, cô ra ngoài đi.

Còn lại hai người . Thăng mỉm cười :

- Tổng giám đốc oai phong quá nhỉ !

Kha nhăn mặt :

- Tôi không còn lòng dạ nào đùa nữa . Anh tìm tôi có chuyện gì không ?

Thăng cười tủm tỉm :

- Là Tiểu Vân đó.

Ngay lập tức, Kha chớp lấy :

- Tiểu Vân ! Cô ấy làm sao rồi ?

Sĩ Thăng tỉnh bơ nói :

- Có làm sao đâu. Tôi đến để nói là đã tìm được cô ấy rồi.

- Nàng đã về nhà rồi ư?

- Không, cô ta ở trong chùa.

Kha trợn mắt :

- Đi tu à ? Trời ơi...

Chàng lao đao, cảm thấy đất trời như sắp vỡ vụn tới nơi. Còn Thăng thì vẫn nói với nụ cười trên môi :

- Không, cô ta còn chưa xuống tóc.

Kha lúc này mới thở phào nhẹ nhõm :

- Anh đùa ác quá.

- Tôi không có đùa đâu. Để lâu một chút thì phải coi chừng đó.

Kha nhảy dựng lên :

- Vậy thì tôi phải tới đó ngay mới được.

Chàng vợ vội chiếc áo khoác rồi lao đi, cũng may là Sĩ Thăng kịp nắm tay chàng lại :

- Anh đi đâu vậy ?

- Thì đi ngăn Tiểu Vân lại.

- Anh biết chỗ của cô ấy sao ?

Đình Kha khựng người lại, vỡ lẽ ra là Tiểu Vân đã có sức mạnh làm chao đảo con người vốn cứng cỏi của chàng . Kha thở dài :

- Tôi thật là điên quá !

Thăng vỗ vai chàng, thân mật :

- Tình yêu mà, đâu có sức mạnh nào sánh được . - Dừng lại một chút, chàng tiếp - Tôi đã hứa với Tiểu Vân là sẽ không cho ai biết chỗ ở của nàng, nhưng ngay lúc đó, tôi biết mình sẽ không làm được . Anh là người đầu tiên tôi báo tin, và cũng muốn anh là người trước nhất đến tìm nàng.

Kha siết vai bạn :

- Cảm ơn anh, cảm ơn anh rất nhiều.

- Tôi yêu Tiểu Vân chân thành nên muốn cô ấy hạnh phúc . Đình Kha ! Tôi muốn anh hứa với tôi một điều... là anh phải luôn luôn đối xử tốt với nàng,

dù ở bất cứ hoàn cảnh nào.

Kha khâm phục nhìn đối thủ trung thực của mình . Anh ta bại trận và đã chấp nhận với một thái độ cao thượng . Chàng rắn giọng :

- Tôi hứa với anh.

- Vậy thì vui vẻ rồi, anh hãy đến tìm cô ấy ở...

Thăng đứng lặng nhìn theo dáng đi vội vàng của Kha, biết rằng mình vừa đại độ một cách cao thượng.

oOo

Tiểu Vân kinh hãi nhìn Đình Kha đang sải những bước chân dài, vội vã đi vào phật tử . Nàng biết là Sĩ Thăng đã không giữ lời hứa . Vội vàng, Tiểu Vân chạy vào trong lán mặt, nhưng đã muộn rồi . Tiếng Đình Kha gọi nàng chững lại :

- Tiểu Vân ! Anh nhìn thấy em rồi, đừng có trốn anh nữa Tiểu Vân.

Kha nhảy ba bước đã nắm Tiểu Vân trong tay mình :

- Tại sao em phải trốn anh chứ ?

Nàng ngoảnh mặt che giấu xúc động . Kha xoay vai nàng lại :

- Hãy nhìn vào anh đây này Tiểu Vân. Nhìn để mà biết là anh khao khát, nhớ nhung em đến dường nào.

"Em cũng nhớ anh vậy". Nàng nghe cảm xúc dâng tràn trong lòng, đôi mắt cay xè mờ lệ . Đình Kha rồi rít :

- Em khóc ư ? Có nghĩa là em cũng nhớ anh, có phải không ?

Vân không chối được lòng mình, nàng nghẹn ngào :

- Em nhớ anh, Kha ơi.

Kha ôm chặt nàng vào lòng :

- Tiểu Vân ! Đừng có rời xa anh nữa, nghe em.

- Em đâu có muốn chúng mình xa nhau, nhưng mà tại hoàn cảnh...

- Làm vợ anh đi Vân, sẽ không có chuyện gì làm em đau khổ nữa

- Nhưng còn chị Thảo Nhi ?

- Thảo Nhi đã trở về rồi, còn mẹ em thì bệnh.

Tiểu Vân lo âu :

- Mẹ bị té cầu thang, nhưng không sao cả, Tiểu Vân ! Trở về nhà với anh đi nha.

Vân lắc đầu :

- Em trở về, chị Thảo Nhi sẽ lại ra đi rồi mẹ lại buồn lại khổ, em làm sao mà chịu đựng được chứ.

- Em bỏ đi thế này, mẹ buồn hối hận lắm . Người bây giờ nhớ em cũng như là Thảo Nhi vậy.

- Làm sao mà em sánh được với con ruột của mẹ chứ ?

- Anh nghĩ là em không thể ở đây được nữa rồi . Hãy nhìn xem, ai đang đi vào cửa.

- Chị Thảo Nhi !

Ngoài cửa, Thảo Nhi và Sĩ Thăng cùng sánh vai nhau đi vào . Vừa gặp nàng, Thăng đã nói :

- Tiểu Vân ! Xin lỗi em, anh đã không giữ được lời hứa.

Vân cúi đầu không nói . Thảo Nhi nắm lấy tay nàng :

- Tôi đến đây để rước Tiểu Vân về.

Vân mím môi, rồi cương quyết nói :

- Em cảm ơn chị, nhưng chỗ này em sống cũng tốt rồi . Sau này em xin chị chăm sóc ba mẹ giùm em.

- Ba mẹ có hai người con, mất đi một trong hai người, họ sẽ đau lòng lắm, Vân có biết không ?

Nàng cười buồn :

- Chỉ là nói như vậy mà thôi.

Nhi bỗng nhìn hai chàng trai :

- Xin lỗi, em và Tiểu Vân có chuyện muốn nói với nhau.

- Chúng tôi chờ hai người ở ngoài cổng - Thăng nhấn mạnh - Nhất định là phải hai người đây nha.

Chàng nắm tay Đình Kha kéo đi, ánh mắt Kha nhìn Vân thật tha thiết

- Tiểu Vân ! - Thảo Nhi bắt đầu nói khi chỉ còn có hai người - Có lẽ tôi phải nói lời xin lỗi với Vân.

- Không, chị không có lỗi gì cả.

- Có chứ . Lỗi của tôi là đã ganh tỵ với một người vốn có quá nhiều bất hạnh như Vân.

Thảo Nhi bước tới vài bước, mắt nhìn lên tàn cây cổ thụ ngạo nghễ vươn cao, giọng nàng đều đều :

- Mấy ngày rồi, tôi đã ôn lại tất cả những gì xảy ra giữa chúng mình trong suốt tám năm qua. Thật ra tất cả là do hoàn cảnh, do dự sắp bày, khéo léo của định mệnh và do một phần ích kỷ, hẹp hòi của tôi.

Tiểu Vân im lặng nghe Thảo Nhi nói tiếp :

- Đầu tiên tôi là đứa con duy nhất rất được cưng chiều . Khi mà Tiểu Vân bước chân vào nhà, tôi lập tức thấy mình thiệt thòi, thấy những quyền lợi của mình bị san sẻ một cách vô lý . Rồi khi lớn lên, tôi và Tiểu Vân mỗi người một tính . Tôi ganh tỵ khi thấy tất cả những gì Vân làm được mà tôi không thể... Nhưng tôi lại ngu ngốc không nhận ra một điều là những gì tôi có, Vân cũng không thể nào có được.

Tiểu Vân bắt đầu ngạc nhiên bởi những phân tích sâu xa của Thảo Nhi

Những ý tưởng mà trước đây nàng cũng không nghĩ tới.

- Bây giờ tôi nhận ra một điều là Tiểu Vân có những ưu điểm của Tiểu Vân.

Còn tôi, tôi tự hào vì cá tính, vì những gì tôi có . Thật là đại dột khi thấy mình thua kém người ta để ganh tỵ.

Tiểu Vân thán phục :

- Chị Thảo Nhi ! Những ý nghĩ ấy, em có nằm mơ cũng không nghĩ ra.

Thảo Nhi tiếp tục nói :

- Còn Đình Kha và Sĩ Thăng, họ không còn là người con trai lý tưởng của tôi nữa, bởi vì cá tính của họ, phong cách của họ không phù hợp với con người vốn sôi nổi và đơn giản như tôi.

- Em thật là khâm phục chị đó.

- Làm người mà không nhận ra chính mình thì thật là nguy hiểm.

- Làm sao chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, chỉ lại có những ý tưởng sâu sắc như vậy, nói cho em biết đi ?

Thảo Nhi mỉm cười :

- Có một người giúp tôi.

- Là ai vậy ? Con người ấy chắc hẳn là xao siêu lắm.

- Anh ấy không cao siêu gì cả, bởi đơn giản là anh có những điểm giống tôi.

- Là con trai ư ?

- Sau này có dịp, tôi sẽ giới thiệu . Bây giờ Tiểu Vân đã yên tâm cùng tôi ra về chưa ?

- Em...

Nàng còn chưa quyết định thì đã nghe tiếng mẹ cha gọi tên nàng ngoài cổng Tiểu Vân nhìn ra, thấy mẹ đang tựa vai cha đi vào . Vân biết là mình không thể ở đây được nữa rồi.

Ngay lập tức, mẹ Ôm lấy nàng nức nở :

- Tiểu Vân ơi ! Hãy tha lỗi cho mẹ, nha con.

Bên tai nàng có giọng cha êm đềm :

- Lúc nghe Sĩ Thăng báo tin, ba mẹ nghĩ là chỉ có một mình Thảo Nhi tới đây. Nhưng mẹ con không yên tâm nằm mà, bà ấy nằng nặc đòi phải tới đây để rước con.

Tiểu Vân xúc động nép vào lòng mẹ :

- Ôi, mẹ Ôi !

Đình Kha đứng một bên nhìn nàng đầm ấm.

Tiểu Vân quỳ lại cha mẹ xong, nàng quay sang ni cô Diệu Hoa :

- Ni cô ! Con xin từ giã người . Tạ Ôn người đã cho con tá túc bấy lâu nay.

Diệu Hoa mày máy đôi môi như muốn nói điều gì . Sự khổ tâm giằng xé trong lòng bà đến khó chịu . Tiểu Vân ! Liệu con có còn mang ơn và nhìn ta bằng đôi mắt thành kính thế này khi biết sự thật không ?

Giọng Tiểu Vân lại em đềm vang lên :

- Con cầu chúc sức khỏe cho người . Bây giờ con phải trở về đây.

Diệu Hoa gượng cười :

- Cảm ơn con, Tiểu Vân. Ta cầu chúc cho con được hạnh phúc . Con là một đứa con gái tốt, ta thật tiếc cho Sĩ Thăng.

- Con lúc nào cũng quý mến anh ấy.
- Thôi được rồi, con đi đi, kéo gia đình chờ đợi . Nói với Sĩ Thắng không cần vào đây chào ta.

Tiểu Vân lưu luyến chia tay người nữ tu đáng kính . Đôi với nàng, hình ảnh người đàn bà phúc hậu, suốt đời không bao giờ quên được.

Tiểu Vân ngồi cạnh Đình Kha, Sĩ Thắng kế bên họ, còn Thảo Nhi thì chen vào giữa cha mẹ Sáu người quây quần bàn ăn trong bầu không khí ấm áp tình cảm.

Bách Tùng nâng cao ly rượu, gương mặt và giọng nói đầy ngập hạnh phúc :
 - Bất kể có biết uống rượu hay không, mọi người ai cũng phải cạn ly này để mừng sự sum họp gia đình, mừng cho sức khỏe của mẹ các con và mừng cho Tiểu Vân đã khỏi bệnh . Nào ! Tất cả cùng nâng ly !

Bởi vì cái không khí ấm áp này, Tiểu Vân đã thu hết cam đảm uống hết ly rượu đầu tiên trong đời nàng . Gương mặt cô phút chốc ửng đỏ, càng thêm đẹp và quyến rũ.

Đình Kha nhìn sang say sẩm . Sau đó, chàng tuyên bố :

- Nhân không khi vui vẻ này... Thừa ba mẹ, con xin tuyên bố một chuyện . Con và Tiểu Vân đã đồng ý kết hôn với nhau.
- Hoan hô !

Người đầu tiên hưởng ứng là thảo Nhi và kẻ cuối cùng là Sĩ Thắng. Khởi nói cũng hình dung được gương mặt kém vui của chàng lúc này.

Bách Tùng lại nâng ly :

- Vậy thì chúng ta phải chúc mừng mới được.

Tiểu Vân gượng trong niềm vui ngập tràn . Sau đó, Thảo Nhi lại rót rượu vào ly, nàng đứng lên :

- Tiểu Vân ! Ly rượu này coi như là tôi chúc mừng cho hai người và xin lỗi em.

Kha đỡ lời :

- Tiểu Vân chắc là không uống được, hay là tôi xin uống thay cho cô ấy vậy.
- Không được . Tiểu Vân phải uống để mà chấp nhận tha thứ cho tôi chứ.
- Xem ra em không có cách nào từ chối rồi, Tiểu Vân à.

Gương mặt Vân lúc này đã rất đỏ . Nàng chệnh choáng men tình, men rượu và men hạnh phúc . Nàng say xưa, ngây ngất đón nhận tất cả.

Sau đó lại tới Sĩ Thắng :

- Còn tôi, với tư cách là người bại trận xin mời hai người một ly.

Kha khấn khoản :

- Chắc là anh không nỡ ép Tiểu Vân uống chứ, Sĩ Thắng ?
- Rất tiếc, Đình Kha ạ . Từ nay về sau, tôi xin hứa sẽ không bao giờ ép cô ấy uống nữa.
- Nhưng mà...

- Được rồi anh Kha ạ - Lưỡi Vân đã gần lú lại, nàng gắng gượng - Em sẽ cố gắng uống hết ly này.

Thăng vui vẻ đặt ly rượu vào tay Tiểu Vân :

- Có như thế chứ . Ít ra cũng là một chút an ủi dành cho kẻ bại trận.

Vân nhắm mắt uống cạn ly rượu, men cay làm nàng nhắm mắt . Kha lo lắng :

- Em không sao chứ ?

- Em...

- Không xong rồi . - Tiếng Thảo Nhi - Tôi nghĩ là anh Kha nên dìu Tiểu Vân về phòng đi.

Đình Kha đỡ vai nàng :

- Em không sao chứ ?

- Chắc là... em sắp té tới nơi rồi.

Kha dìu nàng đứng lên, xin phép cha mẹ rồi đưa nàng trở về phòng riêng.

Khi đặt nàng vào giường, Kha ân cần :

- Em không sao chứ, Tiểu Vân ?

- Em chỉ hơi nhức đầu một tí thôi.

Kha nhìn đắm đuối vào gương mặt đỏ ửng của nàng . Chàng thì thầm :

- Tiểu Vân ! Anh yêu em.

Nàng mỉm cười nghe lòng ấm áp.

- Còn em, em có yêu anh không ?

- Em ư ? Em nhớ là em đã nói với anh rồi mà.

- Phải . Nhưng anh muốn được nghe một lần nữa, ngay trong giờ phút này.

- Vậy thì... Vâng, em cũng yêu anh.

Kha dịu dàng hôn lên đôi môi nồng nàn của nàng ấy . Nụ hôn kéo dài, đưa Vân vào thế giới chỉ có màu hồng của tình yêu. Trong sâu thẳm lòng nàng, tiếng gọi Đình Kha vang lên huyền diệu .

ÂN TÌNH

Chương 22

Mẹ nắm nốt lại chiếc cổ áo cho Vân rồi lùi ra ngắm nghía :

- Đẹp lắm ! Vẻ đẹp vừa dịu dàng và kín đáo thế này, chắc chắn là mẹ Đình Kha sẽ hài lòng.

Mặt Vân đỏ ửng lên :

- Mẹ Ơi ! Con lo quá.

- Con phải bình tĩnh và tự tin một chút chứ.

Nàng ôm mẹ thủ thỉ :

- Mẹ Ơi ! Sau này con đi lấy chồng rồi, mẹ và ba chắc là cô đơn lắm . Rồi tới khi chị Thảo.

Nhi ra đi... Mẹ Ơi ! Sinh con gái thật là vô dụng, phải không mẹ ?

- Phải, phải... Các cô thật là vô dụng . Cũng như mẹ đây, mấy mươi năm trước đã bỏ ông bà ngoại các cô để đi về làm con và làm vợ của người ta. Hai mẹ con ôm nhau cười thật to Niềm vui hạnh phúc đầy ắp trong lòng Tiểu Vân, lan rộng và vỡ trang trong tiếng cười giòn giã . Cửa phòng bật mở, cha đứng ở đó.

- Hai mẹ con thôi cười đi là vừa . Đình Kha nó tới và chờ con này giờ đó Tiểu Vân.

Tự dưng Vân thấy nao núng :

- Mẹ Ơi ! Con...

Mẹ cười, nói như đi guốc trong bụng nàng :

- Con lo lắng có phải không ?

Cha đã đi khỏi rồi, mẹ từ từ gỡ chiếc nhẫn mà người vẫn đeo ở tay từ mấy chục năm nay, lồng vào tay Vân :

- Ngày xưa ba đi hỏi cưới mẹ có chiếc nhẫn này và sợi dây chuyền mẹ đang đeo. Mẹ cho hai đứa con của mẹ, mỗi đứa một thứ . Cầu chúc các con may mắn như mấy mươi năm qua, mẹ đã may mắn sống với ba các con.

Vân nhìn mẹ xúc động :

- Con cảm ơn mẹ.

- Thôi, hãy đứng lên đi, đừng để Đình Kha nó đợi lâu.

Trong vòng tay mẹ, Tiểu Vân bước ra khỏi căn phòng đã ôm chặt cuộc đời này từ hơn tám năm qua Nàng sẽ bắt đầu một cuộc đời mới, khác hơn và xa lạ . Liệu rồi những ngày tháng sắp tới sẽ là hạnh phúc hay đắng cay ?

Đình Kha lặng người ngắm người yêu đang cùng mẹ bước xuống thang lầu . Chiếc áo trắng tinh, vừa khít khao với thân hình thon thả của nàng . Váy màu xanh có thắt lưng hằn rũ đam mê, vừa dịu dàng tinh khiết . Kha choáng ngợp, ngáy ngáy trước vẻ đẹp kiêu sa ấy.

Mẹ đặt tay nàng vào tay Kha :

- Đình Kha ! Ta giao đứa con gái yêu đời này cho con đây nhé.

Kha trịnh trọng :

- Xin mẹ hãy yên tâm. Con nhất định sẽ săn sóc cho Tiểu Vân.

Má Vân bừng đỏ, bàn tay Kha siết chặt tay nàng truyền cảm.

Cha nói :

- Thôi, hai đứa đi đi, đừng để chị bên nhà chờ đợi.

- Con xin phép.

- Thừa ba mẹ, con đi.

Hai vợ chồng lặng nhìn theo bọn trẻ . Chúng nó có vẻ rất thương nhau, chắc là sẽ hạnh phúc.

Vừa ngồi vào trong xe, Đình Kha đã vọi vĩnh :

- Tiểu Vân ơi ! Em đẹp quá !

Vân nũng nịu :

- Anh chỉ giỏi nịnh mà thôi.

- Không đâu, anh nói thật mà.

- Thôi đi ông tướng, bộ anh muốn mẹ phải bực mình vì chờ đợi sao ?

Nhắc đến mẹ, Kha bỗng nghiêm trang :

- Anh có câu chuyện này muốn kể em trước khi chúng ta về chào mẹ.

Vân biết là câu chuyện rất quan trọng, nàng nghiêm túc :

- Anh nói đi, em chờ nghe đây.

Kha lái xe đến một chỗ vắng rồi dừng lại . Năm tay nàng trong tay mình,

Kha bắt đầu nói :

- Anh muốn kể cho em nghe về một người mẹ, người mẹ đã chịu nhiều mất mát trong cuộc đời của mình.

Vân thì thầm :

- Có phải đó là mẹ anh ?

- Mẹ có ba người con trai, nhưng trong một lần tai nạn, chồng và hai đứa con lớn đã không còn nữa . Lúc đó, mẹ đau đớn đến không còn muốn sống nữa .

Nhưng mẹ đã gượng đứng dậy bởi vì bên cạnh mẹ còn có đứa con trai út cần có sự dìu dắt của mẹ . Từ đó, bao nhiêu tình thương mẹ dành hết cho người con này . Nó là lẽ sống, là hy vọng của mẹ.

Dừng một chút, siết chặt hơn bàn tay nàng trong tay mình, Kha tiếp :

- sỡ dĩ anh kể cho em nghe là muốn em hiểu rằng, mẹ đã chịu nhiều mất mát, bây giờ mẹ có hơi nghiêm khắc một chút . Và đối với mẹ, việc chọn lựa một người con dâu cho đứa con còn lại rất là quan trọng . Cho nên ngay từ giờ phút này, em phải chuẩn bị tinh thần để không bị bất ngờ trước mẹ . Và điều cần thiết hơn hết là em phải cảm thông cho mẹ.

Tiểu Vân xúc động vì sự chu đáo của Đình Kha và cũng thấy lo âu vì chắc chắn đây không phải là một người mẹ bình thường . Nhưng nàng vẫn nói để Kha yên lòng :

- Anh yên tâm đi, em nhất định sẽ làm cho mẹ vừa lòng mà.

Mắt Kha rực sáng :

- Anh tin em, Tiểu Vân ạ.

Nàng mỉm cười, lòng ấm áp hạnh phúc :

- Mẹ đang chờ chúng ta ở nhà đó.

Kha khởi động máy, chiếc xe từ từ lăn bánh đưa Tiểu Vân vào một trang sách mới của cuộc đời . Không còn là sự ghen tuông, ích kỷ của Thảo Nhi mà là những mâu thuẫn sâu xa, tế nhị hơn, đòi hỏi nàng phải chịu đựng nhiều hơn nữa.

Kha nhú mày không vui khi thấy xe Nhã Trúc đậu trong sân nhà mình .

Không ngờ cô gái ấy lại có mặt trong giờ phút này.

Theo Đình Kha, Tiểu Vân đặt chân vào phòng khách gia đình chàng . Trên chiếc sa lông dài, hai người đàn bà, một già một trẻ nhưng trông có vẻ rất thân thiện . Cả hai cùng nhìn lên và quan sát Tiểu Vân.

Nhìn người con gái, Tiểu Vân ngay lập tức nhận thấy là nàng sẽ gặp khó khăn với cô tạ Ánh mắt người con gái nhìn nàng không một chút thiện cảm . Đôi mày sắc nhướn lên một cách khó chịu và không cần che giấu . Đôi mắt này, Tiểu Vân nhớ là đã bắt gặp một lần . Phải rồi, là ánh mắt của Thảo Nhi khi lần đầu nàng bước chân vào nhà.

Giọng cô gái khinh khỉnh :

- Mẹ Ồi ! Về tới rồi kìa.

Kha ngạc nhiên vì cách xưng hô của Nhã Trúc, nhưng chàng không còn thời gian để mà suy nghĩ nữa . Chàng đưa Tiểu Vân lại gần mẹ, Tiểu Vân cúi đầu :

- Con xin chào bác.

Nhã Trúc ra vẻ kinh ngạc :

- Ủa ! Nói chuyện được rồi sao ?

Tiểu Vân tái mặt, Kha giận dữ nhưng cố kềm lại :

- Thừa mẹ, đây là Tiểu Vân, con đưa cô ấy về đây chào mẹ - Chàng nhìn Vân nói - Còn đây là mẹ của anh.

Tiểu Vân cúi chào một lần nữa . Bà Phượng lúc này mới nói :

- Bây giờ ta mới hiểu vì sao Đình Kha nó say mê cô đến thế.

Tiểu Vân co rúm người lại, vì giọng nói sắc lạnh ấy . Rõ ràng là hai người đàn bà này không hề mong muốn tiếp đón nàng . Cũng may là có bàn tay Kha siết chặt tay nàng như muốn truyền thêm can đảm.

Nhã Trúc lại đồng đánh nói :

- Đình Kha ! Anh không giới thiệu em với người yêu trong mộng của mình sao ?

Kha nghiêm giọng :

- Tôi đang ngạc nhiên vì sự có mặt của em ở đây.

- Con không được nói vậy . Mẹ vừa mới nhận Nhã Trúc làm con nuôi đây.

Gương mặt Nhã Trúc ngênh lên một cách tự đắc.

Mẹ chàng nói :

- Ngồi xuống đi ! Chẳng lẽ con chờ mẹ mời nữa sao ?

Suốt thời gian còn lại, Tiểu Vân trải qua những giờ phút gay gở nhất trong đời nàng . Nàng cùng lúc phải hứng chịu giọng nói và ánh mắt thiếu thiện cảm của hai người đàn bà . Nếu như không có Đình Kha lúc nào cũng bên cạnh thì có lẽ Vân đã không đủ sức chịu đựng.

Cuối cùng, bà Phượng kết thúc :

- Vài hôm nữa, ta sẽ sang nhà con để chính thức bàn bạc chuyện hôn nhân.

Tiểu Vân ta mong con từ nay hãy tỏ ra xứng đáng là con dâu của gia đình ta. Tiểu Vân vâng dạ rồi rít, nhưng nàng không hiểu là phải làm thế nào để cho xứng đáng đây ?

Trên đường trở về nhà, Đình Kha thủ thi vào tai nàng :

- Tiểu Vân ! Anh biết là em khó chịu lắm . Nhưng vì tình yêu của chúng ta, anh xin em hãy cố gắng chịu đựng.

Nàng vẫn còn ám ảnh vì Nhã Trúc :

- Em không sao, nhưng mà... Nhã Trúc là ai vậy anh ?

Kha sợ nàng bối rối nên không muốn nói ra sự thật :

- Gia đình cô ấy và gia đình anh quen biết đã lâu. Tuy nhiên, em không cần phải bận tâm vì Nhã Trúc.

- Ánh mắt cô ấy nhìn em lạ quá.

- Nhã Trúc không là cái gì cả, người quan trọng chính là mẹ anh, em có hiểu không ?

Tiểu Vân vẫn chưa yên lòng . Hình ảnh Nhã Trúc cứ làm cho nàng phải suy nghĩ mãi.

Kha đổi đề tài :

- Em còn chưa thực hiện lời hứa đến thăm cha Sĩ Thăng đó.

- Em quên mất . Hay là mình đi luôn bây giờ đi anh.

- Cũng được.

Đình Kha đánh xe rẽ vào con đường khác.

oOo

Sĩ Thăng từ trên cầu thang đi xuống . Chàng vui vẻ :

- Xin chào.

Đình Kha và Tiểu Vân đứng thật gần bên nhau. Giọng Kha đầy áp hạnh phúc :

- Chúng tôi đến làm phiền anh đây.

- Không sao, tôi rất vui lòng tiếp đón hai người . Mời ngồi.

Tiểu Vân nói khi đã ngồi xuống :

- Anh Kha vừa nhắc em về lời hứa hôm trước . Bác trai đã khỏe chưa, anh Thăng ?

- Ba anh đi dạo ngoài vườn, chắc là sắp về tới.

Thăng rót nước mời khách . Chàng nhìn họ, ganh tỵ một cách công khai :

- Nhìn hai người hạnh phúc thế này, tôi cảm thấy ganh tỵ đó.

Tiếng Đình Kha :

- Anh cũng nên chọn cho mình một người là vừa.

Thăng giơ tay phân trần :

- Tôi biết tìm đâu ra một cô Tiểu Vân thứ hai chứ ?

Vân đỏ mặt, cũng may là lúc ấy có tiếng người đi vào . Sĩ Thăng đứng lên :

- Ba tôi về đó.

Đình Kha và Tiểu Vân cũng đứng lên, quay nhìn ra ngoài . Ông Sĩ Đông được người phụ tá trung thành của mình dìu vào phòng khách . Sĩ Thăng bước tới đỡ ba, chàng hăm hở nói :

- Ba ! Con xin giới thiệu với ba, hai người bạn của con.

Đình Kha và Tiểu Vân tiến lên :

- Chào bác ạ - Tiếng Đình Kha.

- Cháu chào...

Tiểu Vân bỗng buông rơi câu nói, đôi mắt nàng mở to nhìn chiếc sẹ dài vắt ngang cằm của người đàn ông. Có cái gì nó trào nghẹn trong lòng, tim Vân co thắt lại vì hình ảnh ngày xưa hiện về . Người đàn ông với chiếc sẹ dài và gương mặt lạnh lùng vô cảm . Một gương mặt có thể bật cười trước cái chết của đồng loại . Hình ảnh ấy suốt đời Vân không bao giờ quên được . Giờ đây, nàng càng nhớ rõ ràng hơn bao giờ hết.

Trong vòng tay Đình Kha, Tiểu Vân bỗng mềm nhũn đi. Kha hốt hoảng :

- Tiểu Vân... Tiểu Vân ..

- Cô ấy làm sao vậy ?

Con xúc động đột ngột làm cho Vân ngất xỉu . Đình Kha cuống quýt:

- Tiểu Vân ! Em làm sao vậy ?

Thăng bình tĩnh hơn :

- Hãy đưa cô ấy tới bệnh viện

Kha vội vàng bế xốc nàng lên tay rồi chạy ra xe. Sĩ Thăng cùng đi theo, để lại Sĩ Đông và người phụ tá của mình ngơ ngác nhìn theo.

oOo

Giọng nàng yếu ớt :

- Mẹ Oi...

- Tiểu Vân ! Em tỉnh rồi sao ?

Vân mở mắt, người đầu tiên nàng nhìn thấy là Đình Kha Gương mặt Kha thật gần :

- Em làm anh sợ quá, Vân ơi.

- Đình Kha...

Nàng gọi tên chàng rồi bật khóc . Đình Kha ôm nàng vào lòng vỗ về :

- Nín đi em ! Có chuyện gì xảy ra, hãy nói cho anh biết đi ?

Vân nghẹn ngào :

- Kha ơi ! Người ta giết chết cha mẹ của em rồi . Người đàn ông tàn bạo ấy đã giết chết ba mẹ của em.

- Ông ta ? Em muốn nói ai ?

- Là ba của Sĩ Thăng.

Nàng vẫn khóc còn Đình Kha thì kinh ngạc đến sững sờ . Mãi một lúc sau, chàng mới nói được :

- Điều trước tiên bây giờ là em phải bình tĩnh, Tiểu Vân ạ.

- Em phải trả thù cho ba mẹ em.

Nàng vùng dậy, Kha vội vàng siết cứng lấy nàng :

- Tiểu Vân ! Không được đâu em phải hết sức bình tĩnh mới được.

Nàng khóc ngất trong tay chàng :

- Anh không biết đâu, ba mẹ em chết rất là thảm thương . Em nhất định phải trả mối thù này.

Lúc đó cửa phòng bật mở, Sĩ Thăng dẫn gia đình nàng gồm ba người lao vào phòng, ai cũng rối rít, lo âu :

- Tiểu Vân ! Con làm sao vậy ?

- Con không sao chứ Tiểu Vân ?

Sĩ Thăng hóm hỉnh khi nhìn thấy cảnh họ Ôm nhau :

- Tôi nghĩ chắc là không sao rồi.

Bỗng dưng chàng kinh ngạc trước ánh mắt Tiểu Vân nhìn chàng một cách lạ lùng, rồi giọng nàng oán hờn :

- Sĩ Thăng ! Tôi thù anh, thù hận gia đình của anh.

Thăng kinh ngạc :

- Tôi ư ? - Chàng chỉ tay vào ngực mình.

Đình Kha vội vàng nói :

- Mọi người xin hãy lo lắng cho Tiểu Vân. Còn Sĩ Thăng - Kha nắm tay Thăng kéo đi - Anh hãy theo tôi.

Ra tới ngoài, Thăng vùng tay thật mạnh, chàng bức tức :

- Chuyện gì đây ? Mọi người định đùa với tôi sao ?

Kha nghiêm giọng :

- Tôi không có đùa đâu, và cả Tiểu Vân nữa.

- Vậy thì thật, cứ cho là như thế đi, nhưng tôi muốn biết là chuyện gì ?

- Tiểu Vân nói là ba anh đã giết chết ba mẹ cô ấy.

Sĩ Thăng điếng người khi nghe câu nói ấy:

- Tôi nghĩ là lầm lẫn, nhưng mà...

Sĩ Thăng lắc đầu :

- Không đâu, là thật đấy . Ba tôi, có chuyện gì ông ấy không dám làm đâu.

Được rồi, tôi sẽ về hỏi cho ra lẽ.

Chàng trai nói xong là lập tức lao đi. Đình Kha vội vàng quay trở về phòng bệnh.

oOo

Ông Sĩ Đông bức tức gất lớn:

- Con có mà điên, ba làm gì đi giết người chứ ?

Sĩ Thăng cũng tức :

- Con không có tin ba đâu. Nhất định là ba đã làm nên chuyện này.

- Câm miệng lại, thằng con bất hiếu !

Người đàn ông bỗng rũ người vì con họ Tư Cao đứng gần đó nhắc :

- Cậu hai ! Xin đừng có chọc giận ông chủ.

Sĩ Thăng buồn bực :

- Nhưng mà...

Ba chàng trừng mắt :

- Tư Cao ! Mày đuổi thằng mấy dạy này ra ngoài cho tao.

- Khoan đã !

Mẹ chàng, người đàn bà tu hành đột nhiên xuất hiện ở cửa . Bà từ từ bước vào phòng mắt nhìn thẳng vào chồng :

- Ba con chắc là đã quên rồi, nhưng tám năm qua, mẹ không bao giờ quên được hình ảnh thảm thương của ba mẹ Tiểu Vân.

Sĩ thăng bàng hoàng :

- Mẹ ! Nghĩa là...

- Là ba và mẹ đã giám tiếp giết chết ba mẹ Tiểu Vân.

Thăng ôm đầu lão đảo:

- Trời ơi...

Căn phòng trở nên vắng lặng, chỉ còn có tiếng rên đau khổ của Sĩ Thăng.

Đình Kha ôm chặt nàng trong vòng tay rắn rỏi của mình . Chàng cố dỗ dành :

- Anh biết là em đau khổ lắm . Thử hỏi có ai mà không đau trước hoàn cảnh này chứ ?

Nước mắt đỏ dài trên má nàng . Kha tiếp :

- Nhưng mà thù hận không giải quyết được gì đâu em ạ.

- Anh bảo em phải làm sao bây giờ, trước những kẻ đang tâm hại ba mẹ mình ?

- Ở đời có vay thì có trả, rồi họ sẽ trả bằng một cái giá đắt hơn. Cũng như Sĩ Thăng, anh ấy cũng đã trả cho em một phần nợ rồi đó.

Lúc ấy có tiếng gõ cửa . Họ vội buông nhau ra, Kha lên tiếng :

- Mời vào !

Trước mặt họ là người đàn bà trong chiếc áo nâu sồng. Theo sau bà, Sĩ Thăng với gương mặt hằn khắc sự đau khổ. Tiểu Vân nhìn đăm đăm vào người đàn bà đã từng gieo đau khổ cho gia đình nàng . Thật sự nàng không nhớ ra bà, nếu không có vết sẹo dài của ông Sĩ Đông thì có lẽ là mọi chuyện đã chôn vùi.

Ni cô Diệu Hoa từ từ lên tiếng :

- Tiểu Vân ! Tôi muốn được nói chuyện với cô.

Kha và Thăng cùng bước ra ngoài . Căn phòng còn lại hai người . Gương mặt người đàn bà hằn khắc sự khổ đau. Một lúc sau, bà nói :

- Tiểu Vân ! Tôi biết là tôi không có tư cách để xin cô tha thứ . Tội ác của vợ chồng tôi ngày xưa không có gì có thể bù đắp được . Nhưng mà tám năm qua, lòng tôi đã ân hận lắm rồi.

Nước mắt lăn dài trên má Vân :

- Ân hận... liệu rồi ba mẹ tôi có thể sống lại được sao ?

- Phải, lòng sám hối của tôi không thể bù đắp cho mất mát của cô Bây giờ đây, dù phải nhận lãnh bất cứ sự trừng phạt nào, tôi cũng cam lòng chấp nhận . Bây giờ tôi muốn cô đi với tôi một chuyến, để chứng kiến một sự thật... một sự trừng phạt.

Họ đứng bên ngoài nhìn vào phòng bệnh . Ông Sĩ Đông với thân hình gầy ốm xanh xao đang nằm trên giường bệnh . Những ống truyền dịch thẳng chít trên người ông, bình oxy áp chặt vào mũi . Sự sống đang dần lụn tàn trên cơ thể người đàn ông một thời vang bóng.

Giọng ni cô Diệu Hoa đều đều :

- Đó là sự trừng phạt còn lớn lao, khốc liệt hơn cái chết nữa . Tiểu Vân !

Làm người có vay thì có trả . Nếu như hôm nay con nuôi lòng thù hận mà oán chúng ta thì sau này, đời đời sẽ nối nhau trong hận thù tiếp nối . Ta không phải là muốn đem quyền lợi về cho mình, ta chỉ vì muốn tốt cho con mà thôi. Người đàn ông này là chồng của ta, ông rồi sẽ chết đi, chết sớm hơn tuổi đời của mình . Còn ta, ta có sống cũng sống trong niềm băn khoăn ray rứt còn đau khổ hơn là chết nữa . Còn Sĩ Thăng, nó sẽ mất con, mất người mà nó yêu quý nhất . Tất cả đã là một sự trừng phạt rồi đó, con có biết không ?

Tiểu Vân dần dần hiểu ra. Phút chốc, nàng bỗng nghe lòng mình thanh thản sự nhẹ nhàng, thanh thản mà nàng không có được từ tám năm mang nặng lòng oán hận.

Ni cô Diệu Hoa tiễn họ khỏi phạt tự . Trước khi chia tay người ân cần :

- Tiểu Vân ! Đình Kha ! Cầu chúc cho hai con hạnh phúc !

Ở một góc xa, Sĩ Thăng đứng lặng nhìn theo họ . Chàng mang nặng trong lòng một nỗi niềm mặc cảm khó quên.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: MS

Thời gian: 10/01/2004 11:13:39 CH